

Ray Bradbury
OMUL ILUSTRAT

odiseea
SF

Ray Bradbury

Omul Ilustrat

Traducere de Nina Trifan

PROLOG: OMUL ILUSTRAT

Era într-o după-amiază însorită la începutul lunii septembrie când l-am întâlnit prima oară pe bărbatul desenat din cap până în picioare. Mergeam pe un drum asfaltat; eram la sfârșitul unui tur al statului Wisconsin făcut pe jos în două săptămâni. Mai spre seară m-am oprit, am mâncat niște fasole cu carne de porc și o gogoasă. Tocmai mă pregăteam să mă întind puțin să citesc când a apărut pe deal și pentru o clipă silueta i s-a conturat pe cer.

Pe atunci nu știam că are desene pe piele. Nu știam decât că e înalt, că fusese cândva musculos, dar că acum, nu se știe de ce, începea să se îngreșe. Îmi amintesc că avea brațe lungi, cu mâini vânjoase, dar un trup prea masiv pentru fața lui de copil.

Parcă doar îmi simțea prezența, pentru că nu s-a uitat direct la mine când a rostit primele cuvinte:

— Știi cumva unde pot să găsesc ceva de lucru?

— Îmi pare rău, nu știu, i-am răspuns.

— În patruzeci de ani n-am avut niciodată o slujbă care să dureze, adăugă el.

Deși era foarte cald, purta o cămașă de lână încheiată până la ultimul nasture. Mânele erau și ele bine întinse și prinse mai jos de încheietura robustă a mâinii. Avea fața transpirată, dar nu făcea nici cel mai mic gest de a-și descheia cămașa.

— Păi, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul pentru a-ți petrece noaptea. Te deranjează dacă rămân?

— Am ceva mâncare în plus, dacă vrei, i-am răspuns.

Se așeză cu greu, gâfâind.

— O să-ți pară rău că m-ai invitat să rămân, spuse. Așa se întâmplă cu toți. De-aia hoinăresc dintr-un loc în altul. Uite că suntem deja în septembrie, începe anotimpul carnavalului de Ziua Muncii⁽¹⁾. Aș putea să merg la orice bâlci din cel mai mic orașel și aș câștiga bani cât ai bate din palme, dar iată-mă aici, fără nici un fel de planuri.

Își scoase un pantof imens și îl privi cu atenție.

— De obicei, nu reușesc să păstrez o slujbă mai mult de zece zile. Se întâmplă ceva și sunt concediat. De-acum înainte n-o să mă mai amăgească nici un bâlci din America.

— Care-i problema? l-am întrebat.

Pregătindu-se să răspundă, își descheie tacticos gulerul strâns. Cu ochii închiși, își îndreptă mâna cu o mișcare lentă și își descheie cămașa până jos. Își strecură degetele înăuntru și se mângâie pe piept.

— Ce ciudat, zise el, ținând în continuare ochii închiși. Nu le simți, dar sunt aici. Întotdeauna sper ca într-o bună zi să mă uit și să descopăr că nu mai sunt. Merg ore în șir pe o căldură nimicitoare, mă simt ca într-un cuptor și sper să le șteargă transpirația sau să le ardă soarele, dar la apus sunt tot acolo.

Își întoarse capul alene spre mine și îmi arătă pieptul:

— Mai sunt acolo?

După o pauză lungă mi-am luat inima în dinți:

— Da, am spus, sunt acolo.

Desenele.

— Un alt motiv pentru care îmi țin cămașa încheiată până la gât, îmi mărturisi el, deschizându-și ochii, sunt copiii. Când trec prin vreun sat se iau după mine. Toți vor să vadă desenele și, totuși, nimeni nu vrea să le vadă.

Își scoase cămașa și o făcu ghem. Era plin de desene, de la inelul albăstrui tatuat în jurul gâtului până la mijloc.

— Tot sunt așa, zise el, ghicindu-mi gândurile. Sunt desenat peste tot. Uite!

Își desfăcu mâna. În palmă avea un trandafir proaspăt tăiat, cu picături de rouă printre petalele catifelate de culoare roz. Am întins mâna să-l ating, dar nu era decât un desen.

Cum era în rest, nu puteam să-mi dau seama cum stăteam așa și mă uitam la el, pentru că era o dezlănțuire de rachete, de fântâni și oameni desenați în cel mai mic detaliu și în culori atât de vii că aproape auzai murmurând în surdină vocile ridicate din mulțimea care locuia pe corpul lui. Când i se contractau mușchii, gurile desenate în miniatură tremurau, ochișorii verzi și aurii clipeau, mânuțele rozalii începeau să gesticuleze. Pajiști luminate și râuri cristaline, munți, și stele, și sori, și planete se întretaiau într-o Cale Lactee pe pieptul lui.

Oamenii erau înșiruiți în grupuri de douăzeci sau și mai mulți pe brațe, pe umeri, pe spate, pe coaste și la încheietura mâinii și chiar pe burtă. Îi zăreai printre firele de păr, pândind dintr-o constelație de pistrui sau ițindu-se din adâncitura de la subraț cu ochii lor strălucitori. Toți păreau absorbiți de munca lor; fiecare era un portret separat dintr-o galerie.

— Dar sunt minunate, am zis eu.

Cum să descriu desenele?

Dacă în perioada de început El Greco ar fi pictat miniaturi, dar nu mai mari decât mâna cuiva, în cele mai mici amănunte, în culoarea lui galben-verzuie, cu formele alungite și cu o anatomie specifică, poate că ar fi folosit corpul acestui om în arta lui.

Culorile se pierdeau unele în altele creând o lume tridimensională. Erau ferestre deschise spre o realitate înfiorătoare. Se aflau aici, adunate într-un singur loc, cele mai frumoase peisaje din univers; omul ăsta era o galerie ambulantă plină de comori. Nu era mâna vreunui artist ieftin care face tatuaje tricolore și duhnește a whisky. Se vedea că era opera unui geniu adevărat, o operă plină de vibrație, distinctă și minunată.

— A, sigur, spuse el. Sunt atât de mândru de desenele mele încât aş vrea să le ard de tot. Am încercat cu şmirghel, cu acid, cu un cuţit...

Soarele era la apus. Luna era deja la răsărit.

— Pentru că, vezi tu, continuă el, desenele astea prezic viitorul.

N-am spus nimic.

— Ziua totul e bine, zise el mai departe. Aş putea să interpretez şi eu un rol la un bâlci. Dar noaptea, desenele se mişcă. Încep să se schimbe.

Cred că am zâmbit.

— De când le ai?

— În 1900, când aveam douăzeci de ani şi lucram la un bâlci, mi-am rupt piciorul. Asta m-a ţintuit la pat; trebuia să fac ceva să nu mai îmi iies din mână, aşa că m-am hotărât să mă tatuez.

— Dar cine te-a tatuat? Ce s-a întâmplat cu artistul?

— S-a întors în viitor, spuse el. Era o bătrână care trăia într-o căsuţă în centrul statului Wisconsin, pe aici, pe undeva, nu departe de locul unde suntem acum. O vrăjitoare bătrână care la un moment dat arăta de o mie de ani, iar în clipa următoare, de douăzeci. Zicea că poate să călătorească în timp. Am râs. Acum înţeleg mai bine.

— Cum ai întâlnit-o?

A început să-mi povestească. Îi văzuse anunţul la marginea drumului: *Desene pe piele!* Desene în loc de tatuaje! Într-adevăr artistic! Aşa că a stat o noapte întreagă lăsându-ne înţepat de acele ei magice ascuţite ca nişte ace de viespe, dar delicate ca acele de albină. Dimineţa arăta ca un om care căzuse într-o presă cu douăzeci de culori şi fusese stors până când apăruseră imaginile strălucitoare şi pitoreşti.

— Au trecut cincizeci de ani de când o caut în fiecare vară, adăugă el, ridicându-şi mâinile în aer. Când am s-o găsesc pe vrăjitoarea asta, am s-o omor.

Apusese soarele. Străluceau deja primele stele, iar luna lumina câmpurile acoperite cu iarbă şi grâu. Desenele continuau să strălucească în noapte ca nişte cărbuni, ca nişte rubine şi smaralde risipite, cu culorile lui Roualt şi Picasso şi cu siluetele prelungi, aproape

transparente, în stil El Greco.

— Așa că pe mine mă alungă toți când încep să se miște desenele. Nu le place violența din desenele mele. Fiecare imagine este o mică poveste. Dacă le privești, o să afli în câteva minute povestea fiecăreia. În trei ore ai putea vedea optsprezece sau douăzeci de povești chiar pe trupul meu, ai putea auzi voci și ai putea gândi... Toate astea sunt aici, te așteaptă să le vezi.

Își dezgoli spatele:

— Vezi? Pe omoplatul drept nu am nici un desen special, e doar un amestec confuz.

— Văd.

— Când stau mai mult cu cineva, pata asta se întinde și se umple. Dacă sunt cu o femeie, într-o oră apare imaginea ei pe spatele meu și îi arată întreaga viață – cum o să trăiască, cum o să moară, cum o să arate la șazeci de ani. Și, dacă e bărbat, într-o oră îi apare și lui imaginea pe spatele meu. Se vede căzând de pe o stâncă sau călcat de tren. Așa că sunt din nou alungat.

În timp ce vorbea, își trecea mâinile peste desene, ca și cum le potrivea în rame sau le ștergea de praf – erau mișcările unui *connaissanceur*, ale unui protector al artelor. Acum stătea întins pe spate, sub lumina lunii. Era o noapte caldă. Nu adia deloc vântul și aerul era nemișcat. Ne-am scos amândoi cămășile.

— Și n-ai găsit-o niciodată pe bătrâna aceea?

— Nu.

— Și chiar crezi că venea din viitor?

— Cum altfel putea să știe toate poveștile astea pe care le-a desenat pe corpul meu?

Își închise ochii cu un aer obosit. Vorbea acum cu voce scăzută:

— Uneori, noaptea, simt desenele ca niște furnici care mi se târăsc pe piele. Pe urmă îmi dau seama că fac ceea ce trebuie să facă. Nu mai mă uit la ele deloc. Încerc doar să mă odihnesc. Nu dorm mult. Fii atent, să nu te uiți nici tu la ele! Întoarce-te pe cealaltă parte când te culci!

Stăteam întins la câțiva metri de el. Nu părea violent, iar desenele erau minunate. Altfel aș fi putut fi tentat să plec și să nu bag în seamă toată vorbăria asta. Dar desenele... Mi-am lăsat ochii să se bucure de ele. Oricine ar înnebuni puțin dacă ar avea asemenea lucruri desenate pe corp.

Era o noapte senină. Îl auzeam respirând în lumina lunii. Se auzeau greierii cântând lin în vâlcea. Stăteam întins pe o parte ca să pot vedea desenele. Cred că trecuse o jumătate de oră. N-aș putea să spun dacă

dormea, dar deodată l-am auzit șoptind:

— Se mișcă, nu-i așa?

Am așteptat un minut, după care am spus:

— *Da.*

Desenele se mișcau, unul după altul, fiecare câte un minut sau două. Parcă acolo, în lumina lunii, cu gândurile mărunte răsunând încet și vocile mării clocotind în depărtare, se juca fiecare dramă. Ar fi greu de zis dacă dura o oră sau trei până când se terminau. Tot ce știu este că zăceam fascinat și nu m-am mișcat deloc în timp ce stelele urcau și coborau pe cer.

Optsprezece desene, optsprezece povești. Le-am numărat pe rând. La început, privirea mi s-a oprit asupra unei scene în care era o casă mare cu doi oameni în ea. Am văzut un cârd de vulturi pe cerul aprins, am văzut lei galbeni și am auzit voci.

Primul Desen a început să se miște și a prins viață...

STEPA

— George, aş vrea să te uiți la camera holografică!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

— Păi, atunci?!

— Pur și simplu vreau să te duci să te uiți, asta e. Sau să chemi un psiholog să se uite.

— Ce-ar putea spune un psiholog despre camera holografică?

— Știi tu foarte bine ce ar putea să spună.

Soția lui se opri în mijlocul bucătăriei, uitându-se la aragazul care pregătea cina pentru patru persoane.

— Îți spun: camera asta nu mai e ca înainte.

— Bine, hai să ne uităm.

Au traversat holul *Casei lor pentru o Viață Fericită*, o casă izolată fonic care îi costase treizeci de mii de dolari în rate. Casa asta îi îmbrăca, îi hrănea, îi legăna înainte de culcare, se juca și cânta și se purta frumos cu ei. Când s-au apropiat cam la trei metri, s-au declanșat fotocelulele și s-a aprins lumina în cameră. La fel, pe măsură ce mergeau pe hol, luminile se stingeau în urma lor și se aprindeau automat pe unde treceau.

— Ei! zise George Hadley.

Stăteau în picioare pe podeaua acoperită cu stof din camera holografică. Camera avea cam douăzeci și cinci de metri pătrați și nouă metri înălțime; costase cât jumătate din restul casei.

— Dar nimic nu este prea bun pentru copiii noștri, spusese George.

Era liniște în cameră. Era la fel de goală ca un luminiș dintr-o junglă într-o după-amiază toridă. Pereții erau albi și bidimensionali. Acum, în timp ce George și Lydia Hadley stăteau în mijlocul încăperii, parcă pereții începeau să toarcă și să se retragă în depărtarea cristalină și dintr-o dată apărură o stepă africană, tridimensională. Pe toate laturile, în culori atât de vii care imitau până și cele mai fine pietricele și chiar și firele de paie. Tavanul de deasupra lor se transformă într-un cer înalt pe care ardea soarele.

George Hadley simți cum începe să-i curgă transpirația pe sprâncene.

— Hai să plecăm din soarele ăsta, zise el. E prea real. Dar nu văd nimic nălucit.

— Așteaptă puțin și-ai să vezi, îi răspunse soția.

Deodată sistemul odorific începu să emane un miros spre cei doi

oameni aflați în mijlocul stepei. Mirosul de paie încinse al ierbii prin care treceau lei, mirosul proaspăt și răcoros al unei ascunse galerii de mină plină cu apă, mirosul înțepător, ca de rugină, al animalelor, mirosul de praf, ca de ardei iute, în aerul canicular. Și acum sunetele; zgomotul înăbușit al unei antilope pășind pe pământul acoperit de iarbă, foșnetul grăbit al aripilor de vultur. O umbră trecu pe cer. Umbra tremură pe fața transpirată, întoarsă spre cer, a lui George Hadley.

— Creaturi scârboase, o auzi pe soția lui.

— Vulturii.

— Vezi, acolo, departe, sunt lei. Acum se îndreaptă spre apă. Tocmai au mâncat, spuse Lydia. Nu știi ce.

— Vreun animal. George Hadley se uita deja chiorâș când se feri de lumină punându-și mâna streășină la ochi. Vreo zebra sau vreun pui de girafă, poate.

— Ești sigur? Vocea soției lui părea ciudat de tensionată.

— Nu, e puțin cam târziu ca să fiu sigur, spuse el amuzat. Nu văd nimic acolo decât oase și vulturii care aruncă ce-a mai rămas.

— Ai auzit țipătul ăla? întrebă ea.

— Nu.

— Acum un minut!

— N-am auzit, îmi pare rău.

Se apropiau lei. Și din nou George Hadley simți cum crește în el admirația pentru geniul mecanic care concepușe această încăpere. Un miracol al eficienței vândut la un preț absurd de mic. În fiecare casă ar trebui să existe câte una. Din când în când te mai speriau cu acuratețea lor aproape maladivă, te surprindeau, te făceau să tresari, dar, în general, era o distracție pentru toți, nu numai pentru fiul sau fiica ta, ci chiar și pentru tine când o simțeai ca pe o scurtă excursie de agrement într-un ținut necunoscut, o rapidă schimbare de peisaj. Ei, bine, iat-o!

Iată și lei, la trei metri depărtare, erau atât de reali, atât de surprinzător și uimitor de reali încât le simțeai blana zbârlită pe mână, iar gura îți era plină de mirosul ca de tapițerie prăfuită al pielii lor încinse, iar culoarea lor apărea în ochii tăi ca galbenul unei scumpe tapiserii franțuzești, culoarea galbenă a leilor și a ierbii de vară, și plămânii leilor respirând în tăcerea după-amiezii, și mirosul de carne venind din boturile lor poftitoare și băloase.

Lei stăteau și se uitau la George și la Lydia Hadley cu niște ochi înfricoșători, de culoare verde-gălbui.

— Ai grijă! țipă Lydia.

Lei începuseră să alerge spre ei.

Lydia se ridică o luă la fugă. Instinctiv, George țâșni după ea. Afară,

pe hol, cu ușa închisă, el râdea și ea plângea și fiecare rămase perplex văzând reacția celuilalt.

— George!

— Lydia! O, draga mea Lydia, iubita mea!

— Era cât pe ce să ne prindă!

— Niște pereți, Lydia, nu uita; niște pereți de cristal, asta sunt. Trebuie să recunosc că par adevărați – să ai Africa în salon – dar nu e decât un film color dimensional și supersensibil, o bandă mentală așezată în spatele unor ecrane de iarbă. Nu e decât un sistem odorific și unul sonic, Lydia. Ia batista mea!

— Mi-e frică. Veni spre el și își lipi corpul de al lui continuând să plângă. Ai văzut? *Ai simțit?* E prea adevărat.

— Hai, Lydia.

— Trebuie să le spui lui Wendy și lui Peter să nu mai citească despre Africa.

— Sigur, sigur, o bătu el pe umăr.

— Promiți?

— Bineînțeles.

— Și să încui camera pentru câteva zile până mă liniștesc cu nervii.

— Știi cât de greu te înțelegi cu Peter în situații din astea. Când l-am pedepsit acum o lună și am încuiat camera numai câteva ore – ce criză a avut! Și Wendy la fel. Ei trăiesc pentru camera asta.

— Trebuie s-o încuiem, asta e.

— Bine. Închise ușa masivă fără prea mare tragere de inimă. Ai muncit prea mult. Ai nevoie de odihnă.

— Nu știu, nu știu, spuse ea suflându-și nasul în timp ce se așeză pe un scaun care începu imediat să se balanseze ca să o liniștească. Poate nu am destule de făcut. Poate am prea mult timp să mă gândesc la toate. Ce-ar fi să închidem casa pentru câteva zile și să plecăm într-o vacanță?

— Vrei să spui că ai de gând să îmi prăjești tu ouăle?

— Da, încuviință ea din cap.

— Și să îmi cârpești ciorapii?

— Da, dădu ea din cap și mai entuziasmată, cu ochii înotând în lacrimi.

— Și să faci curat în casă?

— Da, da, da.

— Dar am crezut că tocmai de-aia am cumpărat casa asta, ca să nu mai fie nevoie să facem nimic.

— Asta e. Parcă nu e locul meu aici. Casa asta e și soție, și mamă, și dădacă. Pot să mă iau la întrecere cu o stepă africană? Pot să le fac

baie copiilor și să îi spăl la fel de bine sau la fel de repede cum o face cada automată? Nu pot. Și nu e vorba numai despre mine. Tu ai fost îngrozitor de nervos în ultima vreme.

— Cred că am fumat prea mult.

— Și tu pari la fel, ca și cum nu știi ce să faci cu tine însuși în casa asta. Fumezi puțin mai mult în fiecare dimineață și bei puțin mai mult în fiecare după-amiază și ai nevoie de ceva mai multe sedative în fiecare seară. Și tu ai început să te simți inutil.

— Chiar așa? făcu el o pauză încercând să se analizeze și să-și dea seama ce se întâmplă cu el.

— O, George, întrebă ea privind în spatele lui, la ușa camerei, lei ai nu pot ieși de-acolo, nu-i așa?

El se uită la ușă și o văzu vibrând ca și cum ceva s-ar fi izbit cu putere de ea de partea cealaltă.

— Sigur că nu, îi răspunse.

Cina au luat-o singuri, pentru că Wendy și Peter erau la un carnaval special tocmai în cealaltă parte a orașului și televizaseră acasă să le spună să mănânce, că ei vin mai târziu. Așa că George Hadley, puțin amețit, stătea privind cum masa din sufragerie scotea mâncarea caldă din interiorul ei mecanic.

— Am uitat *ketchup*-ul, zise el.

— Scuze, se auzi o voce subțire din masă și apără *ketchup*-ul.

În ceea ce privește camera copiilor, se gândea George Hadley, n-ar fi rău pentru copii să se îndepărteze de ea pentru o vreme. Prea mult, indiferent din ce, nu e bun pentru nimeni. Și era clar că petreceau prea mult timp în Africa. În soarele ăla. Parcă încă îl simțea pe gât, ca o labă fierbinte. Și *leii*. Și mirosul de sânge. E extraordinar cum camera prinsese emanațiile telepatice ale minții copiilor și crease viață pentru a le împlini orice dorință. Copiii se gândiseră la lei și au apărut lei. Se gândiseră la zebre și au apărut zebrele. Soare – soare. Girafe – girafe. Moarte și moarte.

Asta din urmă.

Mesteca fără plăcere carnea pe care o tăiasă masa pentru el. Gânduri de moarte. Wendy și Peter erau mult prea tineri, îngrozitor de tineri ca să aibă gânduri despre moarte. Sau nu, nu ești niciodată prea tânăr, într-adevăr. Cu mult înainte de a ști ce înseamnă moartea, o dorești altcuiva. La doi ani, împuști oamenii cu pistoale cu capse.

Dar asta – nesfârșita și torida stepă africană – moartea îngrozitoare în fălcile unui leu. Repetată la nesfârșit.

— Unde te duci?

Nu-i răspunse Lydiei. Preocupat, lăsa luminile să scapere lin în fața lui și să se stingă în spate în timp ce se îndrepta spre camera copiilor. Își lipi urechea de ușă. Undeva, departe, auzi răgetul unui leu.

Descuie ușa și o deschise. Chiar înainte să intre, auzise un țipăt îndepărtat. Și apoi un alt răget scurt.

Intră în Africa. Oare de câte ori deschisese ușa anul ăsta și dăduse peste Țara Minunilor, Alice, Țestoasa Prefăcută sau Aladin și Lampa lui fermecată sau Jack Cap de Dovleac sau Dr. Doolittle⁽²⁾ sau vaca sărind peste o lună aproape adevărată, toate fantasmelor minunate ale unei lumi imaginare? De câte ori îl văzuse pe Pegas zburând în înaltul cerului din tavan sau văzuse explozii de artificii roșii sau auzise îngerii cântând? Dar acum dădea peste această Africă fierbinte, peste acest cuptor, în arșița asta unde se ucide. Poate că Lydia avea dreptate. Poate aveau nevoie de o scurtă vacanță, ca să iasă din fantezia care amenința să devină puțin prea reală pentru niște copii de zece ani. Nu era nimic rău în a face astfel de exerciții mentale cu tot soiul de fantasmă, dar ce se întâmpla când mintea ascuțită a copilului se bloca pe un model anume...? Își amintea că în ultima lună auzise din când în când răgetele leilor și simțise mirosul lor înțepător plutind până la ușa biroului. Dar, ocupat fiind, nu prea îi dăduse atenție.

George Hadley stătea singur în preeria africană. Leii își ignorau prada și se uitau la el. Singura imperfecțiune a acestei iluzii era ușa deschisă prin care o vedea pe soția lui, la capătul holului întunecat, mâncând dusă pe gânduri. Parcă era un portret înrămat.

— Plecați de-aici! le zise el leilor.

Nu plecară.

Cunoștea exact principiul încăperii. Îți alungi gândurile. La orice te gândești, lucrul acela ar trebui să apară.

— Să vină Aladin cu lampa lui! se răsti el.

Dar stepa continua să rămână acolo; și leii erau tot acolo.

— Hai, cameră! Îl vreau pe Aladin! spuse el.

Nu se întâmplă nimic. Leii mârâiră încinși în pieile lor.

— Aladin!

Se întoarse la cină:

— Camera asta nenorocită s-a defectat, zise. Nu vrea să răspundă.

— Sau...

— Sau ce?

— Sau nu poate să răspundă, continuă Lydia, deoarece copiii noștri s-au gândit atât de mult la Africa și la lei și la moarte, încât camera asta s-a blocat.

— S-ar putea să ai dreptate.

- Sau Peter a configurat-o așa.
- Cum s-o configureze?
- Ar fi putut să umble la partea mecanică și să schimbe ceva.
- Dar Peter nu se pricepe la tehnică.
- E un copil inteligent pentru vârsta lui. Coeficientul lui de inteligență...

- Totuși...
- Bună, mamă! Salut, tată!

Soții Hadley se întoarseră. Wendy și Peter erau la ușa din față; aveau obraji ca niște bomboane de mentă, ochii, ca niște biluțe albastre de agate, puloverele le miroseau a ozon rămas de la călătoria cu elicopterul.

- Ați sosit la ȣanc pentru cină, spuseră amândoi.

— Ne-am îndopat cu înghețată de căpșuni și *hot dog*, spuseră copii, ȣinându-se de mână. Dar o să ne așezăm și-o să ne uităm la voi.

— Da, haideți să ne povestiți despre camera voastră, spuse George Hadley.

Copiii se uitară la el ca și cum n-ar fi înȣeles și după aceea se uitară unul la altul:

- Despre cameră?

— Abia aștept să ne povestiți totul despre Africa, spuse tatăl cu o falsă jovialitate.

- Nu înȣeleg, răspunse Peter.

— Mama voastră și cu mine tocmai am avut o călătorie palpitantă prin Africa, Tom Swift și Leul lui Electric, spuse George Hadley.

- Nu există Africa în cameră, spuse Peter fără să clipească.

- Hai, Peter, las-o baltă! Noi știm mai bine.

— Nu-mi amintesc de Africa, se întoarse Peter către Wendy. Tu-ȣi amintești?

- Nu.

- Du-te să vezi și vino să ne spui.

Wendy se supuse.

— Wendy, vino înapoi, strigă George Hadley, dar ea deja dispăruse. Luminile din casă o urmau ca un stol de licurici. Era deja prea târziu când și-a dat seama că uitase să încuie ușa la cameră după ultima inspecȣie.

- Wendy o să se uite și-o să ne spună, zise Peter.

- Nu trebuie să-mi spună ea. Am văzut cu ochii mei.

- Sunt sigur că te-ai înșelat, tată!

- Ba nu, Peter. Vino acum cu mine!

Dar Wendy se și întorsese:

— Nu e Africa, zise ea cu respirația tăiată.

— O să vedem noi, interveni George Hadley și o luară toți pe hol și deschiseră ușa de la cameră.

Înăuntru era o fascinantă pădure verde, un râu minunat, un munte roșiatic, se auzeau voci ascuțite cântând, iar Rima, frumoasă și misterioasă, hârjonindu-se printre copaci cu zeci de fluturi multicolori asemenea unor buchete vii, stătea tolănită, cu pletele în vânt... Stepa africană dispăruse. Nici lei nu mai erau. Numai Rima era acolo acum – cu cântecul ei care te făcea să-ți dea lacrimile.

George Hadley privi cu surprindere noul peisaj.

— Duceți-vă la culcare! le spuse copiilor.

Înainte ca ei să spună ceva, George se răsti din nou:

— N-ați auzit?

Intrară în aeroportor, de unde un vânt puternic îi absorbi printr-un burlan ca pe niște frunze uscate și îi duse în dormitoarele lor.

George Hadley păși în poiana răsunând de ciripitul păsărilor și ridică ceva din colțul unde fuseseră lei. Se îndreptă alene către soția lui:

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Un portofel vechi de-al meu, veni răspunsul.

I-l arătă. Păstrase mirosul de iarbă încinsă și de lei. Curgeau de pe el picături de salivă, se vedea că fusese rumegat; pe ambele părți erau pete de sânge.

leși și zăvorî ușa după el.

Era miezul nopții și încă nu adormise. Știa că și soția lui era trează.

— Crezi că Wendy a schimbat-o? se auzi, în cele din urmă, vocea ei în tăcerea nopții.

— Bineînțeles.

— Adică a transformat stepa într-o pădure și a pus-o pe Rima acolo în locul leilor?

— Da.

— De ce?

— Nu știu, dar o să rămână încuiată până aflu.

— Cum a ajuns portofelul tău acolo?

— Nu știu nimic, răspunse el, decât că începe să îmi pară rău că am cumpărat camera asta pentru copii. Dacă ei au diverse tulburări, o cameră ca asta...

— Dimpotrivă, ar trebui să îi ajute.

— Încep să mă îndoiesc, spuse el cu ochii ațintiți în tavan.

— Copiii noștri au avut întotdeauna tot ce și-au dorit. Asta să ne fie răsplata, secrete și nesupunere?

— Cine-a zis *Copiii sunt ca niște covoare; trebuie să-i mai bați din când în când?* Nu le-am dat niciodată nici măcar o palmă. Trebuie să recunoști că sunt insuportabili. Pleacă și se întorc când vor; ne tratează de parcă noi am fi odraslele lor. Sunt răsfățați, dar și noi, la rândul nostru, suntem răsfățați.

— Se poartă ciudat încă de când le-ai interzis să meargă cu racheta la New York, acum câteva luni.

— Le-am explicat că nu sunt destul de mari ca să facă asta singuri.

— Cu toate astea, am observat că de atunci sunt mult mai reci cu noi.

— Cred că mâine dimineață am să-l aduc pe David McClean să se uite la Africa.

— Dar acum nu mai e Africa. E ținutul Green Mansions și Rima.

— Am un sentiment că o să fie din nou Africa până atunci.

O clipă mai târziu auziră țipetele. Două. Jos erau doi oameni care țipau. Și după aceea un răget de lei.

— Wendy și Peter nu sunt în camerele lor, o auzi pe soția lui.

Stătea în pat și simțea cum inima îi bate din ce în ce mai tare.

— Nu, confirmă el. Au intrat cu forța acolo.

— Țipetele alea îmi par cunoscute.

— Serios?

— Da, foarte cunoscute.

Și, deși paturile lor se străduiau să îi legene, cei doi adulți nu reușiră să adoarmă nici în următoarea oră. Plutea în aerul nopții un miros de felină.

— Tată! zise Peter.

— Da.

Peter stătea cu privirea în pământ. Nu se mai uita nici la tatăl lui, nici la mama lui.

— Doar nu ai de gând să închizi camera pentru totdeauna, nu-i așa?

— Depinde.

— Depinde de ce? șuieră Peter.

— De tine și de sora ta. Dacă, să zicem, alternați puțin Africa cu Suedia, poate, sau Danemarca, sau China – mă rog, pentru varietate...

— Am crezut că avem voie să ne jucăm așa cum ne place.

— Sigur, în limite rezonabile.

— Ce nu-ți place la Africa, tată?

— Aha, acum recunoști că ai reconstituit Africa, nu?

— N-aș vrea să încui camera, zise Peter cu o voce glacială. Pentru nimic în lume.

— De fapt, ne gândeam să închidem casa pentru o lună. Să ducem împreună o viață lipsită de griji.

— Dar e îngrozitor. Ar trebui să mă închei singur la șireturi? Și să mă spăl singur pe dinți, să mă pieptăn singur, să îmi fac singur baie?

— Ar fi amuzantă o astfel de schimbare, nu crezi?

— Nu, ar fi oribil. Nu mi-a plăcut când mi-ai luat picturomobilul luna trecută.

— Am făcut-o pentru că vreau să înveți să pictezi singur, fiule.

— Dar nu vreau să fac nimic; nu vreau decât să privesc, să ascult și să miros. Ce altceva mai e de făcut pe lumea asta?

— Bine, hai, du-te și joacă-te în Africa!

— Ai de gând să închizi casa în curând?

— Ne gândim la asta.

— Nu cred că mai e cazul să te gândești la asta, tată.

— N-am de gând să mă las amenințat de fiul meu!

— Foarte bine.

Și Peter plecă în cameră.

— Am ajuns la timp? întrebă David McClean.

— Vrei să mănânci? îl invită George Hadley.

— Mulțumesc. Am mâncat puțin de dimineață. Ce s-a întâmplat?

— David, tu ești psiholog.

— Așa sper.

— Vino să te uiți la camera noastră holografică! Ai văzut-o acum un an, când ai trecut pe la noi. Ai observat atunci la ea ceva neobișnuit?

— N-aș putea să spun; obișnuita violență, o predispoziție ușoară de paranoia ici și colo, ceva normal la copii, pentru că se simt persecutați constant de părinți. Dar nimic altceva.

Mergeau pe hol.

— Am încuiat camera, explică tatăl, și copiii au intrat cu forța azi-noapte. I-am lăsat să stea acolo ca să formeze niște modele mentale pe care să le vezi și tu.

Dinspre camera copiilor se auzi un țipăt înfricoșător.

— Iată! zise George Hadley. Vezi ce poți să faci!

Intrară peste copii fără să bată la ușă.

— Ieșiți puțin, copii! le ceru George Hadley. Nu, nu schimbați combinația mentală! Lăsați pereții așa cum sunt! Hai!

Copiii ieșiseră din cameră; cei doi rămaseră să studieze lei adunați la un loc, savurându-și prada.

— Ce n-aș da să știu ce mănâncă, zise George Hadley. Uneori aproape reușesc să văd la distanța asta. Crezi că, dacă aduc un

binoclu puternic, pot să...?

David McClean râse sec.

— Nu prea cred.

Se întoarse să cerceteze de aproape fiecare perete.

— De când se întâmplă asta?

— De o lună și ceva.

— Nu arată prea bine, asta pot să ți-o spun cu siguranță.

— Vreau date precise, nu percepții.

— Dragul meu George, psihologii n-au văzut în viața lor date precise. Ei nu cunosc decât percepțiile; lucruri vagi. N-arată bine deloc, ascultă la mine! Ai încredere în flerul și în instinctele mele! Știu să adulmec răul. Și aici e foarte rău. Te sfătuiesc să distrugi camera și să aduci copiii la mine în fiecare zi pentru tratament, timp de un an.

— E chiar așa de rău?

— Mă tem că da. Una dintre destinațiile inițiale ale acestor camere a fost aceea de a ne permite să studiem în voie modelele impregnate în pereți de mintea copilului și de a-l ajuta în același timp. Totuși, în cazul acesta, în loc să ducă la eliberare, camera s-a transformat într-un canal prin care se transmit gânduri distructive.

— N-ai mai simțit asta până acum?

— Tot ce am simțit a fost că v-ați răsfățat mult prea mult copiii. Și acum îi cam lăsați baltă, ca să zic așa. Cum?

— N-am vrut să îi las să meargă la New York.

— Altceva?

— Acum o lună am scos niște aparate din casă și i-am amenințat că le închid camera dacă nu-și fac temele. Chiar am ținut-o câteva zile închisă ca să le arăt că vorbesc serios.

— Asta e!

— Înseamnă ceva?

— Asta explică totul. Înainte aveau un Moș Crăciun, acum îl au pe Scrooge⁽³⁾. Copiii îl preferă pe Moș Crăciun. Ai lăsat ca afecțiunea ta și a soției tale pentru copii să fie înlocuită de camera asta și de întreaga casă. Camera asta este și mamă, și tată pentru ei, ocupă de acum un loc mult mai important în viața lor decât părinții. Și acum vrei să o distrugi. Nici nu mă mir că te urăsc atât de tare. Poți să simți ura răsrângându-se din cer. Și chiar venind din soarele ăla. George, trebuie să-ți schimbi viața. Ca mulți alții, ți-ai construit-o în jurul unui fals confort. Dacă se strică ceva în bucătărie, o să mori de foame. Nu știi cum să spargi un ou. Totuși, trebuie să renunți la acest confort. Începe o viață nouă! O să-ți fie greu. Dar într-un an o să scoatem din ei niște copii buni. Așteaptă și-ai să vezi!

— Dar șocul ăsta n-o să fie prea puternic pentru ei? Să le închid camera așa, dintr-o dată, pentru totdeauna?

— Nu vreau să se cufunde și mai mult în răul ăsta, asta-i tot.

Leii își terminaseră prada sfârtecătă. Stăteau la marginea luminiișului privindu-i pe cei doi.

— Acum *eu* mă simt persecutat, zise McClean. Hai să ieșim de-aici. Nu mi-a păsat niciodată de camerele astea nenorocite. Mă fac să devin agitat.

— Leii chiar par adevărați, nu-i așa? zise George Hadley. Bănuiesc că nu există nici o cale prin care să...?

— Să ce?

— Să devină realitate?

— Din câte știu eu, nu.

— O defecțiune a mașinărilor ăstora, o greșeală sau altceva?

— Nu.

Pășiră spre ușă.

— Camerei nu cred că o să-i convină să fie închisă definitiv, zise tatăl.

— Nimănui nu-i place să moară, nici măcar unei camere.

— Mă întreb dacă mă urăște pentru că vreau s-o distrug.

— Cazurile de paranoia sunt peste tot în ziua de azi, răspunse David McClean. Poți să le iei urma foarte ușor. Se aplecă și ridică o eșarfă plină de sânge. E a ta?

— Nu. Fața lui George Hadley căpătă o expresie rigidă. E a Lydiei.

Merseră împreună la panoul cu siguranțe și aruncară cât colo întrerupătorul. Camera muri.

Cei doi copii aveau crize de isterie. Urlau, țopăiau și aruncau cu tot felul de obiecte. Țipau, suspinau, înjurau și loveau în mobilă.

— Nu poți să faci asta, nu poți!

— Haideți, copii!

Copiii se aruncară pe o canapea plângând.

— George, zise Lydia Hadley, mai deschide camera măcar pentru câteva minute! Nu fi atât de categoric!

— Nu.

— Nu poți fi atât de nemilos!

— Lydia, am închis-o și așa o să rămână. Și toată casa asta nenorocită o să moară acum. Cu cât văd mai mult mizeria în care am intrat, cu atât mi se face mai rău. Ne-am contemplat prea mult buricurile noastre mecanice și electronice. Dumnezeuule, avem atâta nevoie să respirăm puțin aer necontaminat!

După care începu să meargă prin casă și să închidă toate ceasurile vocale, aragazurile, caloriferele, aparatele de lustruit pantofii, de legat șireturile, aparatele de îmbăiat și de masat; închidea toate dispozitivele și aparatele pe care punea mâna.

Casa părea plină de cadavre. Parcă era un cimitir mecanic. Atâta tăcere! Nu se mai auzea nici un zbârnâit de mașinărie care așteaptă să fie pusă în funcțiune prin atingerea unui buton.

— Nu-l lăsa să facă asta! se tânguia Peter cu privirea în tavan, ca și cum i-ar fi vorbit casei, camerei. Nu-l lăsa pe tata să le ia viața!

Se întoarse spre tatăl lui:

— Te urăsc!

— Insulte n-o să te ajute cu nimic!

— Aș vrea să mori!

— Am murit de mult. Abia acum o să începem să trăim cu adevărat.

În loc să lăsăm mașinile să ne manipuleze, să ne maseze, de aici înainte o să *trăim*.

Wendy încă plângea când Peter i s-a alăturat:

— Numai o clipă, o singură clipă să mai existe camera, se boceau ei.

— Hai, George, interveni soția lui, n-are cum să strice.

— Bine, bine, numai să tacă odată. Fiți atenți, numai un minut și după aceea o voi închide pentru totdeauna.

— Tăticule, tăticule! se bucurară copiii cu fețele ude de lacrimi.

— Și după aceea plecăm în vacanță. David McClean se întoarce într-o oră și o să ne ajute să ne luăm lucrurile și să mergem la aeroport. Mă duc să mă îmbrac. Lydia, deschide-le camera numai pentru un minut!

Și cei trei plecară murmurând în timp ce el se lăsă aeropurtat la etaj și se apucă să se îmbrace. Un minut mai târziu apărură și Lydia.

— Ce bine o să fie când o să plecăm de aici, oftă ea.

— I-ai lăsat în cameră?

— Am vrut să mă îmbrac și eu. E îngrozitoare Africa! Oare ce văd la ea?

— În cinci minute o să fim în drum spre Iowa. Doamne, cum am ajuns în casa asta? Ce ne-a făcut să cumpărăm un coșmar?

— Mândria, banii, prostia.

— Cred că am face bine să coborâm înainte ca puștii să se lase iar captivați de bestiile alea.

Chiar atunci îi auziră pe copii strigând:

— Tati, mami, veniți repede!

Intrară în aeroport și ajunseră în holul de jos. Copiii nu se vedeau

nicăieri.

— Wendy! Peter!

Dădură buzna în cameră. Stepa era pustie; numai lei erau acolo stând la pândă, urmărindu-i!

— Peter! Wendy!

Ușa se trânti în spatele lor.

— Wendy! Peter!

George Hadley și soția lui se întoarseră și țâșniră spre ușă.

— Deschideți ușa! strigă George Hadley încercând clanța. Dumnezeu, au încuiat-o pe-afară! Peter! Bătu în ușă. Deschide imediat!

Îi auzi vocea lui Peter afară, de partea cealaltă a ușii.

— Nu-i lăsați să închidă camera și casa! zicea.

Domnul și doamna Hadley băteau la ușă.

— Nu fiți ridicoli, copii! E timpul să plecăm. Domnul McClean va veni aici dintr-o clipă în alta și...

Și după aceea au auzit zgomotele.

Leii îi înconjuraseră din trei părți, înaintând prin iarba aproape arsă a stepei, pășind prin paie uscate, adulmecându-i și răcnind.

Leii.

Domnul Hadley se uită la soția lui și se întoarseră amândoi spre fiarele care înaintau încet spre ei, târându-se cu cozile în sus.

Domnul și doamna Hadley începură să țipe.

Și deodată și-au dat seama de ce li se păruseră atât de familiare celelalte țipete.

— Am sosit, se auzi David McClean în ușa camerei. Bună!

Rămase cu privirea ațintită asupra copiilor așezați în mijlocul poienii, mâncându-și prânzul la iarbă verde. În spatele lor era galeria de mină plină cu apă, și dincolo de ea se întindea stepa arsă de soare; era o căldură înăbușitoare. Începu să transpire.

— Unde sunt părinții voștri?

Copiii se uitară spre el și zâmbiră:

— Or să vină imediat.

— Bine, trebuie să plecăm.

Undeva, în depărtare, Domnul McClean văzu cum lei se luptau și se zgâriau și apoi îi văzu cum se potoliră și se așezară să mănânce în liniște la umbra copacilor.

Își puse mâna streășină la ochi și se uită la ei.

Acum terminaseră de mâncat. Se duseră să bea apă.

Pe fața transpirată a lui McClean tremură o umbră. Pe urmă și mai

multe. Vulturii coborau din cerul senin.

— O ceașcă de ceai? rupse Wendy tăcerea.

Omul cu pielea desenată se mișca în somn. Se întorcea de pe o parte pe alta și de fiecare dată când o făcea se vedea un alt desen care îi colora spatele, brațul, încheietura mâinii. Își aruncă o mână peste iarba uscată a nopții. Degetele se desfăcură și acolo, în palmă, un alt desen prinse viață. Se răsuci și pe pieptul lui era un hău adânc de stele și întuneric, și ceva se mișca printre stele, ceva care cădea în hăul acela, cădea în timp ce eu priveam...

CALEIDOSCOPUL

Prima izbitură spintecă racheta lateral ca pe o cutie de conserve. Oamenii fuseră aruncați în spațiu ca o duzină de peștișori argintii zvâcnind încoace și-ncolo. Fuseră risipiți într-o mare întunecată, iar nava spulberată în milioane de bucăți își continuă drumul ca un conglomerat de meteoriți în căutarea unui soare dispărut.

— Barkely, Barkley, unde ești?

Sunete de voci chemând în răcoarea nopții ca niște copii rătăciți.

— Woode, Woode!

— Căpitane!

— Hollis, Hollis, sunt Stone!

— Stone, sunt Hollis. Unde ești?

— Habar n-am. De unde să știu? Ce înseamnă sus? Mă prăbușesc.

Dumnezeule, mă prăbușesc.

Se prăbușeau. Se rostogoleau ca niște pietricele desprinse dintr-un zid. Erau la fel de risipiți ca niște... zaruri aruncate de o mână uriașă. Și acum, în loc de oameni, erau numai voci – tot felul de voci, imateriale și tulburătoare, exprimând diferite grade de teroare și semnare.

— Ne îndepărtăm unii de alții.

Era adevărat. Hollis, cu capul pendulând înspre călcâie, știa ca așa e. O știa și avea un sentiment vag de acceptare. Se despărțeau pentru ca fiecare să meargă separat pe calea lui și nimic nu-i mai putea aduce laolaltă. Purtau costumele spațiale închise etanș, cu tuburile de sticlă acoperindu-le fețele palide, dar nu avuseseră timp să-și închidă echipamentele de salvare. Cu ei în spațiu puteau fi mici bărci de salvare care să îi salveze pe ei și pe alții, să-i găsească, să-i adune, până când ar forma o insulă de oameni care pun la cale un plan. Dar așa, fără echipamentele de salvare fixate pe umeri, erau simpli meteori, fără conștiință, fiecare îndreptându-se spre o soartă separată și irevocabilă.

Trecură cam zece minute până când dispăru teroarea inițială și o liniște metalică îi luă locul. Vocile se întretăiau și se îndepărtau în spațiu, ca niște fire pe un război gigantic de țesut, se ciocneau, se întâlneau din nou formând în final un model.

— Stone către Hollis. Cât timp putem vorbi la telefon?

— Depinde de cât de repede înaintezi pe calea ta și eu pe a mea.

— Cred că o oră.

— E bine, zise Hollis, tăcut, adâncit în gânduri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hollis un minut mai târziu.

— Racheta a explodat, asta e. Rachetele mai explodează.
— Încotro te îndrepti?
— Se pare că o să mă izbesc de Lună.
— Eu, de Pământ. Mă întorc la Bătrânul Pământ cu o viteză de șaisprezece mii de kilometri pe oră. O să mă sting ca un băț de chibrit.

Hollis se gândi la asta ciudat de absent. Parcă s-ar fi desprins de corp și îl urmărea prăvălindu-se prin spațiu, privindu-l la fel de nepăsător cum privise prima ninsoare dintr-o iarnă care trecuse de mult.

Ceilalți erau tăcuți, se gândeau la destinul care îi adusese în această prăbușire și nu mai puteau schimba nimic. Chiar și căpitanul era tăcut, pentru că nu exista nici o comandă sau vreun plan care să refacă totul ca la început.

— E drum lung până jos. E un drum tare, tare lung, spuse o voce. Nu vreau să mor, nu vreau să mor, e drum lung până jos.

— Cine-i acolo?

— Nu știu.

— Cred că e Stimson. Stimson, tu ești?

— E un drum atât de lung și nu-mi place deloc. O, Doamne, nu-mi place!

— Stimson, aici e Hollis. Stimson, mă auzi?

Se lăsă tăcerea până când cei doi se despărțiră.

— Stimson?

— Da, răspunse acesta în cele din urmă.

— Stimson, ia-o ușure! Suntem toți în aceeași oală.

— Nu vreau să fiu aici, vreau să fiu în altă parte.

— Există șansa să fim găsiți.

— Trebuie să mă găsească cineva, trebuie, zise Stimson. Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

— E un vis urât, sună liniștitor vocea cuiva.

— Taci din gură! se răsti Hollis.

— Vino și fă-mă să tac! răspunse vocea. Era Applegate. Râse încetișor, cu aceeași nepăsare. Hai, vino și fă-mă să tac!

Hollis simți pentru prima oară poziția imposibilă în care se afla. Simți cum se umple de mânie, pentru că, în momentul ăsta, mai mult decât orice, își dorea să-i poată face ceva lui Applegate. De-atâția ani voia să facă ceva, și acum era prea târziu. Applegate nu mai era decât o voce la telefon. Se prăbușea, se prăbușea...

Acum, ca și cum ar fi descoperit teroarea, doi dintre ei începură să țipe. Ca într-un coșmar, Hollis îl văzu pe unul plutind pe lângă el, foarte

aproape, urlând întruna:

— Stai!

Răcnea ca un nebun atât de aproape de el, că îl putea atinge cu vârful degetelor. N-o să se oprească niciodată. O să urle un milion de kilometri, atât timp cât era pe frecvența radio, tulburându-i pe toți, împiedicându-i să vorbească între ei.

Hollis se întinse spre el. Așa era cel mai bine. Făcu un efort supraomenesc și îl atinse. Îl apucă de gleznă și se agăță de el până când ajunse la cap. Omul țipa și se încleștă cu încrâncenare ca un înotător gata să se înece. Țipătul lui străbătu universul.

Ori una, ori alta, se gândi Hollis. Oricum, Luna sau Pământul sau meteorii or să-l omoare, așa că de ce nu acum? Îi zdrobi masca de sticlă cu pumnul învelit în echipamentul metalic. Țipătul încetă. Se îndepărtă de corp și îl lăsă să se rostogolească în voie în prăbușirea interminabilă.

•

Avfundându-se în spațiu, Hollis și ceilalți intrară în vârtejul nesfârșit al tăcerii.

— Hollis, mai ești acolo?

Hollis nu răspunse, dar simți cum îl izbește peste față un val de căldură.

— Sunt Applegate.

— Ce e, Applegate?

— Hai să vorbim! N-avem nimic altceva de făcut.

Căpitanul întrerupse conversația:

— Ajunge! Trebuie să găsim o cale de ieșire!

— Căpitane, de ce nu taci din gură? întrebă Applegate.

— Poftim?

— Ai auzit bine! Nu încerca să-mi dai ordine! Ești la șaisprezece mii de kilometri depărtare și hai să nu ne amăgim! Așa cum zicea și Stimson, e drum lung până jos.

— Ascultă, Applegate!

— Las-o baltă! E o revoltă de unul singur. N-am ce dracu' să mai pierd. Nava ta a fost proastă și tu ai fost un căpitan la fel de prost și sper să te faci bucățele când te izbești de Lună.

— Îți ordon să te oprești!

— Hai, mai ordonă-mi! zâmbi Applegate la o depărtare de șaisprezece mii de kilometri.

Căpitanul tăcu. Applegate continuă:

— Unde am rămas, Hollis? A, da, îmi amintesc. Și eu te urăsc. Dar știi asta. O știi de mult.

Hollis își încleștă neajutorat pumnii.

— Vreau să-ți zic ceva, spuse Applegate. Ceva care o să te facă fericit. Eu am fost ăla care a votat împotriva ta cu Rocket Company acum cinci ani.

Un meteor scăpără aproape de el. Hollis se uită în jos și văzu că îi dispăruse mâna stângă. Începu să-i țâșnească sângele. Deodată simți că nu mai are aer în costum. Avea destul aer în plămâni pentru a-și ridica mâna dreaptă și pentru a răsuca mânerul așezat la cotul stâng, ca să strângă garnitura și să etanșezeze costumul. S-a întâmplat atât de repede, încât nici nu era surprins. Nu-l mai surprindea nimic. Aerul din costum ajunsese imediat la nivelul normal după ce astupă fisura. Și sângele ce țâșnise atât de repede se comprimă când strânse și mai tare mânerul ca pe un garou.

Totul s-a întâmplat fără ca el să scoată vreo vorbă. Și ceilalți sporovăiau. Lespere vorbea întruna despre soțiile lui de pe Marte, de pe Venus, de pe Jupiter, despre banii lui, despre vremurile minunate, despre bețiile lui, despre jocurile de noroc și despre fericirea lui. Vorbea întruna în timp ce toți alunecau prin spațiu. Lespere se lăsa legănat de amintiri în timp ce se rostogolea în moarte.

Era atât de ciudat. Spațiu, mii de kilometri de spațiu și aceste voci care vibrau în centrul lui. Nici una nu se știa de unde vine și numai undele radio tremurau și încercau să trezească în ceilalți emoții.

— Ești supărat, Hollis?

— Nu.

Și chiar nu era. Se adânci din nou în gânduri; își simțea corpul ca de plumb aflat într-o cădere nesfârșită spre nicăieri.

— Toată viața ți-ai dorit să ajungi în vârf, Hollis! Întotdeauna te întrebai ce se întâmplă. Ți-am pus eticheta asta înainte să fiu aruncat eu însumi la gunoi.

— Asta n-are importanță, răspunse Hollis.

Și nu avea. Ținea deja de trecut. Când viața se sfârșește, este ca pâlparea de o clipă a unei pelicule pe un ecran; toate prejudecățile și pasiunile lui condensate și luminate o clipă în spațiu și, până să apuci să strigi „Asta a fost o zi fericită, asta, una proastă, ăsta era un om rău, ăsta, unul bun”, filmul se face scrum, ecranul se întunecă.

Privind acum înapoi de la capătul vieții, avea o singură remușcare, aceea că și-ar fi dorit să mai trăiască. Oare toți muribunzii simt asta, ca și cum nici n-ar fi trăit? Oare viața părea chiar atât de scurtă, chiar se sfârșea înainte să respiri? Oare tuturor le părea atât de categorică și imposibilă sau numai lui i se părea așa, acum și aici, când mai avea numai câteva ore în care să se gândească și să tragă concluzii?

Lespere, unul dintre ceilalți, vorbea:

— M-am distrat bine: aveam o soție pe Marte, una pe Venus și una pe Jupiter. Toate aveau bani și se purtau grozav cu mine. M-am îmbătat și o dată am pierdut douăzeci de dolari la jocuri de noroc.

Dar acum ești aici, își spuse Hollis. Eu n-am avut parte de nimic din toate astea. Când trăiam, eram gelos pe tine, Lespere; când mai aveam de trăit, te invidiam pentru femeile și pentru distracțiile tale. Femeile mă intimidau și am plecat în spațiu, tânjind mereu după ele și gelos pe tine că le aveai, că aveai bani și că erai fericit – atât de fericit cât puteai fi tu, în felul tău grobian.

Dar acum, în rostogolirea asta, când totul s-a sfârșit, nu te mai invidiez, pentru că s-a sfârșit și pentru tine, așa cum s-a sfârșit pentru mine și în clipa asta e ca și cum n-ar fi fost nimic niciodată. Hollis își întinse fața și țipă în telefon:

— S-a terminat totul, Lespere.

Tăcere.

— E ca și cum n-ar fi fost, Lespere.

— Cine-i acolo? se auzi vocea șovăitoare a lui Lespere.

— Hollis.

Era meschin. Simți meschinăria, micimea fără noimă a morții. Applegate îl jignise și acum voia să jignească și el pe cineva. Și Applegate, și spațiul îl răniseră.

— Ești aici, Lespere? Totul s-a sfârșit. E ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată. În ce fel e viața ta mai bună decât a mea acum? Acum este singurul lucru care mai contează. Spune, e mai bună?

— Da, este!

— Cum?

— Pentru că eu am gândurile mele, îmi amintesc! strigă Lespere undeva, departe, plin de indignare, ținându-și amintirile la piept cu amândouă mâinile.

Și chiar așa era. Sentimentul că avea dreptate era însoțit de un fior rece ce-l străbătu din cap până în călcâie. Erau niște diferențe între amintiri și vise. El nu avea decât vise despre lucrurile pe care voise să le facă, pe când Lespere avea amintiri despre ceea ce făcuse, ceea ce realizase. Și acest sentiment începu să-l sfâșie pe Hollis cu o precizie sfredelitoare.

— La ce-ți folosește acum? strigă Hollis. Când ceva se sfârșește, nu mai valorează nimic. Nu ți-e mai bine decât mie.

— Mă adaptez, zise Lespere. Mi-am trăit viața. Nici acum, la sfârșit, nu devin meschin ca tine.

— Meschin? repetă Hollis rotunjind literele. Din câte-și amintea,

niciodată în viața lui nu fusese meschin. Cu siguranță se păstrase toți aniiăștia pentru un moment ca ăsta.

Meschin. Împinse cuvântul în adâncul creierului. Simți cum îi tâșnesc lacrimile și îi coboară pe obraji. Cineva trebuie să îi fi auzit vocea întretăiată:

— la-o ușurel, Hollis!

Era, desigur, ridicol. Acum un minut le dădea sfaturi altora, lui Stimson; simțise un curaj pe care îl crezuse autentic, dar acum își dădea seama că nu fusese altceva decât șocul și nepăsarea cauzată de acestea. Acum încerca din răspuțeri să adune în câteva minute emoțiile suprimate o viață întreagă.

— Știi cum te simți, Hollis! se auzi vocea îndepărtată a lui Lespere aflat la treizeci și două de mii de kilometri. N-o iau personal.

Dar nu suntem egali? se întrebă el. Lespere și cu mine? Acum și aici? Dacă ceva se sfârșește, s-a dus; și la ce mai e bun? Oricum mori. Dar știa că încerca să găsească o explicație rațională, ca și cum s-ar fi străduit să spună care e diferența dintre un corp viu și un cadavru. Într-unul exista o scânteie, iar în celălalt, nu. Exista o aură, un element misterios.

Așa că erau el și Lespere. Lespere trăise viața din plin și asta îl făcea acum diferit, iar el, Hollis, era ca și cum ar fi murit de mulți ani. Se îndreptaseră spre moarte pe căi separate și, dacă le-am compara și dacă ar exista mai multe feluri de moarte, morțile lor ar fi atât de diferite, ca noaptea de zi.

Calitatea morții, ca și cea a vieții, trebuie să se prezinte sub o formă infinită de variante și, dacă cineva deja a murit o dată, atunci ce rost mai avea moartea adevărată, finală, ca în cazul lui?

O secundă mai târziu descoperi că piciorul drept îi fusese retezat. Aproape că bufni în răs. Nu mai era aer în costum. Se aplecă zvâcnind și văzu cum curge sângele. Meteorul îi sfâșiasse carnea și costumul până jos, la gleznă. Moartea în spațiu era aproape hilară. Te sfâșia bucată cu bucată, ca un măcelar invizibil în hăul negru. Strânse valva de la genunchi, simțind cum îi plesnește capul de durere. Se zbătu să nu-și piardă cunoștința și, cu valva strânsă bine, reuși să oprească sângele și să păstreze aerul. Se îndreptă și își continuă căderea, pentru că era singurul lucru care mai putea fi făcut.

— Hollis?

Hollis dădu somnoros din cap, sătul să tot aștepte moartea.

— Applegate sunt! se auzi vocea.

— Da.

— Am avut timp să mă gândesc. Te-am ascultat. Nu e bine. Asta ne

face rău. E urât să mori așa. Scoate din noi tot ce-i mai rău. Mă ascuți, Hollis?

— Da.

— Am mințit adineauri. N-am votat împotriva ta. Nu știu de ce am spus-o. Cred că am vrut să te fac să suferi. Tu păraai cel mai potrivit pentru asta. Noi doi ne-am certat mereu. Cred că îmbătrânesc repede și mă căiesc repede. Cred că mi s-a făcut rușine să-ți ascult meschinăriile. Oricare ar fi motivul, vreau să știi că și eu am fost un idiot. Nu e nici un grăunte de adevăr în ce-am spus. Du-te dracului!

Hollis simți cum începe să-i bată din nou inima. Parcă s-ar fi oprit cinci minute, dar acum mâinile și picioarele căpătară iar culoare și se încălziră. Șocul trecuse, și treceau și accesele succesive de mânie, teroare și singurătate. Se simțea ca și cum ar fi ieșit dimineața de sub un duș rece, pregătit pentru micul dejun și pentru o nouă zi.

— Mulțumesc, Applegate.

— N-ai pentru ce. Fruntea sus, bătrâne!

— Hei! strigă Stone.

— Ce e? se auzi în spațiu vocea lui Hollis. Stone, dintre toți, îi era prieten bun.

— Am intrat într-o ploaie de meteori, sunt niște asteroizi mici.

— Meteori?

— Cred că e Grupul Mirmidon care, o dată la cinci ani, trece pe lângă Marte și se izbește de Pământ. Sunt chiar în mijloc. E ca un caleidoscop uriaș. Vezi tot felul de culori, de forme și dimensiuni. Dumnezeu, cât e de frumos tot metalul ăsta!

Se așternu tăcerea.

— Merg cu ei, zise Stone. Mă iau și pe mine cu ei. Fire-aș al naibii, râse el.

Hollis căută cu privirea, dar nu văzu nimic. Nu era decât o pâclă nesfârșită de diamante cât pumnul, de safire și de smaralde, și negura catifelată a spațiului cu vocea divinității răsunând printre exploziile de cristal. Gândul că Stone fusese înghițit de ploaia de meteori, că o să treacă ani mulți pe lângă Marte și o să ajungă pe Pământ o dată la cinci ani, că o să intre și o să iasă din raza vizibilă a planetei în următorul milion de secole purta în el ceva miraculos și fantastic. Stone și Mirmidon – eterni și fără de sfârșit, rostogolindu-se și luând mereu alte forme, cum erau culorile caleidoscopului pe care îl țineai în copilărie îndreptat spre soare și îl răsuceai.

— Cu bine, Hollis! se auzi din ce în ce mai încet vocea lui Stone. Cu bine!

— Noroc! strigă Hollis de la cinci sute de mii de kilometri.

— Nu fi caraghios! zise Stone. Și dus a fost.

Stelele coborau din înalturi. Acum toate vocile se stinseră în tăcere. Fiecare mergea pe traiectoria lui, unii spre Marte, alții în spațiul cel mai îndepărtat. Și Hollis... Se uită în jos. Dintre toți, el se întorcea singur pe Pământ.

— Cu bine!

— Ia-o ușurel!

— Rămas bun, Hollis!

Ăsta era Applegate.

Un lung *la revedere*. Un scurt *rămas bun*. Și acum minunatele creiere dezlânate începeau să se dezintegreze. Componentele creierului, care funcționaseră atât de frumos și de eficient în țeasta de metal a rachetei ce-a explodat în spațiu, mureau acum pe rând; sensul existenței lor împreună se destrăma. Și, așa cum un corp încetează din viață când creierul nu mai funcționează, așa mureau și spiritul navei, și timpul îndelungat petrecut împreună, și ceea ce însemnaseră unii pentru alții. Applegate nu mai era acum decât un deget smuls din trupul-mamă; de-aici înainte nu mai avea cine să-l disprețuiască sau să-l contrazică. Creierul explodase și toate fragmentele inutile și lipsite de orice judecată se spulberaseră în nemărginire. Vocile se stinseră și acum în spațiu se înstăpânise liniștea. Hollis era singur în cădere...

Toți erau singuri. Vocile le muriseră ca ecourile cuvintelor rostite de Dumnezeu vibrând în adâncul de stele. Căpitanul se îndreptase spre Lună, Stone fusese înghițit de ploaia de meteori; mai rămăsese Stimson; Applegate, spre Pluto, Smith, Turner și Underwood și toți ceilalți – fărâme ale caleidoscopului ce alcătuiseră atâta timp un model de gândire – se răspândiseră care încotro.

Și eu?, se întrebă Hollis. Ce pot să fac? Mai pot acum să fac ceva ca să schimb o viață aspră și searbădă? Ce n-aș da să pot face măcar un bine ca să compensez toată ticăloșia adunată în toți anii ăștia fără măcar să știu că zace în mine! Dar n-a mai rămas nimeni aici în afară de mine și cui poți să-i faci un bine dacă ești singur? Nu poți. Măine noapte am să mă izbesc de atmosfera Pământului. O să mă fac scrum, își zise, și am să mă împrăstii pe toate continentele. Am să fiu folosit. Doar puțin, dar cenușa-i cenușă și o s-ajungă în pământ.

Se simțea iute ca un glonț, ca o pietricică sau ca o greutate de fier; era nepăsător, cu totul nepăsător, nu trist sau fericit sau altcumva, doar dornic să facă un bine, acum că totul a trecut, un bine despre care să știe numai el.

Când o să ating atmosfera, am să ard ca un meteor. Mă întreb dacă o să mă vadă cineva, își zise.

Pe un drum de țară din Illinois, un băiețel care se uita spre cer începu să strige:

— Mami, ia uitate! O stea căzătoare!

În amurg alba stea scânteietoare căzu din cer.

— Pune-ți o dorință! îi spuse mama. Puneți o dorință!

Bărbatul cu desene pe piele se întoarse în lumina lunii. Se întoarse iar... și iar... și iar...

CELĂLALT E DE VINĂ

Când auziră știrea, ieșiră din restaurante, din cafenele și din hoteluri și se uitară spre cer. Își ridicară mâinile ciocolatii și și le puseră streășină la ochii albicioși. Rămăseseră cu gura căscată.

În după-amiaza toridă, de-a lungul a mii de kilometri, erau orășele în care oamenii de culoare stăteau în picioare, cu umbrele alungite în spatele lor, și se uitau la cer.

Hattie Johnson era în bucătărie. Puse capacul la supa care fierbea, își șterse degetele subțiri pe o bucată de cârpă și păși alene pe veranda din spate.

— Hai, mamă! Mamă, hai odată, că n-o să mai vezi nimic!

— Hei, mamă!

Trei băieți negri dansau în jurul curții prăfuite, scoțând tot felul de țipete. Din când în când se uitau cu nerăbdare spre casă.

— Vin acum! zise Hattie și deschise ușa din plasă. De unde se aude gălăgia asta?

— De la familia Jones, mamă. Cică vine o rachetă cu un alb în ea; prima după douăzeci de ani.

— Ce înseamnă *alb*? N-am văzut niciodată vreunul.

— O să afli tu, îi răspunse Hattie. Da, într-adevăr, o să afli.

— Povestește-ne despre unul, mamă! Povestește-ne cum ai făcut tu!

Hattie se încruntă.

— Ei, a trecut ceva timp de atunci. Eram mică, știi. Se întâmpla în 1965.

— Povestește-ne despre un alb, mamă!

Veni și rămase în picioare în curte, cu ochii spre seninul cer marțian presărat cu nori marțieni fini, sidefii. În depărtare, dealurile marțiene se topeau de căldură. În cele din urmă, spuse:

— Păi, în primul rând, au mâini albe.

— Mâini albe! izbucniră băieții în râs înghiontindu-se.

— Și au brațe albe.

— Brațe albe! hohotiră ei.

— Și fața albă.

— Au fața albă? Vorbești serios?

— Așa de albă, mamă? Întrebă cel mai mic aruncându-și nisip pe față, strănutând. Așa?

— Mai albă decât atât, spuse ea serioasă și își întoarse din nou privirea spre cer. Ochii îi erau neliniștiți, ca și cum ar fi căutat în înaltul

cerului dezlănțuirea unei furtuni și, pentru că n-a găsit-o, s-a îngrijorat.

— Poate ar fi mai bine să intrați în casă.

— Hai, mamă, fii serioasă! Se uitară la ea fără se le vină să creadă. *Trebuie* să ne uităm, pur și simplu *trebuie*. N-o să se întâmple nimic, nu-i așa?

— Nu știu. Presimt ceva, asta-i tot.

— Nu vrem decât să vedem nava și să coborâm pe terenul de aterizare să-l vedem pe albul ăla. Cum arată, mamă?

— Nu știu. Chiar că nu știu, răspunse ea dusă pe gânduri, scuturând din cap.

— Mai povestește-ne!

— Păi, albi trăiesc pe Pământ, locul de unde am venit cu toții acum douăzeci de ani. Noi pur și simplu ne-am urcat în nave și duși am fost. Am venit pe Marte, ne-am stabilit aici, am construit orașe și iată-ne acum aici. Acum nu mai suntem pământeni, suntem marțieni. Și nici un alb n-a ajuns aici în tot acest răstimp. Asta-i povestea.

— De ce n-au venit aici, mamă?

— Păi, de-aia. Imediat după ce am plecat noi, pe Pământ a izbucnit un război nuclear. S-au distrus între ei. Iată-i acum venind aici în vizită, după douăzeci de ani.

După ce le aruncă celor doi copii o privire fixă, aproape goală de orice expresie, o luă din loc.

— Așteptați aici! Mă duc până acasă la Elizabeth Brown. Promiteți-mi că rămâneți aici!

— Nu vrem, dar n-avem încotro.

— Bine, atunci!

Și o luă la fugă pe drum. Ajunse la țanc la familia Brown ca să-i vadă pe toți înghesuiți în mașină.

— Hei, Hattie! Vino cu noi!

— Unde mergeți? îi întrebă ea trăgându-și răsuflarea.

— Să-l vedem pe alb.

— Așa e! Întări domnul Brown serios.

Făcu un semn scurt spre încărcătură:

— Copiii ăștia n-au văzut niciodată un alb, iar eu aproape c-am uitat cum arată.

— Ce vreți să faceți cu ele? întrebă Hattie.

— Să facem? repetă cineva. Păi, nu vrem decât să ne uităm la el – asta-i tot.

— Sunteți siguri?

— Ce altceva putem face?

— Nu știu, zise Hattie. Pur și simplu m-am gândit că s-ar putea

întâmpla ceva rău.

— În ce fel?

— Știi tu, răspunse Hattie vag, cu un aer stânjenit. Doar n-aveți de gând să-l linșați!?

— Să-l linșăm? izbucniră toți în râs. Domnul Brown se lovi peste genunchi cu palma. Doamne, ce copil ești! Vrem doar să-i strângem mâna, nu-i așa?

— Sigur, sigur.

Din altă direcție se apropie o altă mașină și Hattie trase un ținăt:

— Willie!

— Ce faci aici? Unde-s copiii? strigă furios soțul ei, străfulgerându-i pe ceilalți cu privirea. Vă duceți acolo ca o mână de proști să-l vedeți pe ăla venind!

— Asta trebuie să facem, încuviință din cap domnul Brown zâmbind.

— Luați-vă și armele! le spuse Willie. Eu mă duc chiar acum acasă să mi-o iau pe-a mea.

— Willie!

— Urcă în mașină, Hattie!

Îi ținu portiera deschisă cu un gest care nu permitea nici un refuz și o ținui cu privirea până se supuse. Fără nici un alt cuvânt, accelera mașina pe drumul plin de praf.

— Willie, nu atât de repede!

— Nu atât de repede, zici? O să vedem noi!

Urmărea cum se întindea drumul sub roțile mașinii.

— Ce drept au ei să vină aici după atâta timp? De ce nu ne lasă în pace? De ce n-au murit în războiul ăla și să ne lase pe noi în pace?

— Willie, un creștin nu vorbește așa!

— Nu mă simt creștin! spuse el răstit, încleștându-și mâinile pe volan. Mă simt doar ticălos. După toți anii ăia în care le-au făcut părinților noștri ce le-au făcut – mama și tatăl meu, și părinții tăi. Îți amintești? Îți amintești cum l-au spânzurat pe tata pe Knockwood Hill și au împușcat-o pe mama? Îți amintești? Sau ai și tu o memorie la fel de scurtă ca a celorlalți?

— Îmi amintesc, îi răspunse.

— Ți-i amintești pe doctorul Philips și pe domnul Burton, și casele lor mari, și cocioaba în care spăla mama? Și ți-l amintești pe tata muncind la bătrânețe? Și asta a fost mulțumirea pe care a primit-o: doctorul Philips și domnul Burton l-au spânzurat. Ehe, zise Willie, acum celălalt e de vină. O să vedem noi acum împotriva cui o să se folosească legea, cine o să fie linșat, cine călătorește la spatele autobuzului, cine e discriminat la spectacole. O s-așteptăm și-o să

vedem!

— Willie, o cauți cu lumânarea!

— Toți o caută. Toți s-au gândit la ziua asta crezând că n-o să vină niciodată. Toți se întrebau cum o să fie ziua aia în care o să vină albi pe Marte. Iată că a sosit și ziua aia și nu se poate să nu ne bucurăm de ea.

— N-o să-i lași pe albi să locuiască aici?

— Sigur că-i las.

Zâmbi, dar era un zâmbet răutăcios ce i se lățise pe toată fața și ochii îi căpătaseră o licărire de nebun.

— De ce nu? Bineînțeles că pot să vină să locuiască și să muncească aici. Ca să merite, tot ce trebuie să facă e să locuiască în bucățița lor de oraș, la periferie, și să ne lustruiască pantofii, să ne ridice gunoiul și la spectacole să stea pe ultimul rând. Asta-i tot ce cerem. Și o dată pe săptămână o să spânzurăm unu' sau doi. Foarte simplu.

— Vorbești de parcă n-ai fi om și asta nu-mi place.

— Va trebui să te obișnuiești, spuse el.

Puse frână, opri mașina aproape de casă și coborî.

— Caută-mi arma și adu-mi niște frânghie! O s-o facem cum se cuvine!

— Vai, Willie! gemu ea din mașină, în timp ce el se năpusti pe scări și trânti ușa din față.

Intră și ea. Nu voia să meargă, dar el tropăia prin pod înjurând birjărește până găsi patru arme.

Le zări sclipirea metalică în podul întunecat, dar pe el nu-l vedea deloc, era prea negru. Nu-i auzea decât înjurăturile și, în cele din urmă, îi văzu picioroangele pe scara de la pod stârnind un val de praf în urma lor.

Își luă muniție și își încarcă armele păstrând pe chip o expresie dură și categorică, învăluită în chinuitoarea tristețe generală.

— Să ne lase în pace! tot bolborosea el, aruncându-și mâinile în lături într-un gest necontrolat. Să ne lase în pace! De ce nu ne lasă?

— Willie, Willie!

— Și tu la fel!

Îi aruncă și ei aceeași privire și forța urii lui îi pătrunse în creier.

În fața ferestrei, băieții spuneau vrute și nevrute:

— Alb ca laptele!

— Alb ca varul, ca o bucată de cretă cu care scrii.

Willie se năpusti afară.

— Copii, intrați în casă că vreau să vă încui! N-o să vedeți nici un

alb, n-o să vorbești despre ei, n-o să faci nimic! Hai, acum!

— Dar, tăticule...!

Îi împinse în casă și plecă, să aducă o găleată de vopsea și un șablon iar din garaj veni cu un colac gros de frânghie mițoasă din care făcu un ștreang, urmărind cu atenție cerul în timp ce mâinile își vedeau de treabă.

În clipa următoare erau deja în mașină, lăsând în urma lor un nor de praf.

— Willie, mai încet!

— Nu e timpul să mergem mai încet, zise el. E timpul să ne grăbim și eu asta fac.

De-a lungul drumului, oamenii se uitau spre cer, unii urcau în mașini, alții deja conduceau, iar armele se vedeau din unele mașini ca niște telescoape prin care se zărea tot răul unei lumi ce se apropia de sfârșit.

Se uită la arme și își acuză bărbatul:

— Tu vorbești?

— Asta fac, mârâi el dând din cap.

Se uita la drum cu o privire înspăimântătoare.

— M-am oprit la fiecare casă și le-am spus ce să facă, să-și ia armele, să ia vopsea, să aducă frânghie și să fie pregătiți. Și iată-ne pe toți aici, comitetul de întâmpinare, să le dăm cheia orașului. Da, să trăiți!

Soția lui își frânse mâinile negricioase, fine, încercând să alunge teroarea care o invada și simți cum mașina o luă la goană și se ascunse printre alte mașini. Le auzi vocile celorlalți țipând *Hei, Willie, ia, uite!* Și le văzu mâinile ridicând în aer frânghii și arme în timp ce se agitau încolo și încoace și îi văzu zâmbindu-le în goană.

— Am ajuns! spuse Willie parcând tăcut mașina într-un loc prăfuit. Închise portiera lovind-o puternic cu piciorul și, încărcat cu arme, coborî și se îndreptă spre pista de aterizare.

— Te-ai gândit, Willie?

— Asta-i tot ce-am făcut timp de douăzeci de ani. Aveam șaispe ani când am plecat de pe Pământ și mi-a părut bine că o fac, zise el. Nu mai era nimic acolo pentru mine, nici pentru tine, și nici pentru altcineva ca noi. Nu mi-a părut niciodată rău că am plecat. Aici ne-am găsit liniștea, a fost pentru prima oară când am respirat și noi împăcați. Hai, acum!

Își croi drum prin mulțimea întunecată care venise să-l întâmpine.

— Willie, Willie, ce facem acum? întrebare ei.

— Ia o armă! spuse. Încă una aici! Și încă una!

Le împărți cu gesturi bruște.

— la aici un pistol! Uite și o pușcă de vânătoare!

Oamenii stăteau atât de aproape unul de altul, încât păreau un uriaș corp negru cu o mie de brațe întinse să ia armele.

— Willie, Willie!

Soția lui stătea dreaptă și nemișcată lângă el, cu buzele ținute și cu ochii ei mari umezi și speriați prevestind o tragedie.

— Adu vopseaua! îi porunci el.

Târî după ea o cutie de un galon plină cu vopsea galbenă până la locul unde, la un moment dat, se opri un autobuz ticsit de oameni, pe care era scris în față cu vopsea galbenă: **SPRE PISTA DE ATERIZARE A ALBULUI.**

Coborâră și traversară pajiștea vociferând, poticnindu-se și uitându-se spre cer. Femei purtând în brațe coșuri de picnic, bărbați cu pălării de paie și în cămăși cu mânecă scurtă.

Willie se și cățăra pe autobuzul rămas gol, scârțâind din încheieturile metalice. Puse jos cutiile, le deschise, agită vopseaua, scoase un șablon și se urcă pe scaun.

— Hei, tu de colo! se grăbi spre el conductorul zăngănindu-și geanta cu mărunțiș. Ce-ai de gând să faci? Dă-te jos imediat!

— Vezi foarte bine ce fac! Nu te ambala! Îl liniști Willie și începu să întindă vopseaua galbenă cu șablonul.

Scrise literele P, E, N, T, R și U cu o mândrie evidentă față de opera lui. Când termină, conductorul se chină puțin să deslușească toate cuvintele strălucind din cauza vopselei galbene abia întinse: **PENTRU ALBI: LOCURILE DIN SPATE.** Citi din nou: **PENTRU ALBI.** Clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă: **LOCURILE DIN SPATE.** Conductorul se uită la Willie și zâmbi.

— Ți convine? îl întreabă Willie dându-se jos.

— Îmi convine foarte bine, domnule, răspunse conductorul.

Cu mâinile încrucișate pe piept, Hattie se uita de afară la semn.

Willie se întoarse în mulțimea care se întinsese acum și mai mult prin mașinile care se opriseră și prin autobuzele șubrede care scârțâiau la cotitură venind în orașul vecin.

Willie se urcă pe o cutie de carton:

— Hai să formăm o echipă care să vopsească toate autobuzele într-o oră! Cine se oferă?

Mâinile țâșniră în aer.

— Dați-i drumu'!

Se apucară cu toții de treabă.

— Hai, să formăm o echipă pentru teatre! Să punem pentru albi șnururi la ultimele două rânduri de scaune!

Alte mâini se înălțară în aer.

— Ce mai stați?

O luară la goană.

Willie iscodi cu privirea în jur, șiroind de transpirație, gâfâind de oboseală, mândru de energia lui, cu mâna așezată pe umărul soției care stătea pe pământ cu privirea lăsată în jos.

— Să vedem ce mai trebuie făcut! comandă iar mulțimii. A, da! Trebuie să votăm o lege în după-amiaza asta: sunt interzise căsătoriile interrasiale.

— Așa e! fu de acord mulțimea de oameni.

— Toți lustragiii să renunțe de azi la munca lor!

— Chiar acum renunțăm! exclamă câțiva bărbați aruncându-și prin oraș zdrențele de pe ei într-un acces de entuziasm.

— Și mai trebuie să votăm și o lege referitoare la salariul minim, nu-i așa?

— Bineînțeles!

— Să le plătim albilor cel puțin 10 cenți pe oră.

— Așa trebuie!

Primarul orașului vorbi precipitat:

— Ascultă la mine, Willie Johnson! Dă-te jos de pe cutia aia!

— Domnule primar, nu mă puteți obliga să fac una ca asta!

— Ai strâns o gloată aici, Willie Johnson!

— Asta e și ideea!

— Ai făcut același lucru pe care îl urai când erai puști. Nu ești cu nimic mai bun decât alții pe care îi ponegrești!

— Asta-i altă poveste, domnule primar, și de data asta altcineva e vinovatul, răspunse Willie fără măcar să se uite la primar, privind fețele celor care stăteau în fața lui.

Unii zâmbeau, alții aveau un aer sceptic, unii erau înmărmuriți, alții erau reticenți și se îndepărtau speriați.

— O să vă pară rău! îi amenință primarul.

— O să organizăm alegeri și o să avem un primar nou, zise Willie aruncând o privire la orașul împânzit de indicatoare atârinate peste tot, proaspăt vopsite: **NUMĂR LIMITAT DE CLIEŢI! DREPTUL DE A SERVI CLIEŢII ESTE REVOCABIL ÎN ORICE MOMENT.** Rânji și bătu din palme. Dumnezeuule!

Autobuzele fuseseră oprite și rândurile din spate se vopseau în alb pentru a-i sugera pe viitorii călători. Teatrele fuseseră și ele invadate; bărbați râzând pe înfundate legau rândurile cu frânghie, în timp ce soțiile lor stăteau uimite la marginea drumului, iar copiii erau ascunși pentru a nu fi martorii unor vremuri atât de cumplite.

— Suntem gata cu toții? Întrebă Willie Johnson ținând în mână funia cu lațul meșteșugit legat.

— Gata! strigă jumătate din mulțimea de oameni.

Ceilalți murmurară ceva și începură să se miște ca niște siluete dintr-un coșmar la care nu voiau să ia parte.

— Vine! strigă un băiețel.

Ca niște capete de marionete puse în mișcare de o singură sfoară, mulțimea își ridică privirea spre cer.

În înaltul cerului, o rachetă neasemuit de frumoasă ardea într-un vârtej de foc. Se roti și se îndreptă spre pământ făcându-i pe toți să-și tragă sufletul. Ateriză, arzând ici și colo iarba; focul se stinse, racheta se cufundă un moment în tăcere și deodată, în timp ce mulțimea se calmase, o ușă imensă de pe partea laterală a navei suflă o rafală de oxigen, se deschise și se ivi un bătrân.

— Un alb, un alb, un alb...

Cuvintele plutiră pe deasupra mulțimii nerăbdătoare, copiii își sopteau la ureche înghiontindu-se. Vorbele trecură mai departe ca un freamăt spre locul în care se oprișe mulțimea, iar autobuzele stăteau în lumina soarelui, izbite de adierea vântului, răspândind, prin ferestrele deschise, miros de vopsea. Șoaptele fuseră purtate de vânt și dispărură.

Nu se mișca nimeni.

Albul era înalt și stătea drept. I se citea pe față că e epuizat. Nu se bărbierise dimineața, iar privirea lui era cât se poate de îmbătrânită, fără să-și piardă, însă, vioiciunea. Avea niște ochi lipsiți de orice culoare; aproape albi și parcă orbi din cauza lucrurilor pe care le văzuseră de-a lungul anilor. Era slab ca un țâr. Îi tremurau mâinile și, în timp ce se uita din navă spre mulțime, simți nevoia să se sprijine de marginea ușii.

Întinse o mână și schiță un zâmbet, dar își trase mâna înapoi.

Nimeni nu se mișca.

Le privi fețele și poate că văzu, dar fără să vadă cu adevărat armele și frânghiile, și poate că simți și mirosul de vopsea. Nu l-a întrebat nimeni niciodată după aceea.

Începu să vorbească. Avea o voce domoală, vorbea fără să se grăbească. Era clar că nici nu-și închipuia că o să-l întrerupă cineva, ceea ce nici nu s-a întâmplat.

Avea o voce foarte îmbătrânită, abia se auzea.

— Nu contează cine sunt, zise el. Oricum, n-aș fi pentru voi mai mult decât un nume. Nici eu nu știu cum vă cheamă pe voi. Asta o să vină mai târziu.

Făcu o pauză, își închise o clipă ochii, după care continuă:

— Ați părăsit Pământul acum douăzeci de ani. A trecut ceva timp! S-au întâmplat atâtea, că parcă au trecut douăzeci de secole. După ce ați plecat, a izbucnit Războiul.

Dădu încet din cap:

— Da, *Marele Război*. Al treilea. A durat mult. Până anul trecut. Am bombardat toate orașele lumii. Am distrus New York-ul, Londra, Moscova, Paris, Shanghai, Bombay și Alexandria. Le-am ras de pe fața Pământului. Și, când am terminat cu orașele mari, ne-am îndreptat către cele mici pe care le-am bombardat și le-am nimicit.

Și începu să numească locuri, orașe și străzi. Și, pe măsură ce le rostea, în mulțime se ridica un murmur.

— Am distrus Natchez...

Se auzi un murmur.

— Și Columbus, Georgia...

Se auzi un alt murmur.

— Am nimicit New Orleans...

Se auzi un suspin.

— Și Atlanta...

Încă un suspin.

— Și n-a mai rămas nimic din Greenwater, Alabama.

Willie Johnson își smuci capul și deschise gura să zică ceva. Hattie îi remarcă gestul și îi înțelese privirea întunecată care trăda recunoașterea orașelor distruse.

— N-a mai rămas nimic, adăugă bătrânul stând în ușa navei și rostind cuvintele ca pe o jelanie. Plantațiile de bumbac au dispărut și ele.

— Vai! exclamă toți.

— Filaturile de bumbac au fost bombardate...

— Vai!

— Și fabricile au devenit radioactive. Totul a fost iradiat; toate drumurile, toate fermele, toată mâncarea. Totul.

Rosti în continuare alte nume de orașe și sate.

— Tampa.

— Ăsta-i orașul meu, șopti cineva.

— Fulton.

— Ăsta-i al meu, se auzi altă voce.

— Memphis.

— Memphis? Chiar a fost distrus Memphis? Întrebă cineva șocat.

— Memphis a fost aruncat în aer.

— Strada nr. 4 din Memphis?

— În întregime, răspunse bătrânul.

Asta începuse să stârnească agitație acum.

După douăzeci de ani, începu să-și amintească. Orașele, locurile, copacii, clădirile de cărămidă, indicatoarele rutiere, bisericile și magazinele familiare. Toate acestea ieșeau la suprafață și îi chinuiau pe cei adunați acolo. Fiecare nume rostit se adâncea în memorie și nici unul dintre cei prezenți nu putea să spună că nu are amintiri din acele vremuri. Erau destul de bătrâni pentru asta, cu excepția copiilor.

— Laredo.

— Îmi amintesc de Laredo.

— New York City.

— Aveam un magazin în Harlem.

— Harlem a fost bombardat.

Cuvintele care prevesteau răul. Locurile familiare care stăruiau în memorie. Chinul de a-ți închipui toate locurile acelea în ruină. Willie Johnson murmură:

— Greenwater, Alabama. Acolo m-am născut. Îmi amintesc. S-a dus. Totul s-a dus. Așa zisese omul ăsta.

Bărbatul continuă:

— Așa că am distrus tot și am transformat totul în ruine. Am fost și suntem la fel de nesăbuiți. Am ucis milioane de oameni. Nu cred că au mai rămas pe lume cinci sute de mii de oameni, de toate soiurile și de toate felurile. Și, din toate dărmăturile, am salvat destul metal ca să construim o singură rachetă și am venit cu ea pe Marte luna asta ca să vă cerem ajutorul.

Ezită, urmărindu-le fața cu privirea ca să vadă ce expresie aveau, dar nu era sigur.

Hattie Johnson simți cum brațul soțului ei se încorda, văzu cum degetele i se încheștează pe frânghie.

— Am fost niște proști, zise încet bătrânul. Ne-am considerat mai presus decât Pământul și decât întreaga civilizație. Nici un oraș nu merită salvat acum – o să fie radioactive un secol de aici înainte. Pământul e distrus. S-a dus vremea lui. Aveți aici rachete pe care înăștia douăzeci de ani n-ați încercat să le folosiți ca să vă întoarceți pe Pământ. Acum am venit să vă cer să le folosiți. Să veniți pe Pământ, să luați supraviețuitorii și să-i aduceți pe Marte. Să ne ajutați ca de data asta să mergem mai departe. Am fost inconștienți. Recunoaștem în fața lui Dumnezeu că am fost proști și răi. Toți chinezii, indienii, rușii, englezii și americanii. Vă rugăm să ne primiți la voi. Ogoarele voastre sunt necultivate de nenumărate secole; e loc pentru toți. E un pământ bun – v-am văzut câmpurile din înaltul cerului. O să venim și o să

muncim pământul pentru voi. Da, o s-o facem chiar și pe-asta. Merităm orice vreți să ne faceți, dar nu ne alungați! Nu vă putem obliga să ne dați un răspuns acum. Dacă vreți, urc înapoi în navă, mă întorc și asta o să fie tot. N-o să vă mai tulburăm altădată. Dar o să venim aici și o să facem ce făceați voi pentru noi: vă facem curățenie, mâncare, vă lustruim pantofii și o să ne pocăim în fața Domnului pentru ce am făcut de-a lungul secolelor; nouă, altora, vouă.

A terminat.

Se lăsă o tăcere de moarte. Era o tăcere pe care o cuprindeai în palmă, o tăcere care se lăsa asupra mulțimii ca presiunea unei furtuni îndepărtate. Brațele lungi le atârnavă în lumina soarelui ca niște pendule negre, iar ochii le erau îndreptați spre bătrânul care stătea neclintit și aștepta.

Willie Johnson ținea frânghia în mână. Cei din jurul lui îl urmăreau să vadă ce-o să facă. Soția lui, Hattie, aștepta strângându-l de mână.

Voia să pătrundă în ura lor, să o deschidă și să caute o fisură cât de mică și după aceea să scoată câte un bolovan, câte o piatră sau câte o cărămidă și pe urmă o bucată de zid și, o dată început, întregul edificiu se poate prăbuși și poate fi distrus. Acum se clătina. Dar care era cheia de boltă și cum să ajungă la ea? Cum să îi atingă pe toți și cum să declanșeze distrugerea sentimentului lor de ură?

Se uita la Willie stând acolo într-o tăcere absolută și ce știa despre situația asta era el, viața lui, cu tot ce i se întâmplase și deodată își dădu seama că el e cheia de boltă; dintr-o dată își dădu seama că, dacă ura din el era eliberată, atunci ar fi dispărut și din ceilalți.

— Domnule...! spuse ea făcând un pas în față. Nici măcar nu-i veneau cuvintele. Mulțimea își întoarse privirea către ea; le simțea ochii ațintiți asupra ei. Domnule!

Bărbatul se întoarse spre ea cu un zâmbet obosit.

— Domnule, zise ea, știți unde e Knockwood Hill, în Greenwater, Alabama?

Bătrânul vorbi peste umăr cu cineva din navă. O clipă mai târziu i se întinse dinăuntru o hartă fotografiată pe care bărbatul o ținu în mână așteptând.

— Știți stejarul ăla mare de pe vârful dealului, domnule?

Un stejar mare. Locul unde tatăl lui Willie fusese împușcat și spânzurat. Fusese găsit dimineața atârând în bătaia vântului.

— Da.

— Mai e acolo? întrebă Hattie.

— Nu mai e, răspunse bătrânul. A fost aruncat în aer. Dealul nu mai e, iar stejarul s-a dus și el. Vezi? spuse el atingând fotografia.

— Dă-mi să văd! ceru Willie smucindu-se înainte și uitându-se la hartă.

Hattie se uită chiorâș spre bătrân simțind cum inima o să-i sară din piept.

— Povestește-mi despre Greenwater! zise ea repede.

— Ce vrei să știi?

— Despre doctorul Philips. Mai trăiește? A fost un moment în care informația a fost căutată în mașina din rachetă...

— Ucis în război.

— Și fiul lui?

— Mort.

— Dar casa lor?

— Arsă. Ca toate celelalte case.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt copac uriaș de pe Knockwood Hill?

— Toți copacii au fost distruși, arși.

— Copacul ăla chiar nu mai există? Ești sigur? Întrebă Willie.

— Da.

Willie își destinase oarecum corpul.

— Și ce s-a întâmplat cu domnul Burton și cu casa lui?

— N-a mai rămas nici o casă, nici un om.

— Și cocioaba în care spăla doamna Johnson, casa mamei mele?

Locul unde fusese împușcată.

— S-a dus. Toate s-au dus. Uite aici pozele, poți să vezi și singur!

Pozele erau acolo și le puteai ține în mână, te puteai uita la ele și te puteai gândi la ele. Racheta era plină de poze și de răspunsuri la întrebări. Fiecare oraș, fiecare clădire, fiecare loc.

Willie stătea acolo cu frânghia în mână. Își amintea de Pământ, de Pământul verde unde se născuse și unde fusese crescut. Se gândea acum la orașul acela din care nu mai rămăsese nimic; fusese distrus, nimicit, aruncat în aer și ras de pe fața pământului. Toate pietrele de hotar dispăruseră cu el, tot răul presupus a fi existat în el fusese stârpit, toți bărbații în putere muriseră, grajdurile, fierăriile, magazinele de antichități, izvoarele minerale, fabricile textile, podurile de peste râu, copacii condamnați, dealurile, drumurile, vacile, mimozele și casa lui, precum și casele acelea cu coloane uriașe așezate de-a lungul râului nesfârșit, casele mortuare de culoarea varului unde femeile, delicate ca niște lebede, parcă fluturau din aripi în soarele tomnatic.

Casele acelea unde bărbații înfrigurați se odihneau în balansoar, cu pahare de băutură în mână, cu armele sprijinite de pilaștrii verandei, adulmecând miresmele toamnei și meditănd la moarte. Nu mai sunt, s-au dus toate și nu se mai întorc. Acum, desigur, întreaga civilizație

fusesse sfâșiată în mii de confetti și irisipită la picioarele lor. Nimic, nu mai rămăsese nimic din toate astea; nu mai aveai ce să urăști. Nici măcar un proiectil gol sau o cânepă răsucită, nici un copac, nici măcar un deal. Nimic altceva decât niște oameni într-o rachetă veniți de pe altă planetă, oameni care i-ar putea lustrui pantofii și care ar putea călători pe scaunele din spate ale autobuzului sau care ar sta la teatru pe ultimele rânduri...

— Nu trebuie să faci asta, îi zise Willie Johnson.

Soția lui aruncă o privire spre mâinile lui de uriaș. Degetele se destindeau. Eliberată din strânsoare, frânghia căzu și se încolăci pe pământ.

Au alergat pe străzile orașului și au sfâșiat afișele făcute atât de repede, au acoperit cu vopsea semnele proaspete scrise cu galben pe autobuze, au smuls frânghiile prinse la balcoanele teatrelor, și-au descărcat armele și și-au ascuns funiile.

— Un nou început pentru toți, zise Hattie în drum spre casă, în mașină.

— Da, spuse Willie în cele din urmă. Dumnezeu ne-a ajutat să ajungem câțiva aici, câțiva dincolo. Și tot ce-o să ni se-ntâmple de-aici înainte depinde de noi toți. A trecut timpul în care am fost nesăbuiți. Nu mai trebuie să fim proști. Mi-am dat seama de asta în timp ce vorbea. Atunci am înțeles că albi sunt la fel de singuri cum am fost noi dintotdeauna. Acum nu mai au casa lor, exact așa cum noi n-am avut atâta vreme. Acum suntem chit. Putem lua totul de la capăt de pe picior de egalitate.

Opri motorul și rămase în mașină nemișcat, în timp ce Hattie merse să scoată copiii din casă, care coborâră alergând să îl vadă pe tatăl lor:

— L-ai văzut, tată? L-ai văzut? strigară în același timp.

— Da, dom'le, zise Willie din spatele volanului, frecându-și încet fața cu degetele. Azi, parcă pentru prima oară, i-am văzut cu adevărat pe albi, i-am văzut, într-adevăr, clar.

AUTOSTRADA

Ploaia răcoroasă a după-amiezii se năpustise peste vale, căzând pe porumbul de pe terenurile cultivate de munte, izbindu-se de paiele de pe acoperișul cabanei. În umezeala nopții, femeia curăța porumb cu două plăci de rocă vulcanică, muncind neîntrerupt. Undeva, în întunericul jilav, se auzi scâncetul unui copil.

Hernando stătea în picioare așteptând să se oprească ploaia ca să scoată din nou pe câmp plugul din lemn. Sub el, râul se învolbura și își întetea apele. Autostrada de ciment, ca un alt râu, nu curgea deloc; stătea acolo pustie și strălucitoare. De o oră nu trecuse nici o mașină. Asta prezenta, în sine, un interes neobișnuit. De-a lungul anilor nu fusese mașină care să nu oprească și cineva să strige *Hei, putem să vă facem o poză?* Cineva cu o cutiuță care făcea clic și cu o monedă în mână. Dacă uneori traversa agale câmpul fără pălărie, îi ziceau:

— Vai, dar vrem să-ți pui pălăria!

Și îi făceau cu mâna; o mână împodobită cu bijuterii de aur pe care puteai să citești exact ora sau pe care scria codul lor de identitate sau care pur și simplu sclipeau în soare ca ochii unui păianjen. Așa că se întorcea și mergea să-și ia pălăria. Soția lui întrebă:

— S-a întâmplat ceva, Hernando?

— *Sí*. Drumul. S-a întâmplat ceva important. Ceva important a făcut ca drumul să fie așa pustiu.

Se îndepărta de cabană agale, cu pași domoli. Ploaia îi spăla încălțăminte de paie legată cu sfoară și galoșii groși de cauciuc. Își amintea foarte bine istoria acestei perechi de încălțăminte. Într-o noapte, cauciucul se izbise cu violență de cabană, împrăștiind pui și vasele de bucătărie. Venise singur, rostogolindu-se ușor. Mașina din care se desprinsese alergase înainte până la curbă și se oprise o clipă, cu farurile aprinse, înainte să se prăbușească în râu. Mașina mai era și acum acolo. Pe o zi senină puteai s-o vezi, când râul curgea mai încet și se împrăstiau aluviunile. Mașina zăcea pe fundul râului, strălucind, era lungă, joasă și foarte luxoasă. Dar pe urmă se strângeau din nou aluviuni și nu mai vedeai nimic.

În ziua următoare își tăiase din anvelopă niște tălpi pentru încălțăminte.

Ajunsese acum pe autostradă și stătea acolo ascultând zgomotele făcute de ploaie. Sute de mașini, înșirate pe mile întregi, țâșnind pe lângă el, una după alta.

Mașini negre, masive, lungi, îndreptându-se spre nordul Statelor

Unite, vâjâind, luând curbele cu o viteză prea mare. Șuierând și claxonând neîncetat. Pe fața oamenilor îngrămădiți în mașini era ceva ce l-a redus la tăcere. Se trase un pas înapoi, să lase mașinile să își continue cursa. Le numără până obosi. Trecură cinci sute, o mie de mașini și pe fața tuturor era acel ceva. Dar mișcarea lor era prea iute ca să-și poată da seama ce era exact.

În cele din urmă, se lăsă din nou liniștea însoțită de același aer de pustietate. Lungile mașini decapotabile zburând atât de aproape de pământ nu se mai zăreau. Auzi ultimul claxon cum se stinse în tăcere.

Drumul era din nou pustiu.

Fusesse ca un cortegiu funerar. Dar unul agitat, ca o cursă; toți aveau părul în vânt și se îndreptau cu zgomot spre o ceremonie care avea loc undeva, în nord.

De ce? Nu putea decât să dea din cap a neștiință și să-și frece ușor degetele de șold.

Și acum ultima mașină, de una singură. Era ceva care spunea că e, într-adevăr, ultima. Coborând de pe munte prin pânda subțire de ploaie rece, stârnind nori groși de aburi, venea un Ford vechi. Mergea cât se poate de încet. Se aștepta să îl vadă rupându-se în bucăți dintr-o clipă în alta. Când Ford-ul antic îl văzu pe Hernando, opri, plin de noroi și rugină, cu radiatorul șuierând furios.

— Se poate să ne dați și nouă niște apă, señor?

Șoferul era un tânăr cam de douăzeci și unu de ani. Era îmbrăcat într-un pulover galben, o cămașă albă descheiată la guler și pantaloni gri. În mașina fără capotă, ploaia cădea peste el și peste cinci fete atât de înghesuite, că nici nu puteau să se miște. Erau foarte atrăgătoare; încercau să se apere de ploaie cu niște ziare vechi pe care le țineau deasupra capului lor și al șoferului. Dar ploaia le udase leoarcă; rochiile le erau îmbibate de apă. Tânărul era și el la fel de ud; avea părul ud, lipit de tâmpile. Dar se părea că nu le pasă. Nici unul nu se plângea și asta era ceva neobișnuit. Înainte se plângeau întruna; de ploaie, de căldură, de timp, de frig, de distanțe.

Hernando încuviință din cap:

— Vă aduc niște apă!

— Vă rog să vă grăbiți! strigă una dintre fete.

Avea o voce ascutită și speriată. Nu suna a nerăbdare, ci a teamă. Se întâmpla pentru prima oară ca Hernando să alerge când un turist îi cerea să se grăbească. Înainte, la asemenea rugăminți mergea chiar mai încet ca de obicei.

Se întoarse cu un capac de roată plin cu apă. Și asta era tot un cadou al autostrăzii. Se trezise cu el într-o după-amiază, alunecând pe

câmpul lui ca o monedă zvârlită acolo; era rotund și strălucea. Mașina căreia îi aparținea mersese înainte, fără să știe că și-a pierdut un ochi de argint. Până acum, el și soția lui îl folosiseră la spălat și la făcut mâncare; era un vas bun.

În timp ce turna apa în radiatorul fierbinte, Hernando își ridică privirea spre fetele îngrozite.

— Vă mulțumim, vă mulțumim! spuse una dintre fete. Nici nu știți ce înseamnă asta pentru noi.

Hernando zâmbi.

— E atâta trafic la ora asta. Toți merg într-o singură direcție. Spre nord.

Nu voia să zică nimic care să le jignească. Dar când se uită din nou la ele, le văzu pe toate stând în ploaie și plângând. Plângeau de ți se rupea sufletul. Și tânărul încercă să le potolească așezându-și mâinile pe umerii lor și zgâlțâindu-le ușor, pe rând, dar ele își țineau în continuare ziaarele pe cap. Li se schimonosise gura, aveau ochii închiși, se schimbau la față și plângeau întruna, unele mai tare, altele, mai încet.

Hernando ținea în mână capacul golit pe jumătate.

— N-am vrut să zic nimic, señor, se scuză el.

— Nu-i nimic, îi răspunse șoferul.

— Ce s-a întâmplat, señor?

— N-ai auzit? îl întrebă tânărul întorcându-se, ținând volanul strâns cu o mână, aplecându-se în față. S-a întâmplat.

Asta era rău. Când auziră, fetele începură să plângă și mai tare, agățându-se una de cealaltă, uitând de ziare, lăsând ploaia să cadă și să li se amestece cu lacrimile.

Hernando înțepeni. Turnă în radiator apa rămasă. Se uită la cerul înnegrit de furtună. Se uită la râul involburat. Simți asfaltul sub picioare.

Veni pe o parte a mașinii. Tânărul îi luă mâna și îi dădu un peso.

— Nu! se feri Hernando și i-o dădu înapoi. A fost plăcerea mea.

— Vă mulțumim! Sunteți atât de amabili! spuse una dintre fete printre sughituri. Mamă, tată! Vreau acasă, vreau acasă! Mamă! Tată! Și celelalte o țineau.

— N-am auzit, señor! spuse Hernando liniștit.

— Războiul! țipă tânărul ca și cum nimeni n-auzea. A venit războiul nuclear, sfârșitul lumii!

— Señor, señor, zise Hernando.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. La revedere! spuse tânărul.

— La revedere! rostiră fetele împreună, fără să-l vadă.

Rămase în picioare, în timp ce mașina își ambală motorul și porni la

drum, dispărând în hăul văii. În sfârșit, s-a dus, cu fete cu tot, ultima mașină, cu zierele fluturând deasupra capetelor.

Hernando stătu nemișcat multă vreme. Ploaia îi aluneca înghețată pe obraji și pe degete, i se strecura prin țesătura pantalonilor. Își ținea respirația, așteptând încordat și înfrigurat.

Se uita la autostradă, dar nu se vedea nici o mișcare. Se gândea că n-o să se mai miște nimic multă vreme de aici înainte.

Ploaia încetă. Cerul se scutură de norii negri. În zece minute furtuna dispăruse ca o respirație urâtă. O adiere înmiresmată aducea spre el mirosul junglei. Auzea râul curgând în albia lui încetișor și calm. Jungla era de un verde crud; totul era proaspăt. Coborî spre casă traversând câmpul și își ridică plugul. Cu mâinile pe el, se uită la cerul care începuse să ardă.

Soția lui se opri din lucru și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Hernando?

— Nimic, răspunse el.

Înfipse plugul în arătură și își îndemnă măgarul:

— Dii!

Și lucrară împreună pământul bogat sub cerul liber până ajunseră la râu.

Oare ce-au vrut să spună prin sfârșitul lumii? se întrebă el.

BĂRBATUL

Căpitanul Hart stătea în ușa rachetei.

— De ce nu vin? Întrebă el.

— Cine știe? zise Martin, locotenentul. Știu eu, domnule căpitan?

— Oricum, ce fel de loc e ăsta?

Căpitanul își aprinse o țigară. Zvârli chibritul pe pajiștea scânteietoare. Iarba începu să ardă. Martin se duse să o înăbușe cu picioarele.

— Nu! ordonă căpitanul Hart. Las-o să ardă! Poate că așa o să vină să vadă ce se întâmplă. Ignoranți proști!

Martin ridică din umeri și își trase piciorul de pe focul care începuse să se întindă. Căpitanul Hart se uită la ceas:

— Am aterizat aici acum o oră și a năvălit cumva comitetul de întâmpinare cu o fanfară, grăbindu-se să ne strângă mâna? Nicidecum! Călătorim milioane de mile prin spațiu și cetățenii rafinați ai unui orașel oarecare de pe o planetă oarecare ne ignoră! Pufăi lovindu-și ceasul cu degetele. Am să le mai dau încă cinci minute și pe urmă...!

— Și pe urmă ce? Întrebă Martin și mai politicoș, urmărind cum căpitanului îi tremurau fălcile.

— O să zburăm iar pe deasupra orașului ăstuia nenorocit și o să-i băgăm pe toți în sperieți.

Vocea i se mai domoli:

— Ce părere ai, Martin? Poate nu ne-au văzut aterizând!

— Ne-au văzut. S-au uitat la noi când survolam orașul.

— Și atunci de ce n-aleargă spre noi? Se ascund? Le e frică?

Martin dădu din cap în semn de dezaprobare:

— Nu. Luați binoclul ăsta, domnule! Vedeți cu ochii dumneavoastră!

Toți se plimbă. Nu sunt speriați. Ei, bine, se pare că nu le pasă.

Căpitanul Hart își puse binoclul în fața ochilor obosiți. Martin își ridică privirea și avu timp să observe cutele apărute în jurul ochilor celui alt, care trădau iritare, oboseală și nervozitate. Hart arăta de parcă avea un milion de ani; nu dormea niciodată, mânca puțin și o ținea tot așa. Acum își mișca gura brăzdată de vârstă și deznădăjduită, dar viguroasă, zărindu-i-se de sub binoclu.

— Serios, Martin, nu știu de ce ne facem griji. Construim rachete, ne aventurăm în traversarea spațiului, căutându-i, și asta-i tot ce primim. Suntem neglijați. Uită-te la idioții ăia care se plimbă pe-acolo! Oare nu-și dau seama de importanța acestui moment? Este primul zbor în spațiu care ajunge și în ținutul lor provincial. Cât de des se întâmplă

asta? Oare sunt chiar atât de blazați?

Martin n-avea de unde să știe.

Căpitanul îi înapoie dezgustat binoclul.

— De ce o facem, Martin? Mă refer la călătoria prin spațiu. Tot timpul în mișcare. Tot timpul căutând. Tot timpul cu inima strânsă. Fără să ne odihnim vreodată.

— Poate căutăm liniște și pace. Cu siguranță, pe Pământ nu există așa ceva, zise Martin.

— Nu, nu există, nu-i așa? Întări căpitanul îngândurat în timp ce focul se stinse. N-a mai existat așa ceva de pe vremea lui Darwin, nu? Au încetat să existe în momentul în care am renunțat la tot, chiar și la credință, nu? Puterea divină și toate astea. Deci, crezi că asta e motivul pentru care am pornit spre stele, nu, Martin? Să ne căutăm sufletele pierdute, asta vrei să spui? Încercăm să ne îndepărtăm de planeta noastră blestemată și să ajungem pe una mai bună?

— Poate, domnule. În mod sigur căutăm ceva.

Căpitanul își dresе vocea și reveni la tonul usturător:

— Păi, chiar acum îl căutăm pe primarul acestui oraș. Dă buzna, spune-le cine suntem, prima expediție intergalactică spre Planeta 43 din al Treilea Sistem Solar. Căpitanul Hart le transmite salutări și dorește să-l vadă pe primar. Înainte, marș!

— Da, să trăiți! răspunse Martin înaintând agale pe pajiște.

— Mai repede! se răsti căpitanul.

— Da, să trăiți! zise Martin luând-o la trap.

După care merse din nou la pas, zâmbind în sinea lui.

Căpitanul fumase două trabucuri când se întoarse Martin.

Martin se opri și se uită legănându-se la ușa navei, părând că nu-și mai poate concentra privirea sau gândurile.

— Ei! se burzului Hart. Ce s-a întâmplat? Vin să ne întâmpine?

— Nu! răspunse Martin amețit, trebuind să se sprijine de navă.

— De ce nu?

— Nu e important, zise Martin. Domnule căpitan, dați-mi și mie o țigară, vă rog!

Bâjbâi după pachet, uitându-se clipind spre orașul auriu. Aprinse o țigară și fumă tăcut ceva vreme.

— Spune ceva! țipă căpitanul. Nu-i interesează racheta noastră?

Martin tresări.

— Ce? Racheta?

Își cercetă cu atenție țigara, după care adăugă:

— Nu, nu-i interesează. Se pare că am venit într-un moment

nepotrivit.

— Moment nepotrivit!

Martin era relaxat.

— Domnule căpitan, ascultați-mă! Ieri s-a întâmplat ceva extraordinar în orașul ăsta. Ceva atât de important, de unic, încât noi suntem pe locul al doilea – suntem vioara a doua. Trebuie să mă așez. Își pierdu echilibrul și se așează cu greutate, abia trăgându-și răsuflarea.

Căpitanul își mesteca nerăbdător trabucul.

— Ce s-a întâmplat?

Martin își înălță capul. Fumul din țigara aprinsă i se strecura printre degete, lăsându-se dus de vânt.

— Domnule, ieri în orașul ăsta a apărut un bărbat remarcabil – bun, inteligent, generos și extraordinar de înțelept!

Căpitanul îl fulgeră pe locotenent cu privirea:

— Și ce-are a face asta cu noi?

— E greu de explicat. Dar era un om pe care îl așteptau de mult – poate de un milion de ani. Și ieri a intrat în orașul lor. De aceea, domnule, aterizarea noastră nu înseamnă azi nimic.

Căpitanul se așează cu o bufnitură.

— Cine e? Nu e Ashley, nu? Oare a ajuns cu racheta lui înaintea noastră ca să-mi răpească mie gloria?

Îl înșfăcă pe Martin de braț. Avea o față lividă și îngrozită.

— Atunci înseamnă că e Burton! Știam eu. Burton ne-a luat-o înaintea și mi-a compromis aterizarea! Nu mai poți avea încredere în nimeni!

— Nu e nici Burton, domnule! zise Martin impasibil.

Căpitanul deveni suspicios.

— Au fost numai trei rachete. Noi eram primii. Cum îl cheamă pe omul ăsta care a ajuns aici înaintea noastră?

— N-are nici un nume. N-are nevoie. Ar fi de fiecare dată altul, pe altă planetă, domnule.

Căpitanul se uită la locotenent cu o privire rece, plină de cinism.

— Ei, bine, ce a făcut atât de minunat încât nimeni nu se mai uită la nava noastră?

— În primul rând, continuă Martin la fel de serios, i-a vindecat pe bolnavi și i-a alinat pe săraci. A luptat împotriva ipocriziei și a jocurilor politice murdare și a stat printre oameni vorbindu-le toată ziua.

— Și chiar e ceva minunat?

— Da, domnule.

— Nu-nțeleg. Căpitanul îl străpuse pe Martin cu privirea. Iar ai băut, nu? Deveni iar suspicios. Se trase înapoi. Nu-nțeleg.

Martin se uită spre oraș.

— Domnule căpitan, dacă nu înțelegeți, atunci n-am cum să vă explic.

Căpitanul se uită și el spre oraș. Era frumos și liniștit; o pace adâncă se așternuse peste el. Înaintă câțiva pași, scoțându-și trabucul din gură. Se uită chiorâș la Martin, apoi la vârfurile aurii ale clădirilor.

— Doar nu vrei să spui că... nu se poate să spui că... Bărbatul ăsta despre care vorbești nu poate să fie...

Martin dădu din cap:

— Tocmai asta vreau să spun, domnule.

Căpitanul rămase nemișcat, fără să scoată vreun cuvânt. Își reveni în cele din urmă și spuse:

— Nu cred.

La amiază, căpitanul Hart merse plin de vervă în oraș, însoțit de locotenentul Martin și un aghiotant care ducea niște dispozitive electrice. Din când în când, căpitanul râdea cu poftă, punându-și mâinile în șold și clătinându-și capul.

Îl întâmpină primarul orașului. Martin instalează un trepied, fixează o cutie înăuntru și dădu drumul la baterii.

— Dumneavoastră sunteți primarul? se răsti căpitanul arătându-l cu degetul.

— Da, eu sunt, îi răspunse acesta.

Delicatul aparat era așezat între ei, manevrat și adaptat de Martin și de aghiotant. Cutiuța aceea traducea instantaneu dintr-o limbă în alta. Cuvintele se azeau deslușit în aerul calduț al orașului.

— Ce-i cu evenimentul de ieri? Chiar s-a întâmplat?

— Da.

— Aveți martori?

— Da.

— Putem să vorbim cu ei?

— Vorbiți cu oricare dintre noi, răspunse primarul. Toți suntem martori.

Căpitanul îi șopti lui Martin:

— Halucinații în masă.

Se întoarse spre primar:

— Cum arăta acest bărbat, acest străin?

— Cam greu de spus, răspunse primarul zâmbind pe sub mustață.

— De ce e greu?

— Părerile pot fi puțin diferite.

— Oricum m-ar interesa părerea dumneavoastră, domnule, zise căpitanul. Înregistrează! se răsti la Martin peste umăr.

Locotenentul apăsă butonul unui reportofon.

— Păi, începu primarul orașului, era un om tare blând și cumsecade. Era de o inteligență rară și nemăsurată.

— Da, da, știu, îl întrerupse căpitanul dând din mână. Generalități. Vreau ceva mai clar. Cum arăta?

— Nu cred că are vreo importanță, răspunse primarul.

— Are o mare importanță, contracară ferm căpitanul. Vreau o descriere a tipului ăstuia. Dacă n-o obțin de la dumneata, am s-o obțin de la alții.

Și, întorcându-se spre Martin, continuă:

— Sunt sigur că e Burton; le joacă o festă de-a lui.

Martin nu voia să-l privească în față. O tăcere de gheață pusese stăpânire pe el. Căpitanul trosni din degete:

— S-a întâmplat ceva? Vreo vindecare?

— Mulți au fost vindecați, îi confirmă primarul.

— Pot să văd și eu vreun caz?

— Da, se poate, răspunse primarul. Fiul meu.

Îi făcu semn cu capul unui băiețel care înaintă câțiva pași.

— Avea o mână cangrenată. Acum uitați-vă la el!

La vederea acestuia, căpitanul râse condescendent:

— Da, sigur. Să știți că asta nu e o probă circumstanțială. Nu l-am văzut pe băiat cu mâna cangrenată. Nu îl văd decât cu ea întreagă și sănătoasă. Asta nu e o dovadă. Ce dovadă aveți că mâna băiatului era cangrenată ieri și e sănătoasă azi?

— Cuvântul meu este dovada, spuse simplu primarul.

— Sărmanul meu domn! zise căpitanul pe un ton zeflemitor. Doar nu te aștepți să cred un zvon, nu-i așa?

— Îmi pare rău, zise primarul privindu-l pe căpitan cu ceea ce părea să fie curiozitate și milă.

— Aveți vreo poză a băiatului înainte de vindecare? întrebă căpitanul.

După o clipă fu adus un portret^[4] în ulei, de mari dimensiuni, înfățișându-l pe băiat cu mâna cangrenată.

— Dragul meu! spuse căpitanul fără să-l ia în seamă. Oricine poate picta un tablou. Picturile sunt o minciună. Vreau o fotografie a băiatului.

Nu exista nici o fotografie. Fotografia nu era o artă cunoscută în societatea lor.

— Ei, bine, oftă căpitanul cu fața schimonosită, dați-mi voie să vorbesc și cu alți cetățeni. N-ajungem nicăieri.

Arată cu degetul spre o femeie:

— Tu!

Aceasta ezită.

— Da, tu! Vino aici! îi ordonă căpitanul. Povestește-mi despre bărbatul ăsta minunat pe care l-ai văzut ieri!

Femeia se uită neclintită la căpitan.

— S-a plimbat printre noi. Era un om tare bun și chipeș.

— Ce culoare aveau ochii lui?

— Culoarea soarelui, culoarea mării, culoarea florilor, a munților și a nopții.

— Așa mai merge, zise căpitanul ridicându-și mâinile. Vezi, Martin? Absolut nimic. Un șarlatan oarecare hoinărește pe-aici șoptindu-le dulce la ureche tot felul de nimicuri și...

— Vă rog, încetați! îl întrerupse Martin.

Căpitanul se trase un pas înapoi.

— Poftim?

— Ați auzit ce-am spus, întări Martin. Îmi plac oamenii ăștia. Eu cred ce ne spun. Aveți dreptul la altă opinie, domnule, dar păstrați-o pentru dumneavoastră.

— Nu-mi poți vorbi în felul ăsta! țipă căpitanul.

— M-am săturat de samavolnicia ta! îi răspunse Martin. Lasă-i în pace pe oamenii ăștia! Au în ei ceva bun și decent și vii tu și le strici rostul și-ți bați joc. Am vorbit și eu cu ei. Am mers prin oraș și le-am văzut fețele; au ceva ce tu n-o să ai niciodată – o credință simplă cu care pot să mute munții din loc. Da, ești nervos pentru că cineva ți-a furat rolul, a ajuns aici înaintea ta și te-a făcut să pari atât de mărunț.

— Îți dau cinci secunde ca să termini! spuse căpitanul. Înțeleg. Ai fost supus unui stres prea mare, Martin! Luni întregi călătorind prin spațiu, nostalgie, singurătate. Și acum, cu întâmplarea asta... te înțeleg, Martin. Am să trec cu vederea crasa ta nesupunere.

— Dar eu n-am să trec cu vedere tirania ta fără limite, îi răspunse Martin. Eu renunț. Rămân aici.

— Nu poți face asta!

— Zău? Încearcă să mă oprești! Asta e ceea ce căutam. N-am știut, dar asta e. Aici e de mine. Mută-ți hoitul în altă parte și strică rostul altora cu îndoielile... și cu metodele tale științifice!

Privi calm împrejur:

— Oamenii ăștia au avut o experiență și se pare că nu-ți intră în cap că, într-adevăr, s-a întâmplat și că am fost destul de norocoși să ajungem la timp pentru a fi primii care să aflăm. Pe Pământ, oamenii vorbesc despre bărbatul ăsta timp de douăzeci de secole după ce a trecut prin lumea veche. Toți ne-am dorit să-l vedem și să-l auzim, dar n-am avut niciodată șansa asta. Și acum, azi, ne-au lipsit numai câteva

ore ca să-l vedem.

Căpitanul Hart se uită la obrajii lui Martin:

— Plângi ca un copil! Încetează!

— Nu-mi pasă.

— Dar mie-mi pasă. Trebuie să ne păstrăm demnitatea în fața băștinașilor ăstora. Ești epuizat. Așa cum ți-am spus, te iert.

— N-am nevoie de iertarea ta!

— Tâmpitule! Nu-ți dai seama că asta e o farsă de-a lui Burton, să-i păcălească pe oamenii ăștia, să-i tragă pe sfoară, să-și ascundă interesele legate de țiței și minerale printr-o cacealma religioasă? Idiotule! Ești complet idiot! Ar fi trebuit să-i cunoști pe pământeni până acum! Ar face orice – blasfemie, minciună, înșelăciune, furt, crimă, ca să-și atingă scopurile. Orice e bun dacă le servește scopului lor; un pragmatic autentic, ăsta-i Burton. Doar îl cunoști!

Căpitanul continuă pe un ton batjocoritor:

— Hai, Martin, las-o baltă! Recunoaște că ăsta-i genul de matrapazlâc pe care l-ar face Burton, îi cultivă ca pe fructe și pe urmă îi culege când s-au copt.

— Nu, îl contrazise Martin, gândindu-se la ce auzise.

Căpitanul își ridică mâinile.

— ăsta-i Burton. E chiar el. ăsta e stilul lui murdar, criminal. Trebuie să-l admir pe zmeul ăsta bătrân. Strălucind aici ca o vâlvătaie, înconjurat de un nimb, răspândind cuvinte blânde și mângâieri tandre, aruncând într-un loc o pomadă și în altul o rază de vindecare, ăsta-i Burton în carne și oase!

— Nu, zise Martin uluit.

Își acoperi ochii și repetă:

— Nu, nu pot să cred.

— Nu vrei să crezi, își susținu în continuare ideea căpitanul Hart. Recunoaște acum! Este exact ceea ce ar face Burton. Nu mai visa cu ochii deschiși, Martin! Trezește-te! E dimineață. Asta e lumea reală și noi suntem niște oameni reali și ticăloși, dar Burton e cel mai ticălos dintre toți.

Martin se întoarse și plecă.

— Hei, Martin! zise Hart bătându-l cu mâna pe spate cu o mișcare mecanică. Înțeleg. E un șoc pentru tine. Știu. O rușine greu de îndurat și toate astea. Burton ăsta e un nenorocit. Trebuie s-o iei mai ușor! Lasă-mă pe mine!

Martin se îndreptă agale spre rachetă. Căpitanul Hart îl urmări plecând. Apoi, respirând adânc, se întoarse spre femeia pe care o chestiona:

— Așa, mai spuneți-mi câte ceva despre omul ăsta! Ce ziceați, doamnă?

Mai târziu, ofițerii de pe navă au luat cina afară, pe mese de carton. Căpitanul îi vorbea unui Martin tăcut, cu ochii roșii, care stătea la masă și se gândea la cu totul altceva.

— Am stat de vorbă cu vreo treizeci și șase de oameni și toți mi-au spus aceleași vorbe goale, zise căpitanul. Sunt absolut sigur că aici e mâna lui Burton. Parcă văd că mâine sau săptămâna viitoare o să se întoarcă aici ca să-și consolideze miracolele și să ne dea contactele peste cap. Cred că o să rămân aici ca să-i stric toate planurile.

Martin își ridică privirea și zise ursuz:

— O să-l omor!

— Hai, Martin, băiete!

— O să-l omor! Așa că ajută-mă!

— O să-i agățăm o ancoră de căruță. Trebuie să recunoști că e inteligent. Imoral, dar inteligent.

— E un ticălos.

— Trebuie să-mi promiți că n-o să fii violent!

Căpitanul își verifică cifrele obținute.

— Conform calculelor mele, au avut loc treizeci de cazuri de vindecare miraculoasă, un orb și-a recăpătat vederea, un lepros a fost vindecat. Burton chiar e eficient, trebuie să recunoști!

Se auzi un gong. O clipă mai târziu un bărbat alergă spre ei:

— Să trăiți, domnule căpitan! Dați-mi voie să raportez! Se apropie nava lui Burton. Și a lui Ashley, să trăiți!

— Ai văzut? zise căpitanul Hart lovind în masă. Uite că vin șacalii la culesul recoltei! Nu mai au răbdare, trebuie să se hrănească. Așteaptă să vezi cum am să-i înfrunt! Am să-i fac să mă ia și pe mine la ospățul ăsta, vă garantez!

Lui Martin i se făcuse rău. Se uita fix la căpitan.

— Afaceri, dragul meu băiat, afaceri..., zise căpitanul.

Toți își ridicară privirea spre cer. Două rachete se legănau printre nori. Când aterizară, aproape că se zdrobiră.

— Ce s-o fi întâmplat cu neghiobii ăștia? strigă căpitanul sărind în picioare.

Traversară cu toții pajiștea până la navele ascunse de aburi. Ajunse și căpitanul. Ușa etanșă de la nava lui Burton se deschise cu un pocnet. Un bărbat căzu, alunecându-le în brațe.

— Ce s-a întâmplat? strigă Hart.

Bărbatul zăcea pe pământ. Se aplecară peste el și văzură că avea

arsuri grave. Avea trupul acoperit cu răni și cicatrici; țesuturile erau inflamate și fumegau. Se uită spre ei; avea ochii umflați, iar limba, și ea umflată, abia se mișca între buzele crăpate.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă căpitanul îngenunchind și scuturându-i mâna.

— Domnule, șopti muribundul. Acum patruzeci și opt de ore, când eram în Sectorul Spațial șaptezeci și nouă DFS, departe de Planeta Unu a acestui sistem, nava noastră și cea a lui Ashley au intrat într-o furtună cosmică, domnule.

Un lichid de culoare gri începu să-i curgă din nas. Sângele i se prelingea din gură.

— Totul a fost distrus. Tot echipajul. Burton a murit. Ashley a murit acum o oră. Suntem numai trei supraviețuitori.

— Ascultă-mă! strigă Hart aplecându-se din nou peste bărbatul scăldat în sânge. Ați mai venit până acum pe planeta asta?

Liniște.

— Răspunde-mi! țipă Hart.

Muribundul zise:

— Nu. Furtuna. Burton a murit acum două zile. Asta e prima aterizare în ultimele șase luni.

— Ești sigur? urlă Hart, zguduindu-l violent, agățându-se cu mâinile de el. Ești sigur?

— Sigur, sigur, rosti muribundul.

— Burton a murit acum două zile? Ești sigur?

— Da, șopti acesta.

Capul îi căzu pe piept. Murise.

Căpitanul se așează în genunchi lângă trupul lipsit de cuvinte. Fața i se schimonosi, mușchii i se contractau involuntar. Ceilalți membri ai echipajului stăteau în spatele lui, cu privirea lăsată în pământ. Martin aștepta. În cele din urmă, căpitanul îi rugă să-l ajute să se ridice. Stăteau acolo în picioare uitându-se spre oraș.

— Asta înseamnă că...

— Înseamnă că ce...? întreabă Martin.

— Suntem singurii care au venit aici, șopti căpitanul. Și bărbatul acela...

— Ce-i cu el, domnule căpitan? întreabă Martin.

Fără nici un fel de logică, fața căpitanului se strâmbă într-un rânjet. Părea, într-adevăr, foarte bătrân. Ochii îi străluceau. Înaintă prin iarba uscată.

— Hai, Martin! Vino! Ține-mă, te rog! Mi-e teamă să nu mă prăbușesc. Și grăbește-te! Nu putem pierde timpul.

Plecară spre oraș împleticindu-se prin firele înalte de iarbă uscată, mergând împotriva direcției vântului.

Câteva ore mai târziu, stăteau în sala de ședințe de la primărie. Veniseră o mie de persoane, vorbiseră și plecaseră. Tras la față, căpitanul rămăsese pe scaun, ascultând. Cei care veniseră să depună mărturie aveau niște fețe atât de luminoase încât nu putea suporta să se uite la ei. Și tot timpul își mișca mâinile așezate pe genunchi; și le ducea la cureaua cu mișcări bruște, tremurânde.

Când s-a terminat, căpitanul Hart s-a întors spre primar și i-a spus cu o privire ciudată:

— Dar sigur știți unde s-a dus.

— N-a spus unde merge, îi răspunse acesta.

— S-a dus pe o planetă apropiată? întrebă ferm căpitanul.

— Nu știu.

— Cu siguranță știți.

— Îl vezi? întrebă primarul arătându-i mulțimea.

— Nu, zise căpitanul după ce se uită.

— Atunci înseamnă că, probabil, a plecat, veni replica primarului.

— Probabil, probabil! țipă căpitanul cu o voce slăbită. Am făcut o greșală îngrozitoare și vreau să-l văd acum. Tocmai a venit la mine; ăsta e cel mai neobișnuit moment din istorie. Să te afli într-o asemenea situație! Șansele ca noi să ajungem la o zi după el pe o anumită planetă din milioane de planete sunt de unu la un miliard. Sigur știți unde s-a dus!

— Fiecare îl întâlnește în calea lui, răspunse primarul cu blândețe.

— Îl ascundeți!

Fața căpitanului se schimonosi într-un rânjet. Ceva din încrâncenarea lui veche îi apăru pe chip. Dădu să se ridice.

— Nu! zise primarul.

— Atunci știți unde e, nu? se răsti căpitanul cu mâna dreaptă înțeleștată pe tocul pistolului fixat la șold.

— N-aș putea să vă spun exact unde e, spuse primarul.

— Vă sfătuiesc să vorbiți, îl amenință căpitanul scoțându-și miniaturala armă de oțel.

— N-am ce să vă spun, adăugă primarul.

— Mincinosule!

În timp ce îl privea pe Hart, primarului i se întipări pe față o expresie de milă.

— Ești foarte obosit. Ai bătut cale lungă și aparții unui popor ce și-a pierdut demult credința și acum îți dorești atât de mult să crezi încât te lupți cu tine însuși. O să-ți fie și mai greu dacă ucizi pe cineva. În felul

ăsta, n-o să-l găsești niciodată.

— Încotro a luat-o? V-a spus; știți unde e. Hai, spuneți-mi! îl amenință din nou căpitanul răsucind arma în aer.

Primarul se împotrivi dând din cap.

— Spuneți-mi! Spuneți-mi!

Se auzi o împușcătură, și încă una. Primarul căzu rănit la braț.

— Căpitane!

Arma fu îndreptată spre Martin:

— Nu te amesteca!

Zăcând pe jos, ținându-și brațul rănit, primarul ridică privirea:

— Pune arma jos! O să te rănești! N-ai crezut niciodată și, pentru că acum crezi, îi rănești pe ceilalți.

— N-am nevoie de tine, îi zise Hart trecând peste el. Dacă nu l-am prins aici, am să merg într-o altă lume. Și în alta, pe urmă în alta. Poate pe următoarea planetă ajung la o jumătate de zi după el și pe urmă la un sfert de zi, și la două ore pe următoarea, la o oră pe alta, la o jumătate de oră pe altă planetă și un minut pe alta. Dar după aceea, într-o bună zi am să-l prind din urmă. Ai auzit?

Începuse să țipe aplecându-se fioros peste omul care zăcea pe jos. Se clătină epuizat:

— Hai, Martin!

Lăsă arma jos, fără s-o scape din mână.

— Nu, zise Martin. Eu rămân aici.

— Ești un prost! Rămâi, dacă vrei! Dar eu am să merg mai departe cu ceilalți, cât pot de departe.

Primarul se uită la Martin:

— O să fie bine! Lasă-mă! O să-mi oblojească alții rănille.

— O să mă-ntorc! spuse Martin. Am să merg până la rachetă.

Au traversat orașul cu o viteză uimitoare. Puteai să-ți dai seama cât se străduia căpitanul să arate tuturor ce poate mașinăria aia veche, să nu se oprească. Ajunși la rachetă, o lovi pe o parte cu mâna tremurândă. Își puse pistolul înapoi în tocul de la șold.

Se uită la Martin:

— Ei, Martin?

Martin se uită la el:

— Ei, căpitane?

Căpitanul se uita spre cer.

— Sigur nu vrei să... să vii cu mine?

— Nu, să trăiți!

— Dumnezeule, o să fie o adevărată aventură! Sigur o să-l gădesc.

— Sunteți hotărât, nu-i așa, domnule? întrebă Martin.

Căpitanul închise ochii și o expresie hotărâtă îi apărui pe față:

— Da!

— Un singur lucru aș vrea să știu...

— Ce anume?

— Domnule, când o să-l găsiți – dacă o să-l găsiți –, întrebă Martin, ce o să-i cereți?

— Păi...

Căpitanul se bâlbâi și deschise ochii. Își strânse și își desfăcu mâinile. Se încruntă o clipă, după care un zâmbet straniu îi apărui pe buze.

— Păi, o să-i cer puțină pace și liniște.

Mângâie racheta cu mâna și continuă:

— A trecut mult, mult timp de când nu m-am mai odihnit.

— Ați încercat vreodată, domnule căpitan?

— Nu înțeleg, zise Hart.

— Nu contează. Cu bine, domnule căpitan!

— La revedere, Martin!

Echipajul era în jurul rachetei. Dintre toți, numai trei plecau cu Hart. Ceilalți șapte rămâneau acolo cu Martin, au zis.

Căpitanul Hart se uită la toți și își anunță verdictul:

— Niște proști!

Urcă în urma celorlalți în punga de aer, salută vioi și râse cu poftă. Ușa se închise cu zgomot.

Racheta țâșni spre cer, cuprinsă de o limbă de foc. Martin o urmări cu privirea cum se îndepărtează și dispare.

Pe marginea pajiștii, susținut de câțiva oameni, primarul le făcu semn cu mâna.

— S-a dus, zise Martin îndreptându-se spre el.

— Da, săracul, s-a dus, fu de acord primarul. Și-o să meargă mai departe, planetă după planetă, într-o căutare nesfârșită și de fiecare dată o să ajungă cu o oră mai târziu, cu o jumătate de oră sau zece minute, sau un minut. Și, în cele din urmă, o să ajungă mai târziu doar cu câteva secunde. Și, când va fi vizitat trei sute de universuri și o să aibă șaptezeci sau optzeci de ani, o să ajungă doar cu o fracțiune de secundă mai târziu și pe urmă cu o fracțiune și mai mică de secundă... Și-o să-și continue căutarea, gândindu-se că o să întâlnească exact ce a lăsat chiar aici, pe planeta asta, în orașul ăsta...

Martin se uita neclintit la primar. Acesta întinse mâna:

— S-a îndoit cineva vreo clipă?

Le făcu celorlalți semn cu mâna și se întoarse:

— Hai, să mergem! Nu trebuie să-l lăsăm să ne-aștepte.

Şi plecară cu toţii spre oraş.

PLOAIA NESFÂRȘITĂ

Continua să plouă. Era o ploaie torențială, perpetuă, o ploaie aburindă, umezeală; era o ploaie mărunță, o aversă, ca o fântână, o biciuire a ochilor, un curent pe la glezne; era o ploaie care îneca toate ploile, chiar și amintirea unei alte ploi. A venit încetul cu încetul, a hăcuit jungla și a retezat copacii ca niște foarfeci; a ras iarba, a brăzdat pământul și a nimicit stufărișul. Oamenilor le încrețise atât de tare mâinile că semănau cu ale unor maimuțe; era o ploaie sticloasă, parcă solidă, și nu mai înceta.

— Cât mai e, domnule locotenent?

— Nu știu. O milă, zece, o mie.

— Nu sunteți sigur?

— Cum aș putea să fiu sigur?

— Nu-mi place ploaia asta. Măcar de-am ști cât mai e până la Domul Soarelui, m-aș simți mai bine.

— Încă o oră sau două de aici încolo.

— Chiar credeți, domnule locotenent?

— Bineînțeles.

— Sau ne mințiți ca să fim fericiți?

— Mint ca să fiți fericiți! Ține-ți gura!

Cei doi stăteau împreună în ploaie. În spatele lor, stăteau alți doi bărbați, uzi learcă și obosiți, prăbușiți ca o bucată de lut aproape topită.

Locotenentul își ridică privirea spre cer. Avea o față care fusese cândva bronzată, dar acum ploaia o făcuse lividă. Ploaia îi decolorase și ochii; erau albi, ca dinții, așa cum i se făcuse și părul. Era complet alb. Până și uniforma începuse să se albească și să prindă, parcă, o culoare verzui de mucegai.

Locotenentul simțea ploaia șiroindu-i pe obraji.

— Câte milioane de ani or fi trecut de când s-a oprit ploaia aici, pe Venus?

— Nu fi tâmpit! zise unul dintre ceilalți bărbați. Pe Venus, ploaia nu se oprește niciodată. Plouă întruna. Trăiesc aici de zece ani și n-am prins nici un minut, nici măcar o secundă în care să nu plouă cu găleata.

— E ca și cum ai trăi sub apă, zise locotenentul și se ridică în picioare, punându-și arma pe umăr. Păi, am face bine să plecăm. O să găsim Domul ăsta al Soarelui.

— Sau poate n-o să-l găsim, zise cinicul.

- Mai avem o oră sau cam așa.
- Acum mă mințiți, domnule locotenent.
- Nu, acum mă mint pe mine. Țasta e un moment în care trebuie să te minți. Nu mai suport mult.

O apucară pe poteca din junglă, uitându-se din când în când la busolă. Nu mai exista nici o altă direcție decât cea dată de busolă. Nu mai erau decât cerul acoperit, ploaia care cădea neîncetat, jungla, o cărare și undeva, departe, în urma lor, o rachetă cu care călătoriseră și care se prăbușise. O rachetă în care zăceau doi dintre prietenii lor, în ploaia șiroindă, aducătoare de moarte.

Mergeau în șir indian, fără să scoată un cuvânt. Ajunseseră la un râu larg, puțin adânc, de culoare pământie, ale cărui ape curgeau spre nemărginita Mare Singură. Ploaia desena miliarde de puncte pe suprafața apei.

— E-n regulă, Simmons!

Locotenentul încuviință din cap și Simmons scoase de la spate un pachetel care, prin presiunea exercitată asupra unei substanțe chimice ascunse, se transformă într-o barcă încăpătoare. Locotenentul supraveghe tăierea lemnelor și meșterirea rapidă a unor lopeți și o porniră pe râu, vâsbind încet prin ploaie pe suprafața limpede a apei.

Locotenentul simțea răceala ploii pe obraji, pe gât și pe brațe. Frigul începuse să-i pătrundă în plămâni. Simțea ploaia șiroindu-i în urechi, pe ochi, pe picioare.

— N-am dormit azi-noapte, zise el.

— Cine-a putut? Cine-a dormit? Câte nopți am reușit, într-adevăr, să dormim? Treizeci de nopți, treizeci de zile. Cine poate dormi cu ploaia asta izbindu-i-se în cap? Aș da orice pentru o pălărie. Orice, în felul ăsta n-o să mai mă plesnească în cap. Am dureri de cap. Mă ustură; mă doare tot timpul.

— Îmi pare rău că am venit în China, zise unul dintre ceilalți.

— E pentru prima oară când aud pe cineva spunând China în loc de Venus.

— Sigur, China. Tratatamentul chinezesc cu apă. Vă amintiți vechea tortură? Te legau de zid. La fiecare jumătate de oră îți cădea în cap o picătură de apă. Înnebuneai așteptând-o pe următoarea. Ei, așa-i pe Venus, numai că la o scară mai mare. Nu suntem făcuți pentru apă. Nu poți dormi, nu poți respira cum trebuie, ești ud learcă și-ți vine să înnebunești. Dacă eram pregătiți pentru prăbușire, ne-am fi adus uniforme impermeabile și pălării. Te dă gata ploaia asta care te lovește tot timpul în cap. Plouă torențial. E ca o împușcătură BB⁽⁵⁾. Nu știu cât o să mai suport.

— Ei, băiete, să ajung eu la Domul Soarelui! Cine l-a înălțat, a avut ceva în minte.

În timp ce traversau râul, se gândeau la Domul Soarelui aflat undeva, în fața lor, sclipind în ploaia tropicală. O casă galbenă, rotundă și strălucitoare ca soarele. O casă înaltă de patru metri jumătate, cu un diametru de treizeci, plină de liniște și căldură, și mâncare caldă, o casă unde te adăpostea de ploaie. Și, bineînțeles, în mijlocul Domului era un soare. Un incandescent glob plutitor, planând în spațiul din vârful clădirii unde îl puteai zări din locul unde stăteai să fumezi sau să citești o carte, ori să bei o ciocolată caldă în care plutesc bucăți de șarlotă. Iată unde-ar fi soarele auriu, la fel de mare ca soarele Pământului; era cald și continuu. Și ar uita de lumea ploioasă a planetei Venus cât timp ar sta în casa aceea și ar lenevi.

Locotenentul se întoarse și se uită la cei trei bărbați care vâsleau scrâșnind din dinți. Erau albi ca varul, la fel de albi ca el. Pe Venus, în câteva luni orice își pierdea culoarea. Până și jungla părea un imens coșmar desenat pentru că, fără soare, cu ploaia asta care nu se mai sfârșea și cu cerul întunecat, cum ar putea să fie verde? Jungla albă, albă, cu frunzele ca de cașcaval, cu pământul modelat ca o brânză de Camembert, iar trunchiurile copacilor ca niște uriașe ciuperci otrăvitoare – totul era scăldat în alb și negru. Și de câte ori puteai să vezi pământul? Nu era aproape un șuvoi, un torent, o băltoacă, un eleșteu, un lac, un râu și, în cele din urmă, o mare? – Iată că am ajuns!

Au sărit pe țarm, stropindu-se și împrôșcându-se cu apă. Au dezumflat barca și au pus-o la loc în pachetul de țigări. Apoi, stând în ploaie pe marginea apei, au încercat să tragă câteva fumuri pentru ei și au trecut cam cinci minute până când, tremurând din toate încheieturile, au reușit să aprindă bricheta și, făcându-și mâinile căuș, au tras de câteva ori din țigările care se boțiră imediat și le fuseră smulse dintre buze de o rafală de ploaie. Își continuară drumul.

— Așteptați o clipă! zise locotenentul. Cred că am văzut ceva în față.

— Domul Soarelui?

— Nu sunt sigur. Ploaia s-a întetit din nou.

Simmons o luă la goană.

— Domul Soarelui!

— Întoarce-te, Simmons!

— Domul Soarelui!

Simmons dispăru înghițit de ploaie. Ceilalți alergară după el. Îl găsiră într-un mic luminiș; se opriră și se uitară la el și la ce descoperise. Nava lor. Zăcea acolo unde o lăsaseră. Se pare că merseseră în cerc și

ajunseseră acum în locul de unde porniseră la drum. Din gura celor doi morți uitați printre rămășițele navei creștea mucegaiul verde. Sub privirea lor, mucegaiul înflori, petalele îi fuseră spulberate de ploaie și se veșteji.

— Cum am reușit?

— Trebuie să fie o furtună magnetică pe-aici, pe-aproape. Ne-a dat busolele peste cap. Asta explică tot.

— Ai dreptate.

— Ce facem acum?

— O luăm de la capăt.

— Dumnezeu, nu reușim să ne îndepărtăm de locul ăsta!

— Să încercăm să ne păstrăm calmul, Simmons!

— Calm! Ploaia asta mă scoate din minți!

— Dacă ne drămuim mâncarea, ne ajunge încă două zile.

Ploaia le aluneca sub piele, le pătrundea prin uniformele ude; picăturile de ploaie li se scurgeau pe nas și pe urechi, pe degete și pe genunchi. Parcă erau niște țâșnitoare împietrite în pădurea tropicală, răspândind apă prin toți porii.

Și cum stăteau ei așa, au auzit un urlet în depărtare. Și monstrul apăru țâșnind din ploaie. Avea o mie de picioare electrice de culoare albastră. Mergea cu pași mari zguduind pământul. Își arunca picioarele cu o izbitură scurtă. Pe unde pășea, reteza și ardea copacii. Adieri puternice de ozon umplură aerul umed și apăru un fum pe care ploaia îl împrăștie repede. Monstrul era lat de o jumătate de milă și înalt de o milă și pășea ca un orb. Erau momente în care parcă nici nu avea picioare. Și apoi dintr-o dată îi țâșneau din burtă o mie de biciuri alb-albăstrui și izbeau cu putere vegetația junglei.

— Uite furtuna magnetică! spuse unul dintre bărbați. Uite cine ne-a stricat busolele! Și vine înapoi.

— Toată lumea jos! ordonă locotenentul.

— Fugiți! strigă Simmons.

— Nu fi prost! Stai jos! Atinge doar vârfurile. Am putea scăpa teferi. Așezați-vă cam la cincisprezece metri de rachetă! S-ar putea să-și epuizeze acolo toată energia și să ne lase în pace. Jos!

Se trântiră toți la pământ.

— Vine? se întrebară unii pe alții după puțin timp.

— Vine.

— Se apropie?

— E cam la două sute de metri.

— Acum unde e?

— A ajuns!

Monstrul veni și se așează deasupra lor. Zvârli spre rachetă zece fulgere ca niște săgeți fumegând. Racheta se aprinse scurt, ca o bătaie de gong, și răspândi un sunet metalic. Monstrul mai aruncă cincisprezece săgeți care dansară în jur ca într-o pantomimă ridicolă plutind pe deasupra pădurii tropicale și a pământului umed.

— Nu! sări unul dintre ei.

— Stai jos, prostule! strigă locotenentul.

— Nu!

Câteva fulgere străbătură racheta. Locotenentul își puse capul pe braț și văzu exploziile vineții de lumină. Văzu cum se despicau copacii și se fărâmau în bucăți. Văzu monstruosul nor întunecat rotindu-se ca un disc de păcură deasupra capetelor lor, azvârlind alte sute de săgeți electrice.

Bărbatul care sărise în picioare alerga acum de parcă se afla într-o sală uriașă cu mulți pilaștri. Alerga și se strecura printre ei. Deodată se auzi un zgomot ca și cum s-ar fi prăbușit cel puțin o duzină dintre ei și răsună un zgomot asemănător celui făcut de o muscă aterizând pe firele încinse ale unui exterminator. Locotenentul își aminti zgomotul ăsta auzit la fermă, în copilărie. Și se simți imediat mirosul de carne de om arsă, făcută scrum.

Locotenentul își lăsa bărbia în piept.

— Nu vă uitați! le spuse celorlalți. Se temea ca nu cumva și ei să o ia la goană la un moment dat.

Furtuna de deasupra lor mai aruncă o serie de săgeți într-o explozie de lumini, după care se îndepărtă. Acum exista din nou numai ploaia, care purifică imediat aerul, risipind mirosul de carne arsă. Cei trei bărbați rămași stăteau așezați și așteptau încă o dată să li se liniștească bătăile inimii.

Pășiră peste trupul nemișcat, gândindu-se că încă i-ar mai putea salva viața. Nu le venea să creadă că n-au cum să-l ajute. Era reacția firească a bărbaților care nu acceptau moartea unui camarad până nu atingeau trupul, până nu-l întorceau pe toate părțile, până nu își făceau planuri dacă să îl îngroape sau să-l lase acolo să fie înghițit într-o oră de jungla care se întindea din ce în ce mai mult.

Cadavrul semăna cu o bucată contorsionată de oțel, înfășurată în piele arsă. Parcă era un manechin de ceară aruncat într-un incinerator și scos afară după ce ceara se topise până la scheletul de cărbune. Numai dinții rămăseseră albi și străluceau ca o ciudată brățară sidefie căzută la jumătatea unui pumn înnegrit, încleștat.

— Nu trebuia să iasă de-aici, spuseră toți aproape în același timp.

Chiar cum stăteau așa, deasupra lui, cadavrul începu să dispară

încet ascuns de vegetația care îl acoperea – firișoare de iederă, lujeri de viță sălbatică și liane, și chiar flori mortuare.

Undeva, departe, furtuna mai izbucnea aruncând fulgere ca niște săgeți. Și nu se mai auzi.

Traversară un pârâu, și un pârâu, și un torent, și pe urmă încă zece râuri, și pârâuri, și torente. Râurile apăreau involburate în fața lor, râuri noi, în timp ce râurile vechi își schimbau cursul – râuri de culoarea mercurului, a argintului și a laptelui.

Ajunseră la mare.

Marea Singură. Pe Venus exista un singur continent. Ținutul ăsta era lung de cinci mii de kilometri și lat de aproape două mii. În jurul acestei insule, era Marea Singură care acoperea întreaga planetă ploioasă. Marea Singură, care se întindea netedă de-a lungul țărmului lipsit de orice culoare.

— Pe-aici! spuse locotenentul arătând cu capul spre sud. Sunt sigur că în direcția asta sunt două Domuri ale Soarelui.

— Când s-au gândit să le facă, de ce n-au mai construit o sută?

— Acum sunt o sută douăzeci, nu-i așa?

— Luna trecută erau o sută douăzeci și șase. Anul trecut au elaborat un proiect de lege pe care să-l aprobe Congresul de pe Pământ, prin care s-ar mai fi construit vreo douăzeci, dar nu, știți ce înseamnă asta. Preferă să lase câțiva oameni să înnebunească din cauza ploii.

O porniră spre sud. Locotenentul, Simmons și cel de-al treilea, Pickard, mergeau prin ploaie. Când ploua cu găleata, când cernea. Era o ploaie torențială, apăsătoare, o ploaie ce nu înceta să se prelingă pe pământ, în mare și pe oamenii care-și croiau drum prin junglă.

Simmons îl văzu primul:

— Uitați-l!

— Ce e?

— Domul Soarelui!

Locotenentul clipi ca să-și alunge din ochi picăturile de apă și își puse mâinile streășină la ochi ca să se ferească de rafalele usturătoare ale ploii.

Se vedea în depărtare, la marginea junglei, lângă mare, o sclipire incandescentă. Era, într-adevăr, Domul Soarelui.

Își zâmbiră unii altora.

— Se pare că ați avut dreptate, domnule locotenent!

— Am avut noroc.

— Frate, asta îmi dă energie, numai să-l văd. Haideți! Ultimul e cel mai prost!

Simmons o luă la trap. Ceilalți intrară automat în joc, gâfâind epuizați, dar ținând pasul cu el.

— Un ibric mare de cafea pentru mine! spuse Simmons pufăind. Și o cratiță de chifle cu scorțișoară. Dumnezeule! Să zaci acolo la soare! Țăla care a inventat Domurile Soarelui ar trebui să primească o medalie!

O luară și mai tare la goană. Lumina era din ce în ce mai strălucitoare.

— Bănuiesc că o mulțime de oameni au înnebunit până să-și dea seama care-i vindecarea. Îmi închipui că ar fi evident. Să-i dăm bătaie!

Simmons rostea cuvintele gâfâind în ritmul cadențat al pașilor.

— Ploua. Acum nu știu câți ani. Am găsit un prieten. De-al meu. În junglă. Rătăcind întruna. Prin ploaie. Repetând mereu: *Nu știu destul ca să intru, ca să ies din ploaie. Nu știu destul ca să intru, ca să ies din ploaie. Nu știu destul...* O spunea întruna. Chiar așa. Sărmanul nenorocit!

— Nu mai vorbi atâta, n-o să mai poți respira!

Alergau...

Râdeau cu toții. Încă mai râdeau când au ajuns la ușă. Simmons izbi ușa de perete cu o lovitură.

— Hei! strigă el. Aduceți-ne cafeaua și chiflele!

Nu răspunse nimeni. Intrară. Domul Soarelui era pustiu și întunecat. Nu exista nici un soare artificial plutind ca un balon cu gaz în mijlocul tavanului siniliu. Nu-i aștepta nici un fel de mâncare. Era frig ca într-un beci. Și printr-o mie de găuri proaspăt făcute în tavan picura apa, cădea ploaia, îmbibând covoarele groase și mobila masivă modernă și stropind mesele de sticlă. Jungla se întindea în încăpere ca o masă de mușchi, acoperind bibliotecile și canapelele. Ploaia se scurgea prin găurile din tavan și se oprea pe fața lor.

Pickard începu să râdă încetișor.

— Taci, Pickard!

— Dumnezeule, ia uite ce ne așteaptă aici! Nici mâncare, nici soare, nimic. Venusienii... ei au făcut-o, bineînțeles!

Simmons încuviință din cap. Ploaia îi șuvoia pe față. Apa îi pătrunse în părul cărunț și pe sprâncenele albe.

— Din când în când venusienii ies din mare și atacă un Dom al Soarelui. Știu că distrugând un Dom al Soarelui ne distrug pe noi.

— Dar Domurile Soarelui nu sunt apărate cu arme?

— Desigur, spuse Simmons pășind spre un loc relativ uscat. Dar au trecut cinci ani de la ultima tentativă a venusienilor. Apărarea a slăbit. Domul ăsta l-au luat prin surprindere.

— Unde sunt cadavrele?

— Le-au dus venusienii în mare. Am auzit că folosesc o metodă de-a dreptul fascinantă ca să te înece. Durează opt ore așa cum fac ei. Într-adevăr, încântător.

— Pariez că n-a mai rămas nici un pic de mâncare, râse Pickard.

Locotenentul se încruntă la el și îl aprobă din cap ca să-l vadă Simmons, care scutură din cap și se întoarce într-o încăpere situată pe o latură a salonului oval. În bucătărie erau împrăștiate bucăți de pâine înmuiată și carne pe care apăruse un puf fin verzui. Ploaia intra și în bucătărie printr-o sută de găuri făcute în acoperiș.

— Extraordinar! exclamă locotenentul uitându-se la găuri. Nu cred că putem să astupăm găurile astea și să rămânem aici.

— Fără mâncare, domnule! Văd că mașinăria asta a soarelui e distrusă. Singura noastră șansă este să mergem la următorul Dom al Soarelui. Cât o fi până acolo?

— Nu-i departe. Din câte îmi amintesc, aici au construit două destul de aproape unul de celălalt. Poate că, dacă am aștepta aici, o echipă de salvare de la celălalt ar putea să...

— Probabil că a fost deja aici și a plecat acum câteva zile. Cam peste șase luni o să trimită aici o echipă să repare totul, când obțin fonduri de la Congres. Nu cred că e bine să așteptăm.

— Bine, atunci. O să mâncăm ce ne-a mai rămas din rația de mâncare și plecăm spre următorul Dom al Soarelui.

Pickard se plânse:

— Dacă măcar pentru câteva minute nu m-ar mai izbi ploaia asta în cap! Dacă aș putea măcar să-mi amintesc cum e să stai fără să te deranjeze nimic! Își puse mâinile pe cap și rămase așa. Îmi amintesc că atunci când eram la școală stătea în spatele meu un idiot care mă teroriza, mă ciupea toată ziua. M-a ciupit săptămâni și chiar luni în șir. Aveam brațele înnegrite, învinețite și mă dureau tot timpul. M-am gândit că o să-mi pierd mințile de la atâtea ciupituri. Într-o zi sigur am luat-o razna de la atâtea durere, m-am întors, am înșfăcat un echer metalic pe care îl foloseam la desen tehnic și aproape că l-am omorât pe nemernicul ăla. Mai că i-am retezat capul ăla nenorocit. Aproape că i-am smuls un ochi înainte să mă scoată din clasă și țipam întruna: *De ce nu mă lasă în pace? De ce nu mă lasă în pace?* Ei, frățioare, continuă încleștându-și mâinile pe cap, scuturându-l, strângându-l, cu ochii închiși. Dar ce știu eu? Pe cine să lovesc, cui să-i spun să înceteze, să nu mai mă deranjeze? Ploaia asta cretină e exact ca ciupitul – se ține de tine, e tot ce auzi, tot ce simți.

— O să ajungem la celălalt Dom al Soarelui până la ora patru.

— Domul Soarelui? Uitați-vă la ăsta! Ce se întâmplă dacă dispar de

pe Venus toate Domurile Soarelui? Ce se-ntâmplă atunci? Ce se-ntâmplă dacă toate au găuri în tavan, pe unde curge ploaia?

— Trebuie să riscăm.

— M-am săturat să tot riscăm. Tot ce-mi doresc este un acoperiș deasupra capului și puțină liniște. Vreau să fiu singur.

— Dacă rezisti, asta o să se-ntâmpile peste opt ore.

— Nu-ți face griji, rezist destul de bine! răsă Pickard fără să se uite la ei.

— Hai, să mâncăm! zise Simmons urmărindu-l cu privirea.

Au pornit-o din nou spre sud, de-a lungul coastei. După patru ore trebuiră să înainteze pe uscat ca să ocolească un râu lat de o milă, al cărui curs era atât de rapid încât era imposibil de navigat pe el. Au mers șase mile pe uscat până la un loc unde râul țâșnea deodată din pământ ca o rană mortală. Merseră prin ploaie pe uscat și se întoarseră la mare.

— Trebuie să dorm, zise Pickard în cele din urmă și se prăbuși. N-am mai dormit de patru săptămâni. Am fost obosit, dar n-am putut. O să dorm aici.

Cerul se întuneca. Se lăsa noaptea pe planeta Venus și era atât de întuneric că era periculos să mai umbli. Simmons și locotenentul căzură și ei în genunchi și locotenentul zise:

— Bine, să vedem ce putem face. Am mai încercat, dar nu știu. Se pare că somnul nu este unul dintre lucrurile pe care le poți avea pe o astfel de vreme.

Se întinseră cu toții, ținându-și capetele ridicate pentru ca apa să nu le intre în gură și închiseră ochii. Locotenentul avu spasme. Nu dormea. Erau niște chestii care i se târau pe piele. Niște chestii care i se așezaseră în straturi pe piele. Picăturile de ploaie cădeau și se amestecau cu alte picături și se transformau în șuvoaie ce i se prelingeau pe trup și, în timp ce îi alunecau pe trup, puieții pădurii prindeau rădăcini în hainele lui. Simțea iedera cățărându-i-se pe trup, alcătuiindu-i al doilea strat de îmbrăcăminte. Simțea floricelele înmugurind, desfăcându-și petalele și veștejindu-se; simțea în continuare ploaia răpăindu-i pe cap și pe corp. În noaptea luminată de vegetația care sclipea în întuneric, zărea siluetele celorlalți ca doi bușteni căzuți care fuseseră acoperiți de învelișuri de iarbă și flori. O rafală de ploaie îl izbi în față. Își acoperi fața cu mâinile. O altă rafală îl lovi pe gât. Se întoarse cu burta în mocirlă, pe plantele ca de cauciuc și ploaia începu să-i ropotească pe spate și pe picioare.

Sări brusc în picioare și începu să se scuture de apă. Parcă îl

atingeau o mie de mâini și nu mai voia să-l atingă nimeni. Nu mai suporta să fie atins. Se răsuci în balta în care stătea și se lovi de ceva; știa că e Simmons stând în picioare în ploaie, strănutând de la umezeală, tușind și înecându-se. Și, în următorul moment, Pickard era în picioare, alergând de colo, colo.

— Stai puțin, Pickard!

— Încetează, încetează! striga acesta.

Trase șase gloanțe în cerul nopții. În străfulgerarea prafului de pușcă văzură miriade de stropi de ploaie parcă suspendați o clipă într-un uriaș chihlimbar nemișcat, parcă ezitând, șocați de explozie. Cincisprezece miliarde de picături, cincisprezece miliarde de lacrimi, cincisprezece miliarde de bijuterii pe un ecran alb de catifea. Și apoi, după ce a dispărut lumina, picăturile care parcă așteptaseră să fie fotografiate, care își suspendaseră goana spre pământ, căzură peste ei și îi înțepară ca un roi de insecte, înfrigurându-i și îndurerându-i.

— Încetează! Încetează!

— Pickard!

Dar acum Pickard nu făcea decât să stea stingher în picioare. Când locotenentul aprinse o lampă mică portabilă și o îndreptă spre fața șiroindă a lui Pickard, acestuia i se dilată ochii. Avea gura deschisă, fața întoarsă spre cer și ploaia îi cădea pe limbă, stropindu-l. Îi cădea în ochi, încețoșându-i privirea și i se rostogolea pe nări ca o spumă fină.

— Pickard!

Bărbatul nu vru să răspundă. Stătea pur și simplu acolo, cu ploaia care se rostogolea spumegând și i se oprea în părul albit. Bijuteriile de apă îi picurau pe gât și pe încheietura mâinii ca niște cătușe.

— Pickard! Noi plecăm! Mergem mai departe. Vino cu noi!

Ploaia i se scurgea din urechi.

— Mă auzi, Pickard?

Era ca și cum ar fi țipat într-o fântână.

— Pickard!

— Lasă-l în pace! zise Simmons.

— Nu putem pleca fără el.

— Și ce-o să-i facem, o să-l ducem în spate? zise Simmons scuișcând. Nu ne mai e de nici un folos; nici lui însuși nu-i mai e de folos. Știți ce-o să facă? Pur și simplu o să stea acolo și o să se înece.

— Poftim?

— Ar fi trebuit să știți asta până acum. Nu știți povestea? O să rămână pur și simplu în picioare cu fața spre cer și o să lase ploaia să-i intre în nări și în gură. O să respire apă.

— Nu!

— Așa l-au găsit atunci pe generalul Mendt. Stătea pe o stâncă, avea capul pe spate și înghițea apa de ploaie. A avut plămânii plini cu apă.

Locotenentul îndreptă din nou lumina spre fața neclintită. Pickard scotea pe nări un sunet subțirel de respirație amestecată cu apă.

— Pickard! țipă locotenentul, plesnindu-l peste față.

— Nici măcar nu mai simte, zise Simmons. Stai câteva zile în ploaia asta și n-o să-ți mai simți nici fața, nici picioarele, nici mâinile.

Locotenentul își privi îngrozit mâinile. Nu le mai simțea.

— Dar nu-l putem lăsa pe Pickard aici!

— Să v-arăt ce putem face! zise Simmons descărcându-și arma.

Pickard se prăbuși pe pământul inundat de ploaie.

— Nu vă mișcați, domnule locotenent! zise Simmons. Am arma pregătită și pentru dumneavoastră. Mai gândiți-vă! N-ar mai fi făcut nimic, ar fi stat acolo în picioare sau jos și s-ar fi înecat. E mai repede așa.

Locotenentul clipi uitându-se spre trupul neînsuflețit:

— Dar l-ai omorât!

— Da, pentru că, devenind o povară, ne-ar fi omorât el pe noi. l-ați văzut fața. Nu mai era în toate mințile.

După o clipă locotenentul încuviință din cap:

— Bine.

O porniră mai departe prin ploaie. Era întuneric, iar lămpile lor aruncau o rază de lumină ce străpungea ploaia numai la câțiva metri. După o jumătate de oră au fost siliți să se oprească și să stea toată noaptea răbdând de foame, așteptând să se ivească zorii. Când s-a făcut dimineață, totul era cenușiu și ploua la fel ca înainte. O porniră din nou la drum.

— Am calculat greșit! zise Simmons.

— Nu. Mai avem o oră.

— Vorbește mai tare! Nu te aud!

Simmons se opri și zâmbi:

— Iisuse! zise el acoperindu-și urechile. Urechile mele! S-au răzbunat pe mine. Toată ploaia asta a reușit să mă amortească până la oase.

— Nu mai auzi nimic? întrebă locotenentul.

— Poftim? îl privi Simmons derutat.

— Nimic. Hai să mergem!

— Cred că o să aștept aici. Mergeți mai departe!

— Nu poți face asta!

— Nu te aud. Duceți-vă! Am obosit. Nu cred că Domul Soarelui e în

direcția asta. Și, chiar dacă e, are probabil, ca și celălalt, găuri în acoperiș. Cred că pur și simplu o să mă așez aici.

— Ridică-te imediat!

— Cu bine, domnule locotenent!

— Nu poți renunța acum!

— Am aici o armă care-mi zice să stau. Chiar nu-mi mai pasă deloc.

Încă n-am înnebunit, dar nici mult nu mai am. Nu vreau să ajung așa.

Îndată ce n-o să vă mai văd, am să folosesc arma asta pentru mine.

— Simmons!

— Mi-ai rostit numele. Îl pot citi pe buzele tale.

— Simmons!

— Uite, e doar o chestiune de timp. Pot să mor acum sau peste câteva ore. Așteptați să ajungeți la următorul Dom al Soarelui, dacă o să ajungeți vreodată acolo, și o să descoperiți că plouă prin acoperiș. Ar fi ceva, nu?

Locotenentul așteaptă puțin și o porni din nou prin ploaie. Se întoarce și mai strigă o dată înapoi, dar Simmons stătea acolo cu arma în mână, așteptând să nu-l mai vadă. Scutură din cap și îi făcu locotenentului semn cu mâna să meargă mai departe.

Locotenentul nici măcar n-a auzit împușcătura. În timp ce mergea, începu să mănânce florile. Stătuseră ceva timp pe jos și nu erau otrăvitoare; dar nici hrănitoare nu erau în vreun fel, așa că un minut mai târziu i se făcu rău și le vomită pe toate. Luă niște frunze și încercă să-și meșterească o pălărie, dar mai încercase și altădată; ploaia îi măcinase frunzele de pe cap. O dată smulsă, vegetația putrezea instantaneu și i se împrăștia printre degete în bucăți cenușii.

Încă cinci minute, își spuse. Încă cinci minute și după aceea o să intru în mare și o să tot merg. N-am fost făcuți pentru asta. Nici un pământean n-a putut și n-o să poată să suporte. Nervii, nervii...

Merse poticnindu-se printr-o mare de nămol și frunziș și ajunsese la un delușor. Undeva, în depărtare, se zărea o pată murdară pâlpâind în vâlurile reci de ploaie. Următorul Dom al Soarelui. Printre copaci, foarte departe, se vedea o clădire mare, galbenă, de formă rotundă. Rămase pentru o clipă în picioare clătinându-se, cu privirea ațintită asupra ei.

Începu să alerge, dar încetini pasul pentru că i se făcuse frică. Nu strigă. *Dacă e același? Dacă e Domul cel mort, fără nici un fel de soare înăuntru?* se gândi el. Alunecă și căzu. *Stai aici!* își zise, *nu e cel bun. Stai aici! N-are nici un rost! Bea cât vrei!* Dar reuși să se ridice din nou în picioare, traversă câteva râulețe și luminița se făcu mai strălucitoare și atunci începu iar să alerge. Picioarele i se zdrobeau de oglinzi și de sticlă, brațele i se izbeau de diamante și pietre prețioase. Stătea în fața

ușii luminate. Citi cuvintele gravate deasupra: *Domul Soarelui*. Își întinse mâna amărâtă ca să-l atingă. Apoi apăsă pe clanță și aproape se rostogoli înăuntru. Rămase nemișcat cercetând cu privirea în jur. În spatele lui, ploaia răpăia la ușă. În față, pe o măsuță joasă era un vas de argint cu ciocolată fierbinte aburindă și o ceașcă plină, cu bucăți de șarlotă plutind în ea. Și lângă ele, pe altă tavă, erau așezate sandviciuri zdrene cu carne de pui din belșug, roșii tăiate proaspăt și ceapă verde. Chiar pe un suport, în fața ochilor lui, era un prosop turcesc gros, de culoare verde și mai era și un coș în care să arunce hainele ude, iar în dreapta lui, o cămăruță în care razele soarelui te puteau usca instantaneu. Pe un scaun era o uniformă curată de schimb, lăsată acolo în așteptarea cuiva – a lui sau a vreunui alt rătăcit – ca să o folosească. Puțin mai încolo era cafeaua fierbinte în samovare de cupru și un fonograf din care se auzea în surdina muzică. Mai erau și cărți legate în piele roșie și maro. Iar lângă cărți era un pat de companie, un pat moale și adânc pe care te puteai întinde gol să bei sub razele trimise de lucrul acela mare și minunat care domina camera în toată lungimea ei.

Își puse mâinile la ochi. Văzu oameni îndreptându-se spre el, dar nu le zise nimic. Așteptă, își deschise ochii și se uită. Apa din uniformă i se scursese într-o baltă la picioare și simțea cum i se usucă părul, și fața, și pieptul, și brațele, și picioarele.

Se uita la soare. Atârna în mijlocul camerei, mare, incandescent și cald. Nu scoase un sunet și nu se auzea nimic în cameră. Ușa era închisă, iar ploaia devenise acum o amintire pentru trupul care îl ustura tot. Soarele era în înaltul cerului senin al camerei; cald, fierbinte, strălucitor și blând.

Păși mai departe, smulgându-și hainele din mers.

OMUL DIN RACHETĂ

Licuricii electrici se roteau deasupra părului de abanos al mamei ca să-i lumineze calea. Stătea în ușa dormitorului, privindu-mă în timp ce treceam prin holul pustiu:

— De data asta o să m-ajuti să-l țin aici, nu-i așa? întrebă ea.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Te rog! Licuricii îi proiectau pe față fragmente de lumină intermitentă. De data asta nu mai are voie să plece iar.

— Bine! i-am spus, după ce am stat acolo o clipă. Dar n-are rost.

Plecă, iar licuricii pluteau spre ea prin circuitele lor electrice, ca o constelație hoinară, arătându-i pe unde să pășească în întuneric. Am auzit-o spunând cu vocea pierită: *Trebuie să încercăm, oricum.*

Alți licurici mă urmară până în camera mea. Când am întrerupt cu greutatea corpului un circuit din pat, licuricii se stinseră. Era miezul nopții; eu și mama așteptam pe întuneric în paturile noastre, în camere separate. Patul începu să mă legene și să îmi cante. Am apăsât pe un buton, iar legănatul și cântatul au încetat. Nu voiam să dorm. Nu voiam deloc să dorm.

Noaptea asta nu se deosebea cu nimic de o mie altele din vremea noastră. Ne trezeam noaptea și simțeam cum aerul rece s-a încălzit, simțeam rafalele fierbinți de vânt sau vedeam cum pereții deveneau incandescenti pentru o clipă și atunci ne dădeam seama că racheta *lui* era deasupra casei – racheta lui, iar stejarii se zdruncinau din cauza impactului. Și eu stăteam întins în pat, cu ochii larg deschiși, abia respirând, și mama era în camera ei. Îi auzeam vocea prin interfonul instalat între camere:

— Ai simțit?

Și eu răspundeam:

— El era, e bine.

Era nava tatălui meu trecând pe deasupra orașului, un orașel unde navele spațiale n-ajungeau niciodată. Rămâneam treji următoarele două ore, gândindu-se: *Acum tata a aterizat în Springfield, acum e pe pistă, acum semnează documentele, acum e în elicopter, acum e deasupra râului, acum, deasupra dealurilor, acum aterizează cu elicopterul pe modestul aeroport de aici, din Green Village...* Și, de obicei, era trecut de miezul nopții când eu și mama ascultam, ascultam... întinși în răcoarea paturilor noastre separate.

Acum merge pe Bell Street. Întotdeauna merge pe jos... nu ia niciodată un taxi... acum trece prin parc, acum dă colțul la Oakhurst și

acum...

Mi-am ridicat capul de pe pernă. În celălalt capăt al străzii, se auzeau pași apropiindu-se într-un ritm vioi, energic, alert. Acum au luat-o spre casa noastră, au ajuns pe treptele din față. Și amândoi, eu și mama, zâmbeam în răcoarea nopții când am auzit ușa de la intrare deschizându-se cu o mișcare familiară, am auzit cuvinte de bun venit rostite în șoaptă și pe urmă ușa de jos deschizându-se...

Trei ore mai târziu am apăsat încet pe clanța de metal de la ușa lor, ținându-mi respirația, împleticindu-mă într-o beznă asemănătoare spațiului dintre planete, cu mâna întinsă ca să ajung la geanta neagră așezată la piciorul patului. După ce am luat-o, am alergat fără zgomot spre camera mea, zicându-mi: *N-o să vrea să-mi spună, nu vrea ca eu să știu.*

Din geanta deschisă se revărsă uniforma lui neagră ca o pâclă groasă, cu stele care licăreau ici și colo în material. Am frământat materialul negru cu mâinile calde; am mirosit planeta Marte, un miros de iederă verde, și planeta Mercur, iz de sulfură și foc. Am mirosit Luna lăptoasă și am simțit asprimea stelelor. Am băgat uniforma într-o mașină centrifugă pe care o construisem cu un an în urmă, la un laborator din clasa a IX-a, și i-am dat drumul. Destul de repede s-a strâns într-o retortă o pudră fină pe care am pus-o la microscop. Și, în timp ce părinții mei dormeau fără să știe nimic, iar casa dormea și ea, cu toate aparatele ei de făcut mâncare și de servit, cu toți roboții ei de menaj adânciți într-un somn electric, eu cercetam firele strălucitoare de praf meteoric, cozile de cometă și argila de pe Jupiter cel îndepărtat – toate sclipind ca niște universuri în sine care mă îndesau cu o viteză uimitoare printr-un tunel, la miliarde de mile depărtare în spațiu.

În zori, epuizat de această călătorie și speriat să nu fiu descoperit, am dus geanta cu uniforma înapoi în camera părinților. Apoi m-am dus la culcare, numai ca să mă trezesc la sunetul scos de mașina pentru curățătoria chimică oprită jos, în curte. Au luat cu ei uniforma neagră. *Ce bine că n-am așteptat!* mi-am zis. Pentru că uniforma o să fie înapoi într-o oră, fără să mai păstreze vreo urmă din destinul și din călătoriile ei.

M-am culcat la loc, ținând deasupra inimii, în buzunarul de la piept al pijamalei, sticluța cu praful magic.

Când am coborât, tata stătea la masa de micul dejun și tocmai mușca dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ai dormit bine, Doug? mă întrebă de parcă el ar fi fost aici tot

timpul, ca și cum nici n-ar fi lipsit trei luni.

— Da! i-am răspuns.

— Vrei pâine prăjită?

Apăsă pe un buton și masa de micul dejun îmi făcu patru felii rumene de pâine prăjită.

Mi-l amintesc pe tata în după-amiaza aceea, săpând întruna în grădină. Parcă era un animal ce căuta ceva. Îi și văd mișcările iuți ale brațelor lungi, bronzate, în timp ce planta, bătătorea pământul, fixa, tăia și curăța copacii de uscături. Fața bronzată îi era mereu întoarsă spre pământ, cu privirea concentrată asupra a ceea ce făcea, niciodată ridicată spre cer, niciodată fixată pe mine sau măcar pe mama, decât dacă îngenuncheam cu el ca să simțim cum pământul umed pătrundea prin salopetă până la genunchi, ca să ne afundăm mâinile în nămolul negru, fără să ne uităm la cerul limpede... format din bucăți de forme diferite. Atunci își arunca privirea într-o parte, la mama sau la mine, și ne făcea tandru cu ochiul, după care își vedea mai departe de treabă, încovoiat acolo cu fața în jos, cu soarele arzându-i spatele.

În noaptea aceea am stat pe verandă în balansoarul mecanic care ne-a legănat, a suflat o adiere spre noi și ne-a cântat. Era vară; stăteam sub lumina lunii, beam limonadă, țineam în mână paharele reci, iar tata citea stereo-ziarele inserate în pălăria specială pe care ți-o puneai pe cap și care întorcea paginile microscopice în fața lupelor dacă clipeai de trei ori la rând. Tata fuma și îmi povestea cum era în 1997, când era doar un băiețel. După un timp spuse, așa cum o făcuse întotdeauna:

— De ce nu te duci să te joci, Doug?

N-am zis nimic, dar mama a răspuns în locul meu:

— Se joacă în nopțile când nu ești tu aici.

Tata se uită la mine și, pentru prima oară în ziua aceea, la soare. Mama îl urmărea mereu când se uita la stele. În prima zi și în prima noapte după ce ajungea acasă nu se prea uita la cer. Mi-l închipuiam ocupat cu grădăritul, tenace și absorbit de ce făcea, cu fața aproape îngropată în pământ. Dar în seara următoare se uita mai mult la stele. Ziua, mama nu se teme prea tare de cer, dar noaptea ar fi vrut să stingă stelele și uneori aproape că o vedeam căutând un buton imaginar ca să le stingă, dar nu-l găsea niciodată. Și poate din a treia seară, tata stătea mult aici, pe verandă, după ce mergeam la culcare și pe urmă o auzeam pe mama chemându-l, așa cum mă chema pe mine uneori de la joacă. După aceea îl auzeam pe tata cum ofta în timp ce încuia ușa cu ochiul electric. Dimineața următoare la micul dejun, aruncam o privire în jos și îi vedeam geanta neagră zăcându-i la

picioare în timp ce își întindea unt pe pâinea prăjită, și mama dormea până mai târziu.

— Ei, să ne vedem cu bine, Doug! zicea el și ne strângeam mâna.

— Peste trei luni?

— Exact.

Și o porni pe stradă, fără să ia vreun elicopter, un coleopter mecanic sau vreun autobuz. Mergea pur și simplu pe jos, cu uniforma ascunsă în gentuța de umăr. Nu voia să creadă cineva că era vanitos pentru că era omul cu racheta.

O oră mai târziu, mama cobora să ia micul dejun – o felie uscată de pâine prăjită.

Dar acum era seară, prima seară, seara cea bună, și el nu prea se uita la stele.

— Haideți să mergem la carnavalul TV! am zis eu.

— Hai! răspunse tata.

Mama îmi zâmbi.

Am pornit-o în goană spre oraș, într-un elicopter, și l-am dus pe tata la o mie de expoziții, ca să-l pot face să se uite numai la noi, fără să se mai uite și în altă parte. Ne amuzam de toate caraghioslăcurile, deveneam gravi când vorbeam despre lucruri serioase și eu mă gândeam: *Tatăl meu merge pe Saturn, pe Neptun și pe Pluto, dar nu-mi aduce niciodată cadouri. Tații altor băieți, care călătoresc prin spațiu, le aduc la întoarcere bucățele de minereu de pe Callisto, bucăți de meteori sau nisip albastru. Dar eu trebuie să-mi fac propria mea colecție, cumpărând de la alți băieți fragmente din stânci de pe Marte și nisip de pe Mercur, pe care le împrăștiu prin toată camera și despre care tata nu comentează niciodată nimic.*

Îmi amintesc că o dată i-a adus ceva mamei. Plantase cândva în curte niște floarea-soarelui adusă de pe Marte, dar, după ce a stat o lună departe de casă, mama a ieșit într-o zi din casă și le-a tăiat pe toate.

Când ne-am oprit în fața unor obiecte tridimensionale, fără să mă gândesc, m-am auzit rostind o întrebare pe care i-o puneam lui tata mereu:

— Cum e acolo, în spațiu?

Mama îmi aruncă o privire îngrozită. Era prea târziu.

Tata stătu acolo o jumătate de minut încercând să găsească un răspuns, după care a ridicat din umeri.

— Nu e nimic mai frumos pe lumea asta.

Și-a dat imediat seama ce-a spus și a abordat un alt ton:

— A, nu e cine știe ce. Rutină. Nu ți-ar plăcea, zise privindu-mă

neîncrezător.

- Dar te întorci mereu acolo!
- Obişnuinţa.
- Acum unde-o să mergi?
- Încă nu m-am hotărât. Mă mai gândesc.

Întotdeauna se *mai* gândea. Pe atunci piloţii de rachete erau destul de puţini, de-asta putea să aleagă şi să lucreze când voia. În a treia noapte după întoarcerea acasă, îl puteai vedea scrutând stelele, alegându-şi următoarea destinaţie.

- Haideţi! zise mama. Să mergem acasă!

Era încă devreme când am ajuns acasă. Am vrut ca tata să-şi pună uniforma. N-ar fi trebuit să-i cer asta – o întrista mereu pe mama – dar n-am putut rezista. M-am tot ținut de capul lui, deşi mereu mă refuza. Nu-l văzusem niciodată în ea, şi în cele din urmă mi-a zis:

- Bine, hai!

Am aşteptat în salon în timp ce el s-a dus sus prin aeroportor. Mama se uita la mine posomorâtă, ca şi cum nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi făcea una ca asta. Mi-am întors privirea:

- Îmi pare rău, i-am zis.
 - Nu-mi eşti deloc de ajutor. Dar deloc.
- O clipă mai târziu se auzi un foşnet în aeroportor.
- Iată-mă! zise tata cu voce scăzută.

I-am admirat uniforma. Era de un negru lucios cu nasturi argintii şi cu bordură argintie căzând peste tocurile cizmelor negre. Parcă cineva ar fi tăiat nişte braţe, nişte picioare şi un trunchi dintr-o pâclă, cu stelute sclipind printre ele. Îi venea la fel de bine ca o mânăuşă întinsă pe o mână lungă şi fină. Mirosea a aer proaspăt, a metal şi a spaţiu. Mirosea a foc şi a timp.

Tata stătea acolo în mijlocul camerei, zâmbind jenat.

- Întoarce-te! îl rugă mama privindu-l cu nişte ochi trişti.

Când era plecat, nu vorbea niciodată despre el. Nu vorbea niciodată despre nimic în afară de vreme sau de gâtul meu şi de buretele pe care să-l folosesc ca să mă frec pe gât sau despre faptul că avea insomnii. O dată mi-a zis că lumina e prea puternică noaptea.

- Dar săptămâna asta nici nu e lună! i-am zis.
- Dar sunt stele! răspundea ea.

M-am dus la magazin şi i-am adus nişte jaluzele de un verde închis. În timp ce stăteam în pat, în noaptea aceea, am auzit-o trăgându-le până la pervaz. Era un foşnet prelung.

O dată am încercat să tund iarba.

— Nu! strigase mama din ușă. Lasă mașina acolo!

Așa că, timp de trei luni, am stat cu iarba așa, fără să o tundem. A tăiat-o tata când a venit acasă.

Nici nu mă lăsa să fac nimic altceva, cum ar fi să repar aparatul electric pentru micul dejun sau cititorul mecanic. Păstra totul ca pentru ziua de Crăciun. Și atunci îl vedeam pe Tata ciocănind și cârpășind, dar mereu zâmbind la ceea ce făcea, iar Mama zâmbea și ea, fericită.

Nu, nu vorbea niciodată despre el când era plecat. Iar în ceea ce-l privea pe Tata, el niciodată nu făcea nimic ca să ne contacteze de la milioane de mile depărtare. Ne-a spus odată:

— Dacă v-aș suna, aș vrea să fiu cu voi. N-aș fi fericit.

Cândva Tata mi-a spus:

— Mama ta se poartă câteodată cu mine ca și cum n-aș fi prezent — ca și cum aș fi invizibil.

Am fost de față la o astfel de situație. Se uita dincolo de el, peste umeri, la bărbia sau mâinile lui, dar niciodată în ochii lui. Și dacă se întâmpla să se uite în ochii lui, atunci parcă avea ochii acoperiți cu o pielețică, precum animalele care adorm. Răspundea afirmativ atunci când trebuia, zâmbea, dar întotdeauna cu o jumătate de secundă mai târziu decât ne așteptam.

— Nu-mi simte prezența, spuse Tata.

Alte dată, amândoi erau prezenți unul pentru celălalt, se țineau de mână, se plimbau în jurul blocului sau se plimbau cu bicicleta, iar părul mamei flutura în urma ei, precum al unei fete. Obișnuia să oprească toate aparatele mecanice din bucătărie și să-i coacă delicioase prăjituri, plăcinte și fursecuri, privindu-l insistent, zâmbindu-i cu un surâs adevărat. Dar la sfârșitul unei astfel de zile, când el era acolo pentru ea, mama obișnuia să plângă. Tata stătea neajutorat, privind rătăcit prin încăpere ca și cum voia parcă să găsească un răspuns, dar nu-l găsea niciodată.

Tata se întoarce ușor, în uniformă, ca să-l putem vedea.

— Încă o dată, spuse Mama.

A doua zi dimineată, Tata intră alergând în casă, cu mâinile pline de bilete. Erau bilete roz de rachetă pentru California, bilete albastre pentru Mexic.

— Haideți! spuse el. Cumpărăm niște haine de unică folosință și le ardem după ce se murdăresc. Uitați, luăm racheta de la prânz pentru Los Angeles, apoi elicopterul de la ora două spre Santa Barbara, apoi avionul de la ora nouă spre Ensenada, unde o să rămânem peste noapte.

Ne-am dus în California, în sus și-n jos pe Coasta Pacificului, timp de o zi și jumătate, până ne-am instalat, în cele din urmă, pe plaja de la Malibu, unde am prăjit cârnăciori afumați. Tata asculta mereu sau cânta, sau păzea lucrurile din jurul său, ținându-se de ele ca și cum lumea era o forță centrifugă care se învârtea atât de rapid încât l-ar fi putut arunca de lângă noi în orice moment.

În ultima după-amiază la Malibu, Mama rămase în camera de hotel. Tata stătea întins pe nisip, lângă mine, de mult timp, sub soarele arzător.

— Ah, oftă el, asta e! Avea ochii ușor închiși; stătea întins pe spate, bând lumina soarelui. De asta ți-e *dor*, spuse el.

Voia să spună „De asta ți-e dor pe rachetă”, bineînțeles. Dar nu spusese niciodată „rachetă” sau să fi adus vorba de rachetă și de lucrurile care îți lipsesc când ești în rachetă. Pe rachetă nu era vânt sărat sau cer albastru sau soare galben sau mâncărurile Mamei. Pe rachetă n-ai putea să vorbești cu fiul tău de paisprezece ani.

— Hai, să aud, spuse el, în cele din urmă. Și știam că urma să vorbim așa cum obișnuiam să facem mereu, trei ore întregi. Toată după-amiaza, sub soarele leneș, am pălăvrăgit despre notele mele de la școală, despre cât de sus puteam să sar, cât de repede puteam să înot.

Tata dădea din cap de câte ori spuneam ceva, zâmbea și mă bătea ușor peste piept în semn de aprobare. Discutam. Nu vorbeam despre rachete sau spațiu, ci despre Mexic, unde mersesem de mult cu o mașină antică, despre fluturii pe care îi prinsesem în pădurile tropicale din Mexicul cald și verde, la prânz, văzând cum sute de fluturi erau aspirați de radiatorul mașinii. Mureau acolo, bătând din aripile lor albastre și stacojii, răsucindu-se, frumos și trist. Vorbeam despre astfel de lucruri, în loc să discutăm despre lucrurile despre care îmi doream într-adevăr să vorbesc. Iar el mă asculta. Asta făcea, ca și cum încerca să se alimenteze cu toate sunetele pe care le auzea. Asculta vântul și oceanul cu valuri înalte și vocea mea, mereu cu o atenție profundă, cu o concentrare care aproape excludea însăși corpurile fizice, păstrând doar sunetele. Închidea ochii ca să asculte. Îl vedeam cum asculta mașina de tuns iarbă, în timp ce o împingea el însuși, în loc să folosească telecomanda; îl vedeam adulmecând iarba tăiată care sărea pe el prin spatele mașinii, ca dintr-o fântână.

— Doug, spuse el, pe la cinci după-amiaza, în timp ce ne adunam prosoapele și ne întorceam, mergând pe plajă, pe lângă valurile care se spărgeau la mal. Vreau să-mi promiți ceva.

— Ce anume?

— Să nu te faci pilot de rachetă.

M-am oprit.

— Vorbesc serios, spuse el. Deoarece, atunci când ești acolo, îți dorești să fii aici, iar când ești aici, îți dorești să fii acolo sus. Nu face asta! Nu te lăsa acaparat de asta!

— Dar...

— N-ai de unde să știi cum este. De fiecare dată când sunt acolo, mă gândesc: „Dacă mă mai întorc pe Pământ, voi rămâne colo, nu voi mai pleca niciodată”. Dar tot plec, cred că întotdeauna voi pleca.

— De mult timp mă gândesc să mă fac pilot de rachetă, am spus eu.

El nu mă auzi.

— Am încercat să rămân aici. Sâmbăta trecută, când am ajuns acasă, am încercat al naibii de mult să rămân.

Mi-l aminteam stând în grădină, transpirând, mergând, făcând, ascultând și știam că făcea asta ca să se convingă singur că marea și orașele, și pământul, și familia erau singurele lucruri reale și bune.

Dar știam unde-o să fie în seara aceea: pe veranda din față, uitându-se la bijuteriile de pe Orion.

— Promite-mi că n-o să fii ca mine! a zis.

Am ezitat puțin înainte de a răspunde:

— Bine.

Mi-a strâns mâna și a zis:

— Ce băiat cuminte!

Cina a fost bună în seara aceea. Mama se agitase prin bucătărie cu mâinile pline de scorțișoară, de aluat, de cratițe și tigăi clinchetind și acum pe masă aburea un curcan umplut uriaș, alături de care stăteau sos de afine, mazăre și plăcintă de dovleac.

— În luna august? se mirase tata.

— N-o să fii aici de Ziua Recunoștinței⁽⁶⁾!

— Chiar că n-o să fiu!

Adulmecă toate mirosurile, ridicând capacul la fiecare tavă și lăsând aroma fierbinte să-i aburească fața bronzată. La fiecare fel de mâncare scotea aceeași exclamație: „Mm!”. Se uită la cameră și la mâinile lui. Se uită la tablourile de pe pereți, la scaune, la masă, la mine și la mama. Își dresе vocea. L-am văzut că în momentul acela lua o hotărâre:

— Lilly!

— Da? îi răspunse mama de partea cealaltă a mesei pe care o așezase ca pe o minunată capcană de argint, un miraculos puț mustind de zeamă în care soțul ei, ca o fiară preistorică agitându-se, prinsă într-

o groapă cu smoală, ar putea fi în sfârșit capturat și ținut acolo, iscodind cu privirea printr-o închisoare de iadeșuri, ferit pe veci de lumea din afară. Îi străluceau ochii.

— Lilly! zise tata din nou.

Spune odată! îmi ziceam nervos în gând. Spune-o repede! Spune că o să stai acasă de data asta! O să rămâi acasă pentru totdeauna și n-o să mai pleci niciodată! Spune-o!

Chiar în momentul acela a trecut un elicopter care zdruncină camera și făcu geamurile să vibreze, scoțând un sunet de cristal. Tata se uită spre fereastră.

Seara, stelele turcoaz erau la locul lor, iar roșiatica planetă Marte se ivea la răsărit. Tata se uită un minut întreg la Marte. Pe urmă își întinse mâna spre mine privindu-mă cu ochi goi:

— Îmi mai dai și mie niște mazăre, te rog?

— Mă scuzați! zise mama. Mă duc să mai aduc niște pâine.

Și o zbughi spre bucătărie.

— Dar avem pâine pe masă, am spus eu.

Tata nu-mi aruncă nici o privire în timp ce mânca.

N-am putut să dorm în noaptea aceea. Pe la unu am coborât. Lumina lunii reflectată pe vârfurile caselor semăna cu o bucată de gheață. Roua de pe iarbă strălucea ca o pătură de zăpadă. Stăteam în ușă, îmbrăcat în pijama, și simțeam adierea caldă a nopții și atunci mi-am dat seama că tata stătea pe balansoarul mecanic de pe verandă, legănându-se încet. Îi vedeam profilul, cu capul lăsat pe spate; se uita la stelele care semănau cu o roată dințată. Avea ochii pierduți acolo ca niște cristale gri, cu Luna reflectându-se în amândoi.

Am ieșit și m-am așezat lângă el.

Ne-am legănat ceva vreme în balansoar.

În cele din urmă, am spus:

— Câte feluri de moarte sunt în spațiu?

— Un milion.

— Spune-mi câteva!

— Ești lovit de meteori. Nu mai e aer în rachetă. Sau te smulge vreo cometă și te duce cu ea. Coliziuni. Strangulare. Explozie. Forță centrifugă. Accelerație prea mare. Prea mică. Frigul, căldura, soarele, luna, stelele, planetele, asteroizii, planetoizii, radiațiile...

— Și te înmormântează?

— Nu te mai găsește nimeni niciodată.

— Unde te duci?

— La un miliard de mile depărtare. *Morminte călătoare*, așa li se

spune. Te transformi într-un meteor sau într-un planetoid aruncat într-o călătorie nesfârșită prin spațiu.

N-am zis nimic.

— Încă ceva! adăugă el. În spațiu se întâmplă foarte repede. Moartea. Totul se termină cât ai bate din palme. Nu există agonie. De cele mai multe ori, nici nu-ți dai seama. Mori și asta-i tot.

Am urcat în dormitor.

Era dimineață.

Stătea în prag. Asculta cum cânta canarul galben în colivia lui aurie.

— Păi, m-am hotărât, zise el. Când am să vin data viitoare, am să rămân acasă pentru totdeauna.

— Tată! am spus eu.

— Să-i spui și mamei când se trezește! m-a rugat el.

— Chiar vorbești serios?

Dădu grav din cap:

— Ne vedem peste trei luni!

Și dus a fost. A ieșit pe stradă ducându-și uniforma în geanta secretă, fluierând și uitându-se la copacii înverziți ce-și semețeau vârfurile spre cer. Culegea din mers fructele galbene de chinaberry⁽⁷⁾, pe care le arunca în față îndepărtându-se în lumina alburie a dimineții...

În aceeași dimineață, la numai câteva ore după ce plecase tata, i-am pus mamei câteva întrebări.

— Tata zice că uneori te porți de parcă nu-l auzi și nu-l vezi, i-am zis.

Mi-a explicat totul netulburată:

— Când a plecat în spațiu acum zece ani, mi-am zis: *A murit*. Sau aproape a murit. Așa că mă gândesc la el ca și cum ar fi mort. Și, când se întoarce acasă, de trei sau patru ori pe an, nu mai e el; e doar o amintire plăcută sau un vis. Dacă o amintire sau un vis încetează, nu doare la fel de mult. Așa că mai tot timpul mă gândesc că, de fapt, a murit...

— Dar alteori...?

— Alteori pur și simplu nu mă pot abține. Fac plăcinte și mă port ca și cum ar fi în viață, și asta mă face să sufăr. Nu, e mai bine să cred că n-a mai venit de zece ani și n-o să-l mai văd niciodată. Nu sufăr la fel de mult.

— N-a zis el că data viitoare se întoarce pentru totdeauna?

Scutură încetișor din cap:

— Nu, a murit. Sunt sigură.

— O să se întorcă teafăr, ai să vezi! am contrazis-o.

— Acum zece ani, zise mama, mă gândeam: *Dacă moare pe Venus? N-o să mai suportăm să ne uităm la planeta Venus. Dacă moare pe Marte? N-o să ne mai putem uita niciodată la Marte, planeta incandescentă de pe cer, fără să nu simțim nevoia să intrăm în casă și să încuiem ușa. Sau dacă a murit pe Jupiter, pe Saturn sau pe Neptun? În nopțile când planetele astea se zăresc pe cer, n-o să vrem să mai avem nimic de-a face cu stelele.*

— Bănuiesc că nu, i-am confirmat eu.

Mesajul a ajuns a doua zi.

Mesagerul mi l-a dat mie și l-am citit stând în picioare pe verandă. Apunea soarele. Mama stătea în pragul ușii de plasă, în spatele meu, urmărindu-mă cum împachetez hârtia și o pun în buzunar.

— Mamă!

— Nu-mi spune nimic din ceea ce știu deja! mi-a luat-o ea înainte.

N-a plâns.

Ei, bine, nu Marte, nici Venus, nici Jupiter sau Saturn nu l-au omorât. Nu aveam să nu ne gândim la el de fiecare dată când planetele Jupiter, Saturn sau Marte vor lumina cerul nopții.

Era altceva.

Nava lui spațială se prăbușise pe soare.

Și soarele era imens, înfiorător și necruțător. Era întotdeauna pe cer și n-aveai cum să scapi de el.

Așa că, mult timp după ce a murit tata, mama a dormit zile întregi și n-a vrut să iasă din casă. Luam micul dejun la miezul nopții și prânzul la trei dimineața, iar cina la ora șase, înainte de răsăritul soarelui. Mergeam la toate spectacolele de noapte și ne culcam în zori.

Și mult timp, singurele zile în care am ieșit la plimbare erau zilele când ploua și nu era deloc soare.

BALOANELE DE FOC

Se iscă focul și cuprinse pajiștile văratice scăldate în lumina lunii. Puteai să deslușești fețele strălucitoare ale unchilor și mătușilor. Rachetele se prăbușeau sub privirea verișorilor aflați pe verandă, și așchii carbonizate aterizau cu un zgomot înăbușit pe iarba uscată.

Prea Sfințitul Părinte Joseph Daniel Peregrine își deschise ochii. Ce vis: el și cu verii lui, cu jocurile lor înspăimântătoare, la casa veche a bunicului său din Ohio.

Rămase întins, ascultând ecoul bisericii, ale chiliilor unde stăteau alți preoți. Oare acum, în ajunul lansării rachetei Crucifix, și ei stăteau acolo depanând amintiri de pe 4 Iulie? Cu siguranță. Semăna cu zorile tensionate ale Independenței, când așteptai prima ciocnire pe pavajul umezit, cu mâinile pline de miracole neașteptate.

Iată-i, așadar, aici pe Părinții Episcopali, în adierea dimineții, înainte de a pleca pe Marte, cădelnițând prin catedrala catifelată a spațiului.

— Chiar trebuie să mergem? întrebă în șoaptă Părintele Peregrine. N-ar trebui să ne rezolvăm păcatele pe Pământ? Nu ne irosim viața aici?

Își ridică trupul său rotofei, având aspectul unui amestec de căpșuni, cu lapte și friptură, mișcându-se greoi.

— Sau e trândăvie? se întrebă el. Mă înspăimântă călătoria asta?

Intră sub dușul ce îl stropea prin găuri la fel de mici ca ale unui ac.

— Dar trebuie să te iau cu mine pe Marte, trupule! își zise. Să las păcatele vechi aici. Și să plec pe Marte să găsesc altele?

Ăsta era un gând care aproape că-i făcea plăcere. Păcate la care nimeni nu se gândise până atunci. Chiar el scrisese o cânticică: *Problema Păcatului în alte lumi*, socotită de frații întru credință ca fiind prea puțin serioasă.

Abia noaptea trecută, când fuma ultimul trabuc, vorbise cu Părintele Stone despre ea.

— S-ar putea ca pe Marte păcatul să fie considerat o virtute. Trebuie să ne ferim acolo de actele de virtute care mai târziu ar putea fi privite ca păcate! spusese Părintele Peregrine radiind. Ce încântător! De secole întregi n-a mai fost atât de palpitant să fii misionar!

— Eu am să recunosc păcatul chiar și pe Marte! zise Părintele Stone tăios.

— Oho, noi, preoții, ne laudăm că suntem ca o hârtie de turnesol, ne schimbăm culoarea în prezența păcatului! îi replică Părintele Peregrine. Dar dacă principiile chimice de pe Marte nu ne permit deloc să ne

colorăm? Dacă pe Marte există și alte simțuri, trebuie să admiți și posibilitatea unor păcate ce nu pot fi recunoscute!

— Dacă nici un fel de răutate nu e premeditată, atunci nu există nici păcat, și nici pedeapsă pentru asta. Așa ne spune Domnul, răspunse Părintele Stone.

— Asta, pe Pământ, bineînțeles. Dar poate pe Marte păcatul transmite telepatic subconștientului natura răului, lăsând conștientul omului să acționeze liber, aparent fără nici un fel de răutate. Atunci ce se întâmplă?

— Cum ar putea fi noile păcate?

Părintele Peregrine se lăsă înainte cu toată greutatea:

— Adam nu a păcătuit *singur*. Pune-o la socoteală pe Eva și ispita! Mai adaugă un alt bărbat și faci posibil adulterul! Dacă mai adaugi și sex sau oameni, obții păcatul. Dacă oamenii ar fi ciungi, n-ar putea să strângă pe nimeni de gât cu mâna lor. N-ar mai exista păcatul acestei crime. Dă-le mâini și le vei da posibilitatea unei noi violențe. Ambele nu pot păcătui pentru că se reproduc prin diviziune. N-au soții la care să râvnească și nu se omoară între ele. Dă-le amibelor sex, mâini și picioare și vei obține crimă și adulter. Mai pune un braț, un picior sau un om, sau mai ia din ele și în felul ăsta adaugi sau elimini un rău posibil. Dacă pe Marte mai există încă cinci simțuri, organe, membre invizibile, nu putem concepe oare... nu ar fi oare acolo alte *cinci păcate*?

Părintele Stone spuse gâfâind:

— Cred că lucrurile astea chiar *îți plac!*

— Îmi țin mintea trează, Părinte! Atât!

— Mintea ta face adevărate scamatorii, nu-i așa? Oglinzi, torțe, lămpi.

— Da. Pentru că uneori Biserica seamănă cu o scenă tipică de circ, în care se ridică cortina, iar oamenii – ca niște statui din oxid de zinc, acoperite de pudră albă – rămân împietriți ca să reprezinte Frumusețea abstractă. Minunat! Dar sper să am întotdeauna loc să mă învârt printre statui, nu-i așa, Părinte Stone?

Părintele Stone se ridică să plece:

— Mai bine mergem să ne culcăm. În numai câteva ore o să sărim din pat să vedem *noile păcate* despre care vorbești dumneata, Părinte Peregrine!

Racheta era pregătită pentru lansare.

Preoții ieșiseră din chiliile lor în răcoarea dimineții și traversau orașul spre câmpul înghețat. Mulți erau din New York, Chicago sau Los

Angeles – Biserica îi trimitea acolo pe cei mai buni. În timp ce mergea, Părintele Peregrine își aminti cuvintele Episcopului:

— Părinte, ai să-i călăuzești pe misionari, cu Părintele Stone la dreapta dumitale. Îmi dau seama că motivele mele pentru a te alege pentru această sarcină serioasă sunt deplorabil de obscure, Părinte, dar pamfletul dumitale despre păcatul planetar n-a rămas necitit. Ești un om flexibil. Iar planeta Marte este ca un dulap neîngrijit pe care l-am neglijat milenii întregi. Păcatele s-au adunat acolo ca articolele într-un magazin de antichități. Marte este de două ori mai veche decât Pământul și a avut de două ori mai multe nopți de sâmbătă în care curgea băutura iar femeile dezbrăcate atrăgeau cu trupurile lor albe ca hârtia toate privirile. Când o să deschidem ușa acestui dulap, o să se reverse toate peste noi. Avem nevoie de un om flexibil care să ia decizii rapid – un om a cărui minte poate evita obstacolele. Oricine ar fi puțin mai dogmatic s-ar rupe în două. Simt că dumneata vei fi plin de energie. Părinte, ai obținut slujba!

Episcopul și preoții îngenuncheară.

I s-a dat binecuvântarea și racheta a fost stropită cu apă sfințită. Episcopul le spuse, ridicându-se:

— Știu că veți fi călăuziți de Domnul ca să-i pregătiți pe marțieni să primească Adevărul Lui. Vă doresc o călătorie *bine cugetată!*

Douăzeci de bărbați cu anterile foșnind trecură în șir pe lângă Episcop ca să îi atingă mâinile blânde înainte să intre în proiectilul purificat.

— Mă întreb, își zise Părintele Peregrine în ultimul moment, dacă pe Marte e iadul? Dacă așteaptă tocmai venirea noastră ca să se transforme în foc și pucioasă?

— Doamne, fii alături de noi! se rugă Părintele Stone.

Racheta se urni din loc.

Ieșirea din spațiu era pentru ei ca ieșirea din cea mai frumoasă catedrală pe care o văzuseră vreodată. Să ajungi pe Marte era ca și cum ai atinge trotuarul ordinar din fața bisericii la cinci minute după ce ai cunoscut, *într-adevăr*, iubirea pentru Dumnezeu.

Preoții ieșiră în vârful picioarelor din racheta încinsă și îngenuncheară pe nisipul de pe Marte, în timp ce Părintele Peregrine făcea mătânii.

— Doamne, Dumnezeul nostru, îți mulțumim pentru călătoria prin lumea ta. Doamne, am ajuns pe un tărâm nou, așa că trebuie să avem ochi noi. Vom auzi sunete noi și trebuie să avem urechi noi. Și vom da peste păcate noi – pentru care îți cerem să ne binecuvântezi cu inimi

mai pure, mai bune și mai curajoase. Amin!

Se ridicară cu toții.

Planeta Marte se întindea asemeni unei mări în care se afundau ca niște biologi acvatici în căutarea vieții. Aici era teritoriul păcatului ascuns. Cât de greu le era să-și țină echilibrul, purtați ca niște fulgi pe acest ținut nou, temându-se ca nu cumva mersul însuși să fie *un păcat*. Sau respirația, ori poate chiar postul!

Iată-l și pe primarul Primului Oraș venind spre ei cu mâna întinsă să îi întâmpine.

— Cu ce te pot ajuta, Părinte Peregrine?

— Am vrea să aflăm cât mai multe despre marțieni. Pentru că numai dacă îi cunoaștem, ne putem organiza biserica în mod inteligent. Sunt înalți de trei metri? O să construim uși mari. Au pielea albastră, roșie sau verde? Trebuie să știm când pictăm figuri umane în vitralii, ca să punem culoarea exactă de piele. Sunt grași? Vom construi bănci solide pentru ei.

— Părinte, zise primarul, nu cred că e cazul să vă faceți griji pentru marțieni. Sunt două rase. Una e aproape dispărută. Mai sunt câțiva care trăiesc în pribegie. Și a doua rasă... ei, bine, nu prea sunt oameni.

— Vai! se sperie Părintele Peregrine.

— Sunt niște globuri rotunde de lumină, Părinte, și trăiesc pe dealurile acelea. Oameni sau fiare? Cine poate ști? Dar am auzit că sunt inteligenți. Primarul dădu din umeri. Bineînțeles, nu sunt oameni, așa că nu cred că vă interesează...

— Dimpotrivă! zise Părintele Peregrine fără să clipească. Zici că sunt inteligenți?

— Circulă o poveste cum că un geolog aflat în expediție pe dealurile acelea și-a rupt piciorul și ar fi putut să moară acolo. Au venit la el sferile albastre de lumină. Când s-a trezit, era pe un drum la poalele dealului și nu știa cum a ajuns acolo.

— Era beat! zise Părintele Stone.

— Asta-i povestea! încheie primarul. Părinte Peregrine, cu aproape toți marțienii morți și numai cu sferile astea albastre, v-o spun drept că o să vă fie bine în Primul Oraș. Acum Marte este o planetă care abia se deschide. Este o frontieră, cum a fost, cândva, Pământul în partea de Vest sau în Alaska. Oamenii vin cu nemiluita aici. Există vreo două mii de mecanici, mineri și zilieri irlandezi negri în Primul Oraș, care au nevoie de mântuire, pentru că sunt prea multe femei decăzute care-au venit cu ei și prea mult vin marțian vechi de zece secole...

Părintele Peregrine scruta cu privirea dealurile albastre cu aspect

mătășos. Părintele Stone își dresă vocea:

— Ei, Părinte!

Părintele Peregrine nu auzea.

— Sfere albastre de lumină?

— Da, Părinte.

— Ah, oftă Părintele Peregrine.

— Baloane albastre, zise Părintele Stone dând din cap. Un circ!

Părintele Peregrine își simți încheieturile mâinilor zvâcnind. Văzu îngusta frontieră delimitată de păcate noi. Văzu dealurile, la fel de vechi pentru cele mai vechi păcate sau precum cele mai noi (pentru el).

— Domnule primar, puteți să-i mai lăsați pe muncitorii negri irlandezi să mai ardă o zi în focurile iadului?

— I-aș întoarce de pe-o parte pe alta și i-aș biciui pentru dumneata, Părinte!

Părintele Peregrine făcu un semn cu capul spre dealuri:

— Atunci acolo mergem!

Se auzi un murmur general.

— Ar fi atât de simplu să mergem în oraș, le explică Părintele Peregrine. Prefer să cred că, dacă Dumnezeu ar veni aici și oamenii ar zice: *lată calea bătută!*, El ar spune: *Arătați-mi buruienile! Am să fac eu un drum!*

— Dar...

— Părinte Stone, gândește-te ce povară ar fi pentru noi dacă am trece pe lângă păcătoși și nu le-am întinde o mână!

— Dar sunt niște globuri de foc!

— Îmi închipui că primul om li s-a părut caraghios celorlalte animale. Totuși, are suflet, în ciuda simplității lui. Până dovedim contrariul, haideți să presupunem că aceste sfere de foc au un suflet.

— Bine, încuviință primarul, dar o să vă întoarceți în oraș.

— Mai vedem noi. Mai întâi, să luăm micul dejun. După aceea eu și cu dumneata, Părinte Stone, o să mergem singuri pe dealurile acelea. Nu vreau să-i sperii pe marșienii de foc cu mașinării sau cu mulțimi de oameni. Luăm micul dejun, ce ziceți?

Preoții mâncară în tăcere.

La căderea nopții, Părintele Peregrine și Părintele Stone erau deja pe culmea dealurilor. S-au oprit și s-au așezat pe o stâncă, să se odihnească și să aștepte. Marșienii nu apăruseră încă și amândoi se simțeau puțin dezamăgiți.

— Mă întreb, începu Părintele Peregrine cu o grimasă. Crezi că dacă o să strigăm „Hello!” o să ne răspundă?

— Părinte Peregrine, nu poți să fii niciodată serios?

— Nu, atâta timp cât nu e și Dumnezeu. Te rog, nu mai părea atât de șocat! Dumnezeu nu este serios. De fapt, e cam greu să știm exact ce altceva este El în afară de iubire. Și iubirea e legată de umor, nu-i așa? Pentru că nu poți să iubești pe cineva decât dacă îl tolerezi, nu-i așa? Și nu poți tolera pe cineva în permanență decât dacă râzi de el. Nu-i adevărat? Și bineînțeles că noi suntem niște mici animale ridicole, bălăcindu-ne într-o troacă, iar Dumnezeu trebuie să ne iubească și mai mult pentru că apelăm la umorul Lui.

— Nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu ca la cineva plin de umor, zise Părintele Stone.

— Creatorul ornitorincului, al cămillei, al struțului, al omului? Hai, să fim serioși! râse Părintele Peregrine.

Chiar în acel moment apărură marșienii dintre dealurile cuprinse de amurg, ca un șir de lămpi albastre aprinse să le arate drumul.

Părintele Stone îi văzu primul:

— Ia uite!

Părintele Peregrine se întoarse și zâmbetul îi îngheță pe buze.

Globurile rotunde de lumină planau printre stelele licărind, tremurând în depărtare.

— Monștrii! sări Părintele Stone.

Dar Părintele Peregrine îl opri:

— Stai!

— Ar fi trebuit să mergem în oraș!

— Nu! Ascultă! Uită-te! îl îndemnă Părintele Peregrine.

— Mi-e frică!

— Să nu-ți fie! E mâna Domnului aici!

— Poate a Necuratului!

— Nu! Mai taci din gură! îl rugă Părintele Peregrine.

În timp ce se ghemuiau, lumina albastră li se reflecta pe fețele întoarse spre cer, pe măsură ce se apropiau sferele de lumină.

Și din nou Părintele Peregrine își aminti, tremurând, de Noaptea Independenței. Se simțea ca un copil într-una dintre serile de 4 Iulie, când cerul se spinteca, răspândind pulbere de stele și risipind un miros de ars, când exploziile făceau să vibreze ferestrele caselor ca o gheață care se crăpa pe o mie de eleșteie. Mătușile, unchii, verișorii – toți strigau „*Vai!*” de parcă i-ar fi vorbit vreunui medic celest. Culorile unui cer de vară. Și Baloanele de Foc, aprinse de un bunic îngăduitor, zăboveau în mâinile lui blânde de uriaș. Doamne, amintirea acelor minunate Baloane de Foc, luminând potolit; niște fragmente umflate de țesut cald, ca niște aripi de insectă, întinse ca niște viespi strânse într-o

cutie și, în cele din urmă, după o zi de furie și scandal, scoase din cutiile lor, despăturite delicat, albastre, roșii, albe, patriotice – Baloanele de Foc! Vedea fețele mohorâte ale rudelor dragi, moarte demult și acoperite cu mușchi, în timp ce bunicul aprindea o lumânare firavă și lăsa aerul cald să se înalțe, formând parcă în mâinile lui un balon dilatat plin de lumină, o viziune strălucitoare pe care o țineau, nevrând să o lase să plece; pentru că, o dată eliberată, însemna că a mai trecut un an din viață, o altă zi de 4 Iulie, mai dispărea încă puțină Frumusețe. Și apoi undeva sus, în înaltul cerului, printre constelațiile calde ale nopții de vară, se ridicau Baloanele de Foc, urmărite de ochii înroșiți, licărind în alb și albastru, ai oamenilor tăcuți aflați pe verandele caselor. În sânul statului Illinois, Baloanele de Foc se micșorau, dispărând pentru totdeauna peste râurile scăldate în lumina lunii și peste casele cufundate în somn.

Părintele Peregrine simți cum îi curg lacrimile. Deasupra lui erau marțienii, nu unul, ci o mie de Baloane de Foc foșnind, plutind. Dintr-un moment în altul îl putea afla pe bunicul lui mort demult, binecuvântat fie-i numele, stând lipit de el, admirând Frumuseța.

Dar nu era nimeni lângă el, numai Părintele Stone.

— Să mergem, Părinte, te rog!

— Trebuie să le vorbesc, se grăbi Părintele Peregrine să înainteze, nemaștiind ce să spună, pentru că ce altceva ar fi putut să le spună Baloanelor de Foc ale trecutului decât ce putea cu mintea lui: *Sunteți frumoase, sunteți frumoase*, iar acum asta nu era de ajuns. Nu putea decât să-și ridice mâinile îngreunate și să strige spre ele, așa cum ar fi vrut să strige după vrăjitele Baloane de Foc, „Hello!”.

Dar sferele de foc nu făceau decât să ardă ca niște imagini reflectate într-o oglindă întunecată. Păreau nemișcate, miraculoase, plutitoare, veșnice.

— Am venit cu Dumnezeu, spuse Părintele Peregrine vorbind cu cerul.

— Ce prostie! îl contrazise Părintele Stone mușcându-și palma. În numele Domnului, Părinte Peregrine, încetează!

Dar acum sferele fosforescente zburară spre dealuri. Într-o clipă și dispăruseră.

Părintele Peregrine le mai chemă o dată, iar ecoul cuvintelor lui răsună printre dealurile de deasupra. Când se întoarse, văzu profilându-se o avalanșă de praf, urmă o pauză, după care, cu un tunet ca de roți de piatră, muntele se prăbuși peste ei.

— Uite ce-ai făcut! strigă Părintele Stone.

Fascinația Părintelui Peregrine se transformă în spaimă. Se întoarse,

știind că nu pot alerga decât câțiva metri, înainte ca stâncile să se prăvălească peste ei. Avu, în schimb, timp să șoptească: „O, Dumnezeule!”. Și totul se surpă.

— Părinte!

Erau acum departe unul de altul, separați ca grâul de neghină. Se zări o licărire albastră a globurilor, o străfulgerare de stele reci, un uruit surd. Stăteau acum pe o stâncă aflată la șaiszeci de metri, uitându-se la locul unde corpurile ar fi trebuit să fie acum strivite de tonele de pietre. Lumina albastruie deveni din ce în ce mai difuză.

Cei doi preoți se agățară unul de altul:

— Ce s-a întâmplat?

— Focurile albastre ne-au ridicat în aer!

— Ba am alergat! Așa am scăpat!

— Nu-i adevărat! Globurile ne-au salvat!

— N-aveau cum!

— Dar așa a fost!

Nu mai era nimic pe cer acum. Plutea în aer ceva care te făcea să te gândești că tocmai au bătut clopotele. Simțeau încă reverberațiile sunetelor până la oase și până în adâncul sufletului.

— Hai să plecăm de-aici! O să murim amândoi din cauza dumitale!

— Nu mi-a mai fost frică de moarte de ani buni, Părinte Stone!

— N-am dovedit nimic! Luminile acelea albastre au dispărut la primul nostru strigăt. N-are nici un rost.

— Ba are! îl contrazise Părintele Peregrine, cuprins de uimire. Într-un fel, ne-au salvat. Asta dovedește că au suflet.

— Nu dovedește decât că se poate să ne fi salvat. Totul a fost derutant. Am fi putut scăpa singuri.

— Nu sunt animale, Părinte Stone! Animalele nu salvează viața nimănui, mai ales dacă e străin! Aici e vorba de milă și compasiune. Poate că mâine vom putea dovedi mai multe.

— Ce să dovedești? Și cum s-o faci? se împotrivi Părintele Stone deja obosit. Mânia pe care o simțea în minte și în trup se oglindea pe fața lui neclintită. Ai de gând să îi cauți cu elicoptere și să le citești din psalmi? Nu sunt oameni! Nu au ochi, nici urechi, și nici corpuri ca ale noastre!

— Dar am o presimțire! o ținea înainte Părintele Peregrine. Știu că vom avea o revelație. Ne-au salvat. Asta înseamnă că *gândesc*. Au putut să aleagă: să ne lase să trăim sau să murim. Asta dovedește existența liberului arbitru.

Părintele Stone se apucă să aprindă un foc, uitându-se cu mânie la

vreascurile pe care le ținea în mână, înecându-se cu fumul gros:

— Am să clădesc și eu un schit pentru boboci de găscă, o mănăstire pentru porci sfinți și am să construiesc o absidă într-un microscop, pentru ca parameciul să participe la slujbe religioase și să-și spună rugăciunile cu cillii.

— Părinte Stone!

— Îmi pare rău! se înroși părintele de partea cealaltă a focului. Dar e ca și cum ai binecuvânta un crocodil înainte să te înghită. Pui în pericol întreaga noastră misiune. Locul nostru este în Primul Oraș, luându-le oamenilor băutura de la gură și parfumul de pe mâini.

— Chiar nu poți descoperi partea umană din ceva inuman?

— Mai degrabă recunosc inumanul din uman.

— Dar dacă dovedesc că aceste lucruri păcătuiesc, cunosc păcatul, știu ce înseamnă o viață morală, dispun de liber arbitru și de intelect, Părinte Stone?

— Ți-ar lua ceva timp să mă convingi!

Pe măsură ce ora înainta în noapte, aerul era din ce în ce mai rece. Se apropiară și mai mult de foc, care le răscoli cele mai năstrușnice gânduri, în timp ce mâncau pâine prăjită cu afine. În puțin timp se pregătiră să se culce, alinați de armonia stelelor. Și, chiar înainte să se întoarcă pentru ultima oară pe cealaltă parte, Părintele Stone, care se gândise minute întregi să găsească ceva ca să-l necăjească pe Părintele Peregrine, fixă cu privirea patul moale din cărbune roz și zise:

— Adam și Eva nu sunt pe Marte. Nici păcatul originar. Poate marțienii trăiesc într-o stare de grație dumnezeiască. Atunci va trebui să ne întoarcem acasă și să începem să îi convertim pe pământeni.

Părintele Peregrine își spuse că trebuie să rostească o scurtă rugăciune pentru Părintele Stone, care își pierduse mințile și acum devenise atât de răzbunător. Doamne-ajută!

— Da, Părinte Stone, dar marțienii i-au omorât pe unii dintre coloniștii noștri. Țsta e un păcat. Nu se poate să nu fi existat și aici un păcat originar; un Adam și o Eva. O să-l găsim noi. Oamenii sunt peste tot la fel, indiferent ce formă au, și sunt înclinați spre păcat.

Dar Părintele Stone se prefăcea că adormise.

Părintele Peregrine nu închise un ochi.

Bineînțeles că nu-i puteau lăsa pe marțienii ăștia să ajungă în lad, nu-i așa? Oare făcând un asemenea compromis cu conștiința lor chiar puteau să se întoarcă în noile orașe coloniale, în acele orașe cotropite de gâtlejuripăcătoase și femei cu ochi scânteietori și trupuri albe ca

scoica hârjonindu-se cu muncitorii singuri și nemângâiați? Nu acolo le era locul? Oare călătoria asta a lor pe dealuri nu era mai mult un capriciu personal? Chiar se gândea el la Biserica lui Dumnezeu sau își potolea o curiozitate nesățioasă? Globurile acelea albastre parcă desprinse din focul Sfântului Anton⁽⁸⁾! Doamne, cum îi ardeau creierul! Ce încercare! Să cauți omul din spatele măștii, umanul ascuns în inuman! Oare n-ar fi mândru dacă ar putea spune, chiar și numai în sinea lui, că a convertit o puzderie de sfere plutitoare de foc? Trufie păcătoasă! Merită să se pocăiască pentru asta! Dar cineva poate face multe lucruri orgolioase din iubire, și el îl iubea atât de mult pe Dumnezeu și era atât de fericit, că voia ca toți ceilalți să fie și ei fericiți.

Ultima imagine pe care o zări în fața ochilor, înainte să adoarmă, a fost întoarcerea sferelor de foc, ca un stol de îngeri incandescenti, care îi cântau în surdina până se cufundă într-un somn odihnitor.

Când Părintele Peregrine s-a trezit dimineața, visele rotunde de culoare albastră erau încă pe cer.

Părintele Stone dormea buștean. Părintele Peregrine nu-și lua ochii de la marșienii zburători care se uitau la el. Erau umani – o știa pur și simplu. Dar trebuia s-o și dovedească sau să-l înfrunte pe Episcopul ursuz, cu privirea lui inexpresivă, și să-i spună să nu se amestece.

Dar cum să dovedească că erau oameni dacă stăteau ascunși în volutele cerului? Cum să-i aducă mai aproape și cum să obțină răspunsuri la mulțimea de întrebări?

— Ne-au salvat din avalanșă.

Părintele Peregrine se ridică, se strecură printre stânci și începu să se urce pe cel mai apropiat deal, până când ajunse într-un loc unde de pe stâncă se cobora brusc pe un platou aflat la șaiszeci de metri dedesubt. Din cauza aerului rece și a ritmului în care urcase începu să gâfâie. Se opri și trase aer în piept.

— Dacă aș cădea de-aici, sigur aș muri.

Aruncă o pietricică. Câteva secunde mai târziu o auzi cum se izbi de stânca de jos.

— Dumnezeu nu m-ar ierta niciodată! Mai aruncă una.

— N-ar fi sinucidere, nu-i așa, dacă aș face-o din iubire...? Își înalță privirea spre sferele albastre. *Dar înainte mai încerc o dată.* Le strigă: *Hei! Hei!*

Ecourile se contopiră, dar sferele de foc nici nu clipiră, nici nu se mișcară.

Le vorbi preț de cinci minute. Când se opri, se întoarse și îl văzu jos pe Părintele Stone, dormind în continuare nepăsător în mica lor tabără.

— Trebuie să dovedesc tot, zise Părintele Peregrine pășind spre marginea stâncii. Sunt bătrân. Nu mi-e frică. Oare Dumnezeu o să-nțeleagă că o fac pentru El?

Trase adânc aer în piept. I se derulă prin fața ochilor întreaga viață și își zise: *Să mor în clipa următoare? Mi-e teamă că iubesc mult prea mult viața. Dar sunt lucruri pe care le iubesc mai mult.* În timp ce-și spunea toate astea, se aruncă în gol.

Se prăbușea.

Tâmpitule! strigă. Se rostogolea, se afunda în hău. *N-ai avut dreptate!*

Stâncile veneau în goană spre el și se văzu zdrobit de ele, aruncat în veșnicie.

De ce-am făcut-o?

Știa răspunsul, așa că, o clipă mai târziu, deveni calm în alunecarea spre abis. Vântul șuiera în jurul lui, iar pietrele se izbeau parcă una de alta, așteptându-l.

Deodată se despică cerul și dintre stele țâșni o strălucitoare lumină albastră și se simți înconjurat de ceva albastru care îl opri din cădere. Un minut mai târziu se trezi așezat cu o bufnitură ușoară pe pietre. Era în viață. Așteptă puțin, după care începu să se pipăie, uitându-se după luminile albastre care îl salvaseră atât de repede.

— M-ați salvat! șopti el. Nu m-ați lăsat să mor! Știați că nu e bine.

Alergă spre Părintele Stone care dormea liniștit:

— Părinte Stone, trezește-te! îi zise scuturându-l și întorcându-l pe partea cealaltă. Părinte, m-au salvat!

— Cine te-a salvat? clipi din ochi Părintele Stone, ridicându-se în capul oaselor.

Părintele Peregrine îi povesti prin ce trecuse.

— E un vis, un coșmar. Culcă-te la loc! îi zise iritat Părintele Stone. Tu și baloanele tale de circari.

— Dar nu dormeam!

— Hai, Părinte, calmează-te! Liniștește-te!

— Nu mă crezi? Ai o armă? Da, iat-o! Dă-o încoace!

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Părintele Stone, întinzându-i pistolul mic pe care-l aduseseră cu ei ca să se apere de șerpi sau de alte animale asemănătoare și imprevizibile.

Părintele Peregrine înșfăcă arma.

— Am să-ți dovedesc!

Își îndreptă pistolul spre mână și apăsă pe trăgaci.

— Stai!

Deodată apăru o rază de lumină și văzură cu ochii lor cum glonțul

rămăsese în aer, la numai câțiva centimetri de palma întinsă. Rămase suspendat o clipă, înconjurat de o lumină albastră fosforescentă. Pe urmă căzu cu un șuierat în țărână.

Părintele Peregrine trase de trei ori cu arma în mână, în picior, în corp. Cele trei gloanțe scăpărară încremenite în aer și le căzură la picioare ca niște insecte moarte.

— Vezi? zise Părintele Peregrine lăsându-și mâna jos și aruncând pistolul lângă gloanțe. Știu. Înțeleg. Nu sunt animale. Gândesc, judecă și trăiesc într-un climat moral. Ce alt animal m-ar salva de mine însumi în felul ăsta? Nici unul. Numai un om o poate face, Părinte. Acum mă crezi?

Părintele Stone se uita la cer și la luminițele albastre și, fără să scoată vreun cuvânt, se lăsă într-un genunchi, ridică gloanțele încinse și le cuprinse în palmă. După aceea le strânse în pumn.

Soarele răsărea în spatele lor.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la ceilalți să le povestim și lor și să-i aducem aici, zise Părintele Peregrine.

Erau deja în drum spre rachetă când soarele s-a ridicat pe cer.

Părintele Peregrine trase un cerc în mijlocul tablei.

— Acesta e Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Se prefăcu că nu-i aude pe ceilalți preoți trăgând aer în piept.

— Acesta e Hristos, în toată gloria lui, continuă el.

— Seamănă cu o problemă de geometrie, interveni Părintele Stone.

— O comparație fericită, pentru că aici lucrăm cu simboluri. Trebuie să recunoașteți că Hristos nu e mai puțin Hristos dacă îl reprezentăm printr-un cerc sau printr-un pătrat. Secole de-a rândul, crucea a simbolizat iubirea și agonia Lui. Așa că acest cerc va fi Hristosul de pe Marte. Așa Îl vom aduce pe această planetă.

Preoții începură să se foiască iritați, uitându-se unii la alții.

— Dumneata, Frate Mathias, vei crea, din cristal, o replică la acest cerc. Un glob de foc. O să-l punem în altar.

— O scamatorie ieftină! bombăni Părintele Stone.

Părintele Peregrine continuă netulburat:

— Dimpotrivă. Îl reprezentăm pe Dumnezeu printr-o imagine familiară lor. Dacă Hristos ar fi venit pe Pământ sub formă de caracatiță, l-am fi acceptat imediat? Își ridică brațele spre cer. Oare Dumnezeu a făcut o scamatorie ieftină când l-a trimis pe Iisus cu chip de om? Credeți că, după ce vom binecuvânta biserica pe care o înălțăm aici și după ce vom sfinți altarul și acest simbol, Hristos o să refuze să existe în această formă pentru noi? În adâncul sufletului, știți

că n-o să refuze.

— Totuși, trupul unui animal care este lipsit de suflet!? se opuse Fratele Mathias.

— Frate Mathias, am mai vorbit de nu știu câte ori despre asta de când ne-am întors dimineață. Aceste creaturi ne-au salvat din calea avalanșei. Și-au dat seama că autodistrugerea este un păcat și au împiedicat-o de fiecare dată. De aceea trebuie să ridicăm o biserică pe dealuri, să trăim acolo cu ei, să descoperim căile lor prin care păcătuiesc, căile lor străine nouă, și să-i ajutăm să-l descopere pe Domnul.

Ceilalți preoți nu păreau încântați de acest plan.

— Oare nu vreți pentru că au o formă atât de ciudată? se întrebă Părintele Peregrine. Dar ce înseamnă o formă? Doar un recipient pentru sufletul plin de strălucire pe care Dumnezeu ni-l dă tuturor. Dacă mâine aflu că leii de mare posedă liber arbitru, spirit, știu când să nu păcătuiescă, știu ce înseamnă să trăiești, să împlânzești dreptatea cu milă și viața cu dragoste, atunci aş construi o catedrală în mare. Și dacă rândunelele, cu voia Domnului, ar avea de mâine suflete nemuritoare, atunci aş concepe o biserică încărcată cu heliu și m-aş lua după ele, pentru că toate sufletele, indiferent de formă, chiar dacă au liber arbitru și sunt conștiente de păcatele lor, vor arde în iad dacă n-au primit înainte Sfânta Împărtășanie. Tot așa, n-am să las nici o sferă marțiană să ardă în iad doar pentru că în ochii mei nu e decât o sferă. Pentru că, atunci când închid ochii, stau în fața mea o inteligență, o iubire, un suflet. Și n-am voie să le neg existența.

— Dar vrei ca globul ăla de cristal să fie pus în altar! protestă Părintele Stone.

— Să ne gândim puțin la chinezi, continuă Părintele Peregrine imperturbabil. Ce fel de Hristos venerază chinezii creștini? Un Hristos oriental, bineînțeles. Ați văzut cu toții icoane orientale cu Nașterea Domnului. Cum este îmbrăcat Hristos? În haine orientale. Pe unde merge? Prin decoruri chinezești cu bambuși, munți învăluiți în negură și copaci contorsionați. Are ochii migdalați și pomeții înalți. Fiecare țară, fiecare rasă adaugă ceva reprezentării lui Dumnezeu. Asta îmi amintește de Fecioara Maria în Guadalupe, venerată de tot Mexicul. Cum e pielea ei? Ați văzut icoanele? Este brunetă, așa cum sunt și cei care o venerază. E asta o blasfemie? Nicidecum. Nu e logic ca oamenii să accepte un Dumnezeu de altă culoare, indiferent cât de real ar părea. Mă întreb deseori de ce misionarii noștri din Africa obțin rezultate atât de bune cu un Hristos alb ca laptele. Poate pentru că albul, la albinoși sau sub altă formă, este o culoare sacră pentru

triburile africane. Oare, în timp, s-ar putea ca Hristos să fie mai închis la culoare și acolo? Forma nu contează. Conținutul e totul. Nu ne putem aștepta ca marțienii ăștia să accepte o formă străină lor. Le vom da un Hristos într-o imagine accesibilă.

— Raționamentul dumitale, Părinte, are o fisură, zise Părintele Stone. N-o să ne suspecteze marțienii de ipocrizie? Își vor da seama că noi nu venerăm un Hristos rotund, globular, ci un om cu mâini, picioare și cap. Cum o să le explicăm diferența?

— Arătându-le că nu există nici una. Hristos va lua forma oricărui vas în care e pus. Trupuri sau globuri. El este aici, și fiecare va venera același lucru transpus în altă formă. Mai mult decât atât, trebuie să credem în globul ăsta pe care îl dăm marțienilor. Trebuie să credem într-o formă care pentru noi nu reprezintă nimic. Acest elipsoid *va fi* Hristos. Și ce nu trebuie să uităm este că, pentru acești marțieni, forma Hristosului nostru pământesc și noi înșine nu vom avea nici un sens, vom fi ridicoli, o risipă de materie.

Părintele Peregrine puse creta deoparte:

— Acum haideți pe deal să înălțăm biserica!

Ceialți începură să-și strângă lucrurile.

Biserica nu arăta chiar ca o biserică. Era o bucată de teren curățată de pietre; un platou pe unul dintre munții joși, cu pământul netezit și măturat, cu un altar pe care Fratele Mathias pusese globul de foc pe care-l construise.

După șase zile de muncă, „*biserica*” era gata.

— Ce să facem cu ăsta? întrebă Părintele Stone lovind cu degetele un clopot de fier pe care-l aduseseră cu ei. Ce înseamnă *pentru ei* un clopot?

— Cred că l-am adus pentru confortul nostru, recunosc Părintele Peregrine. Avem nevoie de câteva lucruri familiare. Biserica asta seamănă atât de puțin cu o biserică. Și ne simțim puțin absurzi aici, chiar și eu, pentru că e ceva nou – misiunea de a converti creaturile altei lumi. Mă simt uneori ca un actor ridicol. Pe urmă, mă rog lui Dumnezeu să-mi dea putere.

— Mulți dintre preoți sunt nefericiți. Unii își bat joc de toate astea, Părinte Peregrine.

— Știu. Oricum, o să punem clopotul ăsta într-un turnuleț, pentru confortul lor.

— Cum rămâne cu orga?

— O să cântăm mâine la slujba de dimineață.

— Dar marțienii...

— Știu. Dar o spun din nou: pentru confortul nostru, muzica noastră. Mai târziu o s-o descoperim pe-a lor.

Duminică dimineața s-au trezit foarte devreme. Se mișcau prin frig ca niște fantome livide. Chiciura de pe sutane scotea un sunet ca de clopoței. Erau copleșiți de dangătul clopotelor. Se scuturau de stropii argintii de apă.

— Mă întreb dacă aici, pe Marte, e duminică, spuse meditativ Părintele Peregrine.

Văzându-l, însă, pe Părintele Stone tresărind, continuă grăbit:

— Ar putea fi marți sau joi, cine știe? Dar nu contează. Închipuiri deșarte. Pentru noi, e duminică. Haideți!

Preoții intrară în porțiunea netedă a „*bisericii*” și îngenuncheară tremurând, cu buzele învinețite de frig.

Părintele Peregrine rosti o rugăciune scurtă și își așează degetele înghețate pe orgă. Atinse claviatura ca un om ce-și trece mâinile printre plantele unei grădini sălbatice, făcând să reverbereze pe dealuri sunete pure de frumusețe.

Muzica se înalță în aer, aducând o stare de liniște. Se simțea mirosul proaspăt al dimineții. Sunetele se revărsară spre munți și aduseră pe pământ un praf mineral într-o ploaie de pulbere.

Preoții așteptară.

— Ei, Părinte Peregrine! zise Părintele Stone arătând cu privirea spre cerul pustiu pe care răsărea soarele ca un funeral încins. Nu văd nici urmă de prietenii noștri.

— Lăsați-mă să mai încerc o dată! zise Părintele Peregrine transpirând.

Construi o arhitectură de Bach, așezând piesele splendide una lângă alta, înălțând o catedrală muzicală atât de vastă, că cele mai îndepărtate altare erau în Ninive, iar domul cel mai greu de atins era la stânga Sfântului Petre. Muzica pluti în aer; nu se transformă în ruine când se sfârși, ci se contopi într-un șir de nori albicioși și fu purtată spre alte tărâmur.

Cerul era tot pustiu.

— O să vină! Dar Părintele Peregrine simțea cum crește în el panica, mică la început. Să ne rugăm! Să-i rugăm să vină. Ne citesc gândurile, ei *știu*.

Preoții îngenuncheară din nou, murmurând și foșnindu-și sutanele. Au început să se roage.

Și dinspre Răsărit, ieșind dintre munții înghețați, la ora șapte, în dimineața zilei de duminică sau, poate, joi ori luni pe Marte, apărură

pufoasele globuri de lumină. Se rotiră pe deasupra, pe urmă coborâră și umplură locul din jurul preoților, care începuseră să tremure.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne!

Părintele Peregrine își închise ochii și continuă să cânte. Când termină, se întoarse și se uită uimit la minunata lui congregație.

O voce îi atinse creierul și îi spuse:

— Stăm puțin.

— Puteți să stați, zise Părintele Peregrine.

— Doar puțin, șopti vocea. Am venit să vă spunem anumite lucruri. Ar fi trebuit să vorbim mai devreme. Dar am sperat să vă urmați drumul, dacă vă lăsăm în pace.

Părintele Peregrine dădu să vorbească, dar vocea îl opri:

— Noi suntem Cei mai Vechi, zise vocea și intră în el ca o flacăară arzându-i mintea. Suntem Cei mai Vechi marțieni. Ne-am părăsit orașele de marmură și am plecat în pribegie, abandonând viața materială pe care o duceam. Cu foarte mult timp în urmă am devenit ceea ce suntem acum. Am fost cândva oameni, am avut trupuri, picioare și mâini ca ale voastre. Legende spun că unul dintre noi, un om bun, a descoperit o cale de a elibera sufletul și spiritul oamenilor, de a-i elibera de păcatele și relele trupesti, de moarte și transfigurare, de tristețe și senilitate. Așa am luat forma fulgerului și a focului albastru și de atunci trăim în cer, printre rafale de vânt, stăpânind dealurile fără să fim mândri sau aroganți, bogați sau săraci, pătimiști sau indiferenți. Am trăit departe de tot ce-am lăsat în urmă – celălalt fel de oameni din lumea asta. Nimeni nu mai ține minte cum am ajuns așa, întregul proces a fost dat uitării. Dar nu vom muri niciodată și nici nu vom face rău nimănui. Ne-am lepădat de păcatele trupului și trăim într-o stare de grație divină. Nu râvnim alte bunuri, nu avem nici un alt fel de bunuri. Nu furăm, nu ucidem, nu tânjim după nici o femeie, nu urâm pe nimeni. Trăim fericiți. Nu ne putem reproduce; nu mâncăm nimic, nu bem și nu ducem nici un război. Toată senzualitatea, toată copilăria și păcatele trupesti au dispărut când am renunțat la trupurile noastre. Am lăsat păcatul în urmă, Părinte Peregrine, și s-a mistuit ca frunzele toamna. S-a dus, așa cum înghite pământul zăpada unei ierni crunte. S-a risipit ca florile afrodisiace ale unei primăveri pline de culoare. A pierit ca nopțile ațățătoare ale unei veri fierbinți. Anotimpul nostru e temperat și clima e bogată în gândire.

Părintele Peregrine rămăsese în picioare. Vocea îl izbise atât de puternic, că aproape nu-și mai venea în simțiri. Căzuse în extaz, simțind cum îl cuprinde un val de căldură.

— Voiam să vă spunem că apreciem clădirea pe care ați înălțat-o

pentru noi, dar n-avem nevoie de ea, pentru că fiecare dintre noi este un templu în sine și n-are nevoie de nici un alt loc unde să se mântuie. Iertați-ne că n-am venit mai devreme la voi, dar noi stăm izolați și n-am mai vorbit cu nimeni de zece mii de ani și nici nu ne-am mai amestecat în vreun fel în viața acestei planete. V-ați gândit că trăim fără să facem nimic; nici nu muncim pământul, nici nu toarcem. Aveți dreptate. Așa că vă sugerăm să duceți acest templu în noile voastre orașe și acolo să îi izbăviți pe alții. Pentru că, stați liniștiți, noi suntem fericiți și trăim în pace.

Preoții stăteau în genunchi, acoperiți de vasta lumină albastră. Părintele Peregrine era printre ei. Începură cu toții să plângă. Nu conta că își pierduseră timpul. Pentru ei, nu conta deloc.

Sferele albastre murmurară ceva și începură să se înalțe iar lăsând în urmă o rafală de vânt rece.

— Pot să..., strigă Părintele Peregrine cu ochii închiși, neîndrăznind să se uite, pot să mai vin altădată să mai învăț ceva de la voi?

Flăcările pâlpâiră. Aerul se mișcă.

— Da. Ar putea să vină iar într-o zi. Cândva.

Apoi Baloanele de Foc se înălțară și duse au fost.

Era ca un copil, cum stătea acolo în genunchi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, strigând în sinea lui: *Întoarceți-vă! Întoarceți-vă!* Dintr-o clipă în alta, bunicul lui ar putea să-l ia în brațe și să-l ducă sus, în dormitor, în casa lor dintr-un oraș din statul Ohio, dispărut de mult...

La apusul soarelui, coborâra de pe deal. Uitându-se înapoi, Părintele Peregrine văzu sferele de foc arzând. Așa e, își zise el, *nu puteam să ridicăm o biserică pentru cei ca voi. Voi sunteți Frumusețea însăși. Ce biserică s-ar putea întrece cu scânteia unui suflet pur?*

Părintele Stone mergea tăcut alături de el. În cele din urmă, zise:

— Așa cum văd eu lucrurile, există un Adevăr pe fiecare planetă. Într-o bună zi, se vor aduna laolaltă, ca fețele diferite ale unui cub. A fost o experiență cutremurătoare. N-am să mai mă îndoiesc niciodată, Părinte Peregrine. Pentru că Adevărul acesta e la fel de adevărat ca cel de pe Pământ. Stau unul lângă altul. Vom merge și în alte lumi, adunând fiecare Adevăr până când, într-o bună zi, Adevărul Total va sta în fața noastră, în zorii unei zile noi.

— Venind de la dumneata, Părinte Stone, asta înseamnă mult.

— Într-un fel, îmi pare rău că ne întorcem în oraș, unde o s-avem de-a face cu oameni ca noi. Sferele de lumină! Când s-au așezat lângă noi... și vocea aceea..., se înfioră Părintele Stone.

Părintele Peregrine întinse mâna și îl luă de braț.

Mergeau umăr la umăr.

— Știi, zise Părintele Stone în cele din urmă, lăsându-și privirea să cadă pe Fratele Mathias care mergea înainte cu sfera de cristal pe care o ținea grijuliu în brațe, sfera aceea de lumină albastră fosforescentă arzând pentru totdeauna înăuntru, știi, Părinte Peregrine, globul acela...

— Da?

— Este El. E chiar El.

Părintele Peregrine zâmbi.

Coborâra de pe deal și se îndreptară cu toții spre orașul nou.

{1} Labor Day – ziua muncii (în SUA, prima luni din septembrie).

{2} Personaj popular din cărțile pentru copii, un medic veterinar care vorbea cu animalele.

{3} Ebenezer Scrooge – un personaj zgârcit din *Poveste de Crăciun*, de Charles Dickens.

{4} În engleză, picture înseamnă și fotografie, și tablou.

{5} BB – dimensiunea unui glonte, 0,45 cm diametru, tras cu o armă BB sau cu o armă pneumatică; p. ext., o împușcătură asemănătoare.

{6} Thanksgiving Day (amer.) – sărbătoare în amintirea primilor coloniști din Massachusetts (în ultima joi din luna noiembrie).

{7} Chinaberry – arbust tropical cu fructe galbene.

{8} Inițiatorul ascezei creștine.